ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Green_Simon_R-Nocni_strana_06-Ostrejsi_nez_hadi_zub.pdb

PDB Name: Green Simon R-Nocni strana 6-Os
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 15.5.2007
Modification Date: 15.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

SIMON R. GREEN
NOČNÍ STRANA 6
OSTŘEJŠÍ NEŽ HADÍ ZUB
(SHARPER THAN A SERPENTS TOOTH)

Londýn si jako hada na prsou hřeje děsivé tajemství. Noční stranu. Temné a zkažené místo, město uvnitř města, kde nikdy nevysvitlo slunce, a nikdy tam ani nevysvitne. Na Noční straně můžete najít bohy, netvory i duchy z bezedných hlubin zatracení, pokud si vás oni nenajdou dřív. Všechny možné rozkoše a hrůzy jsou tu na prodej, se slevou a jen mírně opotřebované. Před nějakými třiceti lety jsem se tu narodil a od té doby se mě pořád někdo pokouší zabít. Jmenuji se John Taylor a živím se jako soukromý detektiv. Nedělám rozvody ani neřeším záhady a stopu bych nepoznal, ani kdybych o ni zakopl. Nalézám věci, bez ohledu na to jak dobře jsou ukryté, i když to v poslední době vypadá, že většinou nalézám jenom samé maléry. Můj otec se upil k smrti, když zjistil, že moje matka, která nás hned po mém narození opustila, nebyla člověk. Autority, ti šediví mužové bez tváře, co řídí Noční stranu – jestli ji vůbec někdo řídí – mne považují za nežádoucí, nebezpečný živel. V podstatě mají pravdu. Mí klienti ve mně zase vidí poslední naději a pro jiné jsem budoucí král; a není málo těch, kteří by obětovali cokoliv, aby mne mohli zabít. To kvůli proroctví, že jednoho dne zničím Noční stranu a s ní i zbytek světa.
Poté, co jsem podnikl cestu do minulosti, až k samotnému vzniku Noční strany, jsem se konečně dozvěděl pravdu. Noční stranu vytvořila moje matka jako jediné místo na Zemi zcela imunní proti zásahům Nebe i Pekla. Jediné skutečně svobodné místo. Její vlastní spojenci se jí však báli tak, že ji nakonec společnými silami vytěsnili z naší reality do Limbu. Teď je zpátky a vyhrožuje, že Noční stranu přebuduje ke svému vlastnímu příšernému obrazu. Moje matka Lilith, Adamova první žena, kterou vyhnali z Ráje, protože nechtěla uznat žádnou jinou autoritu než svou vlastní. Sestoupila do Pekla, kde obcovala s démony a porodila všechny obludy, které kdy zamořovaly svět. Alespoň se to o ní říká.
Lilith. Moje drahá matinka.
Takže teď už jenom musím přijít na to, jak jí překazit plány aniž bych přitom zničil Noční stranu a s ní i celý náš zatracený svět…

JEDNA
Někde v noci
Mnozí tvrdí a většina s nimi souhlasí, že Podivíni jsou nejstarší bar na světě a jako takový už vlastně viděl všechno, co se vidět dá. Takže když jsme se v něm z ničeho nic zhmotnili já a Suzie, oba napůl mrtví, zkrvavení a v roztrhaných šatech, většina hostů, té zatracené světaznalé pakáže, ani nezvedla obočí. Suzie a já jsme se unaveně opřeli o dlouhý barový pult z leštěného dřeva a chvíli jsme jenom lapali po dechu. Na své cestě do minulosti jsme zakusili slušnou dávku útrap zahrnujících například posednutí anděly, kteří nám pomáhali bojovat s pekelnými stvůrami, a tak jsme měli za to, že si zasloužíme krátkou pauzu. Alex Morrisey, majitel Podivínů, barman a pesimista z přesvědčení, stál za barem a usilovně leštil sklenici, která vůbec vyleštit nepotřebovala, a přitom se na nás svým obvyklým způsobem posupně mračil.
„Proč nemůžeš vejít dveřmi, jako to dělají normální lidi, Taylore?“ zeptal se nakonec. „Ty z toho prostě vždycky musíš udělat výstup, co? A podívej se na sebe, jak vypadáš. Neopovažuj se ronit krev na mou hezky, nově a velice draze vyčištěnou podlahu. Neviděl jsem její přirozenou barvu víc let, než bych chtěl přiznat, že pamatuji, a rád bych si jí trochu užil, než zase nevyhnutelně zmizí. Mám v úmyslu přilákat sem nějakou lepší klientelu. Když jsem tenhle bar zdědil, slibovali mi, že je to podnik na úrovni s vybranou a distingovanou skupinou pravidelných zákazníků.“
„Alexi,“ řekl jsem. „Úroveň tohohle baru bys nezvedl ani pomocí heveru a dlouhé železné tyče a ty to dobře víš. Teď mi nalij spoustu drinků, všechny do jedné sklenice, a pro Suzii láhev zkázy starých matek.“
„Dvě,“ opravila mne Suzie Střelkyně. „A se skleničkou se neobtěžuj.“
Alex se podíval na Suzii a jeho výraz se okamžitě změnil. Během naší krátké zastávky v artušovské době přišla Suzie o levou polovinu obličeje. Kůži i maso měla doslova servané z kostí a co zbylo, bylo seškvařené ohněm. Přišla při tom o levé oko a oční víčko se jí slepilo. Suzie se na Alexe podívala svým zbylým, ledově modrým okem takovým způsobem, že si komentář nechal pro sebe. V obličeji se mu vystřídalo několik rozporuplných výrazů a hned zase všechny zmizely. Jen mlčky kývl a odešel pro naše pití. Suzie neměla pochopení pro projevy soustrasti a soucitu, ani od svých přátel.

Možná hlavně od nich.
Ale já jsem věděl, že je v tom něco víc. Alex a já jsme ten obličej už viděli; měla ho Suziina budoucí inkarnace, která sem, do tohoto baru, přicestovala časem z potenciální budoucnosti, aby mne zabila. Nakonec jsem nejspíš zabil já ji. Nevím to jistě. Alex se vrátil s velkou sklenicí pelyňkové brandy pro mne a dvěma lahvemi ginu pro Suzii. Káravě se na mne mračil, když jsem polykal drahý likér velkými doušky a snažil se nevidět, jak Suzie nasává gin přímo z lahve jako mimino mateřské mléko.
„Jak dlouho jsme byli pryč?“ zeptal jsem se konečně.
Alex pozvedl obočí. „Od chvíle, kdy jsi odsud odešel s Tommym Zapomněním a s tím svým novým klientem, Eamonnem Mitchellem, uplynulo asi pět hodin.“
„Aha,“ řekl jsem. „Pro nás to bylo mnohem déle. Suzie a já jsme cestovali v čase. Do různých minulostí Noční strany.“
„Tím mě nedojmeš,“ odsekl Alex. „Copak jsi nenadělal dost nepříjemností tady a teď, že ještě musíš otravovat lidi v minulosti? Co jsi podělal tentokrát? Oba vypadáte, jako kdybyste prošli mlýnkem na maso.“
„To nic není,“ opáčila Suzie. „Měl bys vidět, jak vypadá ten mlýnek.“
Říhla si, pšoukla a pak se vrátila ke své lahvi.
„Nepředpokládám, že jste mi přivezli nějaký dárek?“ zeptal se Alex.
„Samozřejmě že ne,“ řekl jsem. „Byli jsme v minulosti, ne na dovolené.“
„Ty jsi tak ostrý, že se jednou sám o sebe pořežeš,“ zabručel Alex.
Přesvědčil jsem Suzii, aby odložila láhev alespoň na dobu potřebnou k použití šatového kouzla, které má Alex vždycky připravené k okamžitému použití. Pár slov moci doprovázených několika prudkými pohyby ukazovací kostí australských domorodců a naše šaty byly zase jako nové. My jsme byli dál potlučení, zkrvavení a vyčerpaní, ale něčím se začít musí. Kouzlo patřilo k základní výbavě všech barů a hostelů na Noční straně, kde běžné radosti života často zanechávaly nepřehlédnutelné stopy na zevnějšku těch, kdo se jim oddávali. Suzie a já jsme se spokojeně prohlédli v dlouhém zrcadle za barovým pultem.
Až na ty kruhy pod očima jsem se už zase podobal sám sobě. Vysoký, snědý a ve správném světle snad i pohledný, v dlouhém bílém trenčkotu. Rád si fandím, že vypadám jako někdo, kdo v lidech budí důvěru, když už ne touhu přivést si mne domů a představit rodičům. Suzie Střelkyně známá také jako Suzie Brokovnice nebo Kristeježíši, to je ona, zdrhejte! vypadala stejně chladnokrevně, nebezpečně a zatraceně děsivě jako vždycky. Vysoká blondýnka, které ještě ani nebylo třicet, ale tachometr už měla několikrát přetočený, hrdá a arogantní ve své černé motorkářské bundě zdobené ocelovými řetězy a cvočky, v pouzdře na zádech opakovací brokovnici a dva nábojnicové pásy křížem přes bujná prsa. Celý krajně znepokojivý obraz doplňovaly kožené kalhoty a vysoké boty ze stejného materiálu, opatřené kovovými špičkami. Měla ostře řezaný obličej, ústa, která se jen zřídka usmívala, a pohled starší než svět. Jednou mne střelila do zadku, ale to byl jen její způsob, jak mě upozornit, že bych jí měl věnovat pozornost.
(Alex byl celý v černém jako obvykle, nevyjímaje módní sluneční brýle a baret frajersky posunutý dozadu, aby zakryl rychle se šířící pleš. Ani jemu ještě nebylo třicet, ale vypadal nejmíň na čtyřicet. To s člověkem udělá vlastnictví baru na Noční straně.)
„Takže,“ řekla Suzie, když se zase vrátila k láhvi ginu, „co podnikneme teď?“
„Dáme dohromady všechny Mocnosti, Veličiny a hlavní hráče z celé té zatracené Noční strany a sestavíme z nich armádu, kterou budu moci vrazit Lilith do chřtánu. Použiji svoje nadání k tomu, abych vyslídil její současný úkryt, a potom… uděláme, co budeme muset, abychom ji zničili. Protože teď už nám nic jiného nezbývá.“
„I když je to tvoje matka?“
„Nikdy nebyla moje matka,“ opáčil jsem. „Ne v těch ohledech, na kterých záleží.“
Suzie se nad tím krátce zamyslela. „I kdyby se nám tu armádu doopravdy podařilo sestavit, pořád to ještě vypadá na válku, která by mohla zpustošit většinu Noční strany.“
„Když nic nepodnikneme, ona ji zničí stejně,“ odpověděl jsem. „Já jsem viděl, co se stane, jestli se nám ji nepodaří zastavit, a cokoliv by bylo lepší než to.“
Nedíval jsem se na její zjizvený obličej. Nechtěl jsem myslet na to, jak se napůl mrtvá a napůl šílená vrátí v čase, aby mne zabila, a tam, kde teď má pravou ruku, bude mít tu příšernou Mluvící pistoli.
„Co když se ostatní nebudou chtít přidat?“
„Budu je muset přesvědčit, aby chtěli.“
„A nakonec skončíš jako tvoje máma?“
Povzdechl jsem si a zadíval jsem se do své sklenice. „Jsem unavený, Suzie. Chci jenom… potřebuji, aby už tohle všechno bylo za mnou.“
„Mohla by to být po čertech drsná válka.“ Suzie Střelkyně si zastrčila palce za nábojnicové pásy, které měla pověšené křížem přes prsa. „Už se nemůžu dočkat.“
Něžně jsem se na ni usmál. „Vsadím se, že si tu brokovnici s sebou bereš i do postele.“
Podívala se na mne svým chladným, klidným pohledem. „Jednoho dne se o tom možná budeš moct přesvědčit. Lásko.“
Ústy naznačila polibek a pak se zase soustředila na svou láhev. Alex na mne hleděl se směsicí úžasu, hrůzy a naprostého zděšení. Když viděl, že si nás Suzie nevšímá, využil příležitosti a odtáhl mne stranou.
„Slyšel jsem dobře, Johne?“ zeptal se šeptem. „Lásko? Mám tomu rozumět tak, že ty a ta psychopatická lovkyně lidí z Pekla jste teď pár?“
„Vypadá to tak,“ odtušil jsem. „Jsem stejně šokovaný a překvapený jako ty. Možná bych si měl příště dávat větší pozor, co píšu do seznamovacích inzerátů.“
„Ale… Suzie? Jasně, deset z deseti za odvahu, to ano, ale… vždyť je šílená!“
Musel jsem se usmát. „Vážně si myslíš, že by si se mnou něco začala nějaká, která není?“

Alex se nad tím zamyslel. „Jistě, na tom něco je. Rozhodně. Ale, Johne… její obličej…“
„Já vím,“ odpověděl jsem tiše. „Stalo se to v minulosti. Nemohl jsem tomu zabránit.“
„Johne, už je zase o krůček blíž k tomu stát se tou Suzií z budoucnosti, která se tě pokusila zabít. Neměli bychom jí o tom povědět?“
„Já už to vím,“ ozvala se Suzie. Vůbec jsem ji neslyšel přicházet a podle toho, jak Alex nadskočil, on taky ne. Měla alespoň tolik slušnosti, že se nezasmála. „Vím to už nějaký čas. Na Noční straně tajemství dlouho neudržíš, zvlášť když zahrnuje špatné zprávy. To už bys měl vědět, Johne. Netrap se kvůli tomu. Budoucnost mi nikdy starosti nedělala. Hlavně proto, že jsem nikdy nepředpokládala, že bych se jí mohla dožít. To je velice osvobozující postoj, věř mi. Takže si dělej starosti výhradně s mým současným já, Johne.“
„To dělám,“ ujistil jsem ji. „Věř mi, že ano.“
Opřel jsem se zády o barový pult a rozhlédl jsem se po výčepu. Jen další noc v nejstarším baru na světě. Alexovy vyhazovačky, Betty a Lucy Coltranovy, právě pacifikovaly bandu maskovaných mexických zápasníků, kteří přitom plakali jako malé holky. Na Coltranovy si dávejte pozor. Zvlášť když na sobě mají ty svoje trička ŠAMPIONKY ZÁPASŮ V BAHNĚ ROLLERBALLOVÝCH PEKELNÝCH KOČEK. O kousek dál si zlatooký kyborg objednal u Alexe podivně bzučivým hlasem další láhev etanolu. Zaskočil si sem z možné budoucnosti přes časový skluz a zrovna se snažil opravit si levou nohu kombinačkami a sonickým šroubovákem, které tu někdo zapomněl. Docela rád jsem ho viděl. Bylo dobré vědět, že jsou možné i jiné budoucnosti než ta příšerná, které jsem se tak obával.
Ne dost daleko od nás půl tuctu pylem zkárovaných květinkových víl v šatečkách z okvětních lístků vyřvávalo oplzlé viktoriánské odrhovačky. Brzy začnou být skutečně zlé a budou se shánět po Vodním dítěti, kterému by zvalchovaly hřbet. Po plechových schodech scházel do baru Psychózový Kid v otrhaných hadrech, aby štamgastům nabídl svoje strašné zboží. Kid prodával krátké mezihry mentální nevolnosti lidem, kteří toužili vyskočit z vlastní mysli. Jednou se mi svěřil, že původně prodával mentální zdraví, ale na Noční straně pro ně nebyl odbyt. To bych mu klidně řekl předem.
Výčepem prošli král a královna Ameriky, na každého se usmívali a kynuli na pozdrav.
„Takže?“ zeptal se Alex, když mi doplnil sklenici. „Jaká byla Noční strana v minulosti?“
„Chaotická,“ odpověděla Suzie. „Ve všech možných významech toho slova.“
„Zabili jste někoho zajímavého?“
„To by ses divil,“ odpověděl jsem. „Ale gentleman je diskrétní. Viděl jsi někdy v poslední době Tommyho Zapomnění?“
„Ne od té doby, co odešel s tebou. Měl jsem?“
Tommy Zapomnění, existenciální soukromý detektiv, odcestoval do minulosti se mnou a se Suzií, ale pak jsme se tak trochu nepohodli. Obvinil mne, že jsem bezohledný, manipulativní a mnohem nebezpečnější než lidé, které jsem se snažil zastavit. Tak jsem ho poslal zpátky do současnosti. Jinak bych ho musel zabít a v poslední době se snažím být klaďas. Nemohl jsem se ale zbavit pocitu, že jsem se nějak netrefil. Vzpomínám si, že se Tommy v tomhle baru objevil naprosto nečekaně před několika měsíci, když jsem pracoval na případu nářku Slavíka. Tenkrát mi vyhrožoval, že až se uvidíme příště, přinese si na mě pořádný kanón. Netušil jsem, kvůli čemu se tak vzteká, ale teď už to myslím vím.
Povzdechl jsem si a v duchu jsem pokrčil rameny. Zapomnění si mohl vyzvednout čísílko a postavit se do fronty. Na Noční straně nebyla o lidi, kteří se mne pokoušeli zabít, nikdy nouze. Ozvalo se zavrzání šatů z hrubé kůže, jak se Suzie přesunula blíž ke mně; zády se opírala o pult a v ruce svírala láhev ginu. Ta láhev byla napůl prázdná a Suzie měla v koutku úst cigaretu. Dým z ní se jí pomalu převaloval před srostlým víčkem.
„Najdu pro tebe zaklínadlo,“ slíbil jsem jí. „Dám ti ten obličej do pořádku.“
„Uvažuju, že si ho nechám,“ opáčila Suzie chladně. „Vylepšuje moji image ke všemu odhodlaného individua a nemilosrdného zabijáka.“
„Tvoje image žádné vylepšení nepotřebuje.“
„Ty vždycky víš co říct, abys mi zalichotil, Taylore. Ale mně nikdy nezáleželo na tom, abych byla hezká. A teď alespoň můj zevnějšek odpovídá mému nitru.“
„Suzie… Je mi líto, že se ti tohle stalo kvůli mně.“
Mrazivě se na mne podívala. „Začni se chovat ochranářsky, Johne Taylore, a opustím tě jako slon svůj trus.“
„Když už je řeč o skutečně velkých lejnech,“ vložil se do hovoru Alex, „před pár hodinami tu byl Walker, Johne. Sháněl se po tobě.“
Nelíbilo se mi, jak to řekl. Walker, dokonalý městský gentleman v elegantním vycházkovém obleku a tvrďáku, zastupuje Autority. Jeho slovo je na Noční straně zákon a lidé podle jeho rozmaru žijí i umírají. Říká se o něm, že jednou donutil mrtvolu, aby se posadila a odpověděla na jeho otázky. Nemá mě příliš v lásce, ale tu a tam mi dohodí nějakou tu fušku – když potřebuje někoho, kdo je spolehlivý, a přitom dokonale postradatelný. Právě teď na mě byl naštvaný, ale to ho časem přejde. Nebo také ne, a v tom případě to skoro jistě skončí tak, že zabije on mě, nebo já jeho.
„Přivedl si sem svoje lidi a pak mi to tu prohledal od sklepa až po půdu,“ řekl Alex a znělo to značně ukřivděně. „To byl také důvod, proč jsem musel těsně předtím, než jsi sem přišel, povolat velice důkladnou a nákladnou úklidovou četu.“
„Ty sis nechal prohledat bar?“ zeptal jsem se.
Alex patrně slyšel údiv v mém hlase a měl tolik sebeúcty, že se zatvářil zahanbeně. „Hele, on si s sebou přivedl spoustu lidí, chápeš? Takových, co to myslí smrtelně vážně, a byli po zuby ozbrojení. Někteří z nich se pořád ještě pohřešují, asi je něco sežralo. Varoval jsem je, aby nechodili do sklepa.“
Potřásl jsem hlavou. Walker po mně musel doopravdy silně toužit, když se odhodlal obrátit vzhůru nohama bar chráněný Merlinem Zplozencem Satanovým. Merlin byl po zániku Camelotu pohřben ve sklepě pod barem; ale to, že je někdo mrtvý, nemusí na Noční straně ještě nutně znamenat, že vypadává ze hry. Já bych do těch sklepů nešel ani s hlavní pistole mezi lopatkami.

„Musím se jít vymočit," oznámil jsem. „Už to držím déle než dva tisíce let a necítím dolní svěrač."
„Děkujeme, že ses o to s námi podělil," zavrčel Alex. „Snaž se pro změnu nevycmrndat většinu na podlahu."
Zamířil jsem k toaletám v zadní části baru. Aniž by z toho dělali kdoví co, lidé se mi pomalu, avšak s o to větším předstihem klidili z cesty. Dílem kvůli mé pečlivě udržované pověsti, ale hlavně proto, že v mé blízkosti často dochází k nehodám, a proto se ti moudří ode mne raději drží dál. Otevřel jsem dveře se stylizovaným obrázkem mužských genitálií a zamířil jsem k řadě kabinek. Vždycky jsem jim dával přednost před pisoáry. U těch je člověk příliš zranitelný. Rychle jsem se kolem sebe rozhlédl a přitom jsem se snažil dýchat ústy, abych necítil ten smrad, ale zdálo se, že tam kromě mne nikdo není. Malá, mizerně osvětlená kamenná komůrka vypadala stejně nechutně jako vždycky. Nemyslím, že se Alex kdy obtěžoval čištěním; nanejvýš to tu čas od času dezinfikoval plamenometem. Holé kamenné zdi mokvaly vysráženou vlhkostí a podlaha se leskla celou spoustou tekutin, které neměly s kondenzací nic společného. Ani čmáranice na stěnách se nezlepšily. Někdo nakreslil na zeď žluté znamení a někdo jiný vedle něj napsal: Způsoby, jimiž to dělají bohové, jsou nevyzpytatelné. Vedle řady kabinek načmáral někdo jiný: Jestli si chceš užít, zaklepej na kterékoliv dveře.
Vešel jsem do první kabinky a pečlivě jsem za sebou zamkl. Pak jsem si rozepnul kalhoty a s dlouhým úlevným povzdechnutím jsem přikročil k věci. Zásada pro soukromá očka číslo jedna – jdi vždycky, když můžeš, protože nikdy nevíš, kdy ztvrdneš někde na číhané. Na stěnu nad mísou někdo napsal: Na co se tady nahoře díváš? Ty se stydíš? Usmál jsem se, vytřásl posledních pár kapek a schoval jsem ho, a pak jsem ztuhl. Ne že bych něco zahlédl nebo slyšel, ale nějak jsem věděl, že už v kabince nejsem sám. Na Noční straně si buďto rychle vyvinete instinkty potřebné k přežití, nebo se nedožijete dospělosti. Začal jsem sunout ruku ke kapse, kde ukrývám drobná překvapení pro příležitosti, jako je tahle, když se mi něco malého a tvrdého přitlačilo na záda těsně nad ledviny.
„Něco malého a tvrdého mi tlačí na záda," řekl jsem nahlas. „Vážně doufám, že je to pistole."
„Ha, ha, ha," odpověděl tichý, dýchavičný hlas za mnou. „U vás se dá vážně spolehnout na to, že budete mít v zásobě nějakou tu hlášku, pane Taylore. S takovým postojem jde všechno mnohem hladčeji. Ano, je to pistole, a dovolte, abych vás ujistil, že ne jenom tak ledajaká. Energetická. Opatřil jsem si ji od jednoho kyborga z budoucnosti speciálně pro tuhle příležitost. Ha, ha. Takže ani nezkoušejte ten svůj trik s kradením kulek. Protože v ní žádné nejsou."
„Dlouhoprsťák Pete," řekl jsem a zašklebil jsem se. „Lovec lidí, příležitostný zlodějíček a darebák na plný úvazek. Jak ses dostal za zamčené dveře?"
„Nijak, pane Taylore. Už jsem se schovával ve vedlejší kabince. Ha, ha. Protáhl jsem se pod přepážkou, zatímco jste… byl zaměstnán. Ha. Víte, nikdo mě sem neviděl jít, pane Taylore. Cvičil jsem s ninji. Jsem jen mlha a stín."
„Jsi zatracený malý parchant," prohlásil jsem pevně. „Jsi níž než červí cecek. Co po mně chceš, Pete?"
„Samozřejmě vás, pane Taylore. V poslední době se nabízí spousta peněz za vaši hlavu a ani nemusí držet na zbytku těla. Rozhodl jsem se vydělat si je. Jo. Takže teď buďto vyjdeme ven společně jako dva nejlepší přátelé, těm svým kumpánům nic neřeknete a doprovodíte mne na ulici, kde mám připravený odvoz, nebo… vás budu muset odnést. Alespoň tu důležitou část. Ha, ha. Co si vyberete, pane Taylore?"
„Máš něco proti tomu, abych po sobě spláchl?" zeptal jsem se.
„Vždycky připraven na další vtípek! Tak rád pracuji s profesionály. Celá záležitost je tak mnohem civilizovanější. Ha, ha. Posluž te si, pane Taylore. Ale opatrně, ano?"
Pomalu jsem se předklonil a spláchl jsem toaletu. Zatímco se Dlouhoprsťák Pete soustředil na to, co dělám rukama, udělal jsem kouzlo, kterým obvykle kradu náboje ze zbraní, a přemístil jsem vodu stékající do mísy do Peteho plic. Ta věc, co se mi opírala o záda, okamžitě zmizela a on se skácel pozpátku na zem, bublaje jako čajová konvice. Rychle jsem se otočil, abych mu vyrval energetickou pistoli, ale jeho ruce byly prázdné. Žádná pistole nikdy neexistovala, jenom prst, kterým mi tlačil do zad. Dlouhoprsťák Pete. Seděl na podlaze, zvracel vodu a zoufale kolem sebe mlátil rukama. Na okamžik jsem se zamyslel. Lovec lidí. Záludný zloděj. Šmírák a vyděrač. Možná by mě sám nezabil, ale předal by mě lidem, kteří by mě oddělali bez jediného mrknutí… Povzdechl jsem si, položil jsem mu nohu na prsa a pořádně jsem dupnul. Voda z něj vystříkla jako z fontány a po několika skutečně ošklivých dávivých zvucích začal zase dýchat. Nechal jsem ho žít. Nechtěl bych si o sobě myslet, že začínám měknout, ale… možná jsem potřeboval sám sebe přesvědčit, že nejsem syn své matky.
Vyšel jsem ze záchodků a vrátil jsem se do výčepu. Tam jsem se zamračil na Alexe Morriseye. „Zrovna jsem měl menší incident s Dlouhoprsťákem Petem na toaletě a vůbec se mi to nelíbilo. Víš určitě, že tady není něco, o čem ses mi zapomněl zmínit?"
„Jo tohle," řekl Alex. „Jasně, v poslední době je to tu sám lovec lidí. Zjevně se bohaté a velice vlivné rodiny těch třinácti Urovnávačů, které jsi pobil – a já jsem si jist, že jsi k tomu měl dobrý důvod – spojily a složily se na skutečně úctyhodnou odměnu."
„Kolik?" zeptala se Suzie. Podíval jsem se na ni a ona pokrčila rameny. „Promiň. To je zvyk."
Právě jsem jí chtěl říct něco ostrého, když mi zazvonil mobil. Přihlásil jsem se svým obvyklým: „Co je?"
„Taylore," řekl Walker svým přívětivým a velice civilizovaným hlasem. „Jsem tak rád, že ses v pořádku vrátil z toho výletu do minulosti."
„Walkere," odpověděl jsem. „Zprávy se šíří rychle, co? Nevěděl jsem, že znáš moje soukromé číslo."
„Já znám čísla všech. Patří to k mé práci."
„Nemám ani v nejmenším úmyslu vzdát se Autoritám. Mám na práci důležitější věci."
„No, já myslím, že změníš názor, Taylore."
V jeho hlase bylo něco… „Co jsi udělal, Walkere?"
„Jenom to, co jsi mne přinutil udělat, abys mě konečně začal brát vážně. Ač nerad, musel jsem dát příkaz k únosu tvé roztomilé malé sekretářky Cathy Barrettové. Touto dobou je už v bezpečných rukou na velice bezpečném místě. Vzdej

se bez odporu a máš moje slovo, že jí nezkřivíme ani vlas na hlavě a okamžitě ji propustíme. Ale jestli mi chceš raději dál komplikovat život tím, že se mi budeš vzpírat… Hmm, bojím se, že v tom případě už nebudu moci za blaho té mladé dámy nést zodpovědnost."
„Ty parchante."
„Dělám jenom to, co musím, Johne. To přece víš."
„Jestli se Cathy něco stane…"
„Ale to je přece jen a jen na tobě, že ano? Ke své lítosti ti musím oznámit, že lidé, které jsem pověřil tím únosem, k tobě nechovají zrovna vřelé city. Čím déle budeš odkládat svoje rozhodnutí, tím pravděpodobnější je, že si frustrace vybijí na ní. A jakkoliv je mi to líto… já nejsem ten, kdo tady poroučí. Mám svoje rozkazy a povinnosti. Cokoliv se stane –"
Přerušil jsem hovor. Už mi nemohl říct nic, co by stálo za to poslouchat. Jen udržoval konverzaci, aby svým lidem poskytl čas lokalizovat polohu mého mobilu. Vysvětlil jsem situaci Suzii a Alexovi.
„Nemůžu se jim vzdát," řekl jsem. „Musím mít volné ruce, abych se mohl vypořádat s Lilith. V sázce je celá Noční strana a možná i celý svět. Ale nemůžu jen tak opustit Cathy."
„Samozřejmě že ne," opáčila Suzie. „Je to tvoje sekretářka."
„Tvoje přítelkyně," dodal Alex.
„Moje dcera," řekl jsem. „Ve všech ohledech, na kterých doopravdy záleží."
„V tom případě si pro ni prostě dojdeme," prohlásila Suzie. „Nemůžeme se podvolovat výhrůžkám. Kdyby si lidé začali myslet, že nás takhle mohou k něčemu přinutit, začali by toho využívat. Takže se do toho pusť, Taylore. Dělej, co umíš."
Vyvolal jsem svoje nadání, jediné nadpřirozené dědictví od své nelidské matky, a použil jsem svou jasnozřivost. Svým třetím okem, svým soukromým očkem, jsem se rozhlédl po Noční straně a pátral jsem po Cathy. Když se o to snažím dost usilovně, dokážu nalézt kohokoliv a cokoliv. Nerad svoje nadání používám příliš často, protože když to dělám, zářím v temnotě tak jasně, že je snadné mne nalézt. A pak se mě mí nepřátelé a jejich agenti snaží zabít. Ale právě teď jsem byl příliš vzteklý, než abych si s tím dělal hlavu.
Noční strana se přede mnou rozprostřela nahá a bezbranná a já jsem na ni shlížel jako rozhněvaný bůh. Viděl jsem ulice, náměstí a pasáže, místa uvnitř míst a na nich lidi a tvory, kteří lidmi nejsou. Bary, kluby a ještě soukromější podniky se střídaly před mým pátrajícím vnitřním zrakem, domy, skladiště i sklepení a podzemní chodby, ale po Cathy nebylo nikde ani památky. Ve stínech se na okamžik zatřpytili fae a Příšerný lid, pro hmotný svět neviditelný, kráčel beze spěchu za svými nepochopitelnými záležitostmi. Nyní jsem už Cathyinu přítomnost cítil, cítil jsem ji samotnou někde v noci, ale nedokázal jsem ji lokalizovat. Soustředil jsem se tak usilovně, až mě rozbolela hlava, ale nakonec jsem byl nucen spokojit se jen s přibližným směrem. Něco nebo někdo blokoval moje nadání a zastíral mi vnitřní zrak, a to pro mě bylo nové. Vypnul jsem ho a pečlivě jsem obnovil mentální štíty. Na Noční straně si nemůžete dovolit otevřenou mysl. Kdo ví, kdo by vám do ní mohl vstoupit.
„Je někde blízko Nekropole," řekl jsem. „Ale konkrétněji to určit nedokážu."
Suzie zvedla obočí. „To je… neobvyklé."
Krátce jsem přikývl. „Rozumí se samo sebou, že Walker nepověřil Cathyiným únosem jen tak někoho."
„Ale Walker o tvém nadání ví," řekl Alex. „Musí mu být jasné, že po ní budeš pátrat. Mohla by to být past."
„Samozřejmě že je to past," odpověděl jsem. „Ale do pastí jsem vcházel a zase jsem z nich vycházel celý život. Takže, nejprve Suzie a já zachráníme Cathy a přitom vyjasníme jejím únoscům, že míchat se do našich záležitostí je skutečně hodně špatný nápad, a potom… projdu Noční stranu křížem krážem a dám dohromady tak velkou armádu, že z toho bude mít i Walker dlouho noční můry."
„Ale předtím musíš udělat ještě jednu věc," ozvala se Suzie.
„Ano?" opáčil jsem.
„Zapni si poklopec, Taylore."

Dvě
A mrtví nikdy nevstanou

Dostat se ven z Podivínů vůbec nebyla snadná záležitost. Jelikož jsem Walkera dobře znal, byl jsem si jist, že všechny známé nebo jen tušené východy z baru hlídají jeho lidé ozbrojení až po uši zbraněmi, bombami a kouzly hromadného ničení. Já bych to tak určitě udělal. Řekl jsem to Alexovi a ten se na mě zamračil ještě nevlídněji než obyčejně.
„Je mi jasné, že toho budu litovat," řekl s povzdechem, „ale existuje jeden způsob, jak se dostat z baru, o kterém Walker zaručeně neví. Protože o něm neví vůbec nikdo, jenom já. Moje rodina vede tenhle podnik po generace a vzhledem ke všem těm pochybným individuím a potížistům, co Podivíni odjakživa přitahovali, jsme vždycky měli upotřebení pro způsob, jak se rychle a nenápadně vypařit. Takže jsme si už před staletími nechali vybudovat tajnou únikovou chodbu pro případy nejvyšší nouze, když se všechno řítí do pekla na katovské káře. Nedělej si iluze, Taylore – říkám ti o ní čistě proto, že nestojím o to, aby mi sem Walker zase vtrhl a obrátil mi podnik naruby. Čím rychleji odsud zmizíš, tím dříve budeme my ostatní zase moci volně dýchat."
„Jasně, Alexi," přikývl jsem. „Přátelství s tím nemá vůbec nic společného. Je to čistě praktická záležitost."
„Přesně tak," souhlasil Alex. Kývl na Suzii a oba jsme obešli barový pult, abychom se připojili k němu. „Nechci, aby si lidi mysleli, že začínám měknout. Začali by toho zneužívat."
„Hrůza pomyslet," přitakal jsem.
„Je tady… jeden háček," řekl Alex.
„Já jsem to věděla," zvolala Suzie okamžitě. „Hned mi bylo jasné, že to nebude jen tak. Nebudeme muset prolézat

kanály, že ne? Teď vážně nemám náladu zápasit s aligátory.“
„Je to ještě horší,“ odtušil Alex ponuře. „Musíme sejít do sklepení.“
Suzie a já jsme okamžitě strnuli a podívali jsme se na sebe. Sklepení pod Podivíny bylo považováno za nechvalně známé dokonce i na Noční straně; bylo to místo natolik životu nebezpečné a obecně příšerné, že by do něj většina duševně zdravých a rozumných lidí dobrovolně nesestoupila bez posvěceného granátu svatého Antiocha v jedné a taktické nukleární bomby v druhé ruce. Byl tam pohřben Merlin, Zplozenec Satanův, a proti návštěvám všeho druhu byl až nekriticky zaujatý. Alex byl jediný, kdo tam chodil pravidelně, a dokonce i on se občas vracel celý roztřesený a bledý jako smrt.
„Mám lepší nápad,“ prohlásila Suzie. „Vyběhneme předními dveřmi a přes Walkerovy lidi se probojujeme.“
„Venku možná číhá celá armáda,“ namítl jsem.
„Nějak mi to teď nedělá starosti tolik jako ještě před pár minutami,“ zabručela Suzie. „S armádou si poradím.“
„No, ve správném rozpoložení asi ano,“ připustil jsem. „Ale nemůžeme zachraňovat Cathy, když bude Walker vědět, že si pro ni jdeme. Musíme se držet z dosahu jeho radaru a zastihnout ho nepřipraveného. Veď nás, Alexi.“
„Mám čas se ještě předtím vyzpovídat?“ zeptala se Suzie.
„Kněze nech na pokoji,“ opáčil jsem. „Ještě se nestačil vzpamatovat z tvé minulé návštěvy.“
Alex vytáhl zpod baru starodávnou lucernu, polohlasně zamumlaným zaklínadlem v ní zapálil knot a pak zvedl padací dveře ukryté za barovým pultem. Otevíraly se snadno, bez nejmenšího zaskřípění staříčkých mosazných pantů, a pod nimi se objevily schody vedoucí dolů do temnoty. Suzie a já jsme se nad nimi sklonili a zvědavě jsme nahlédli dovnitř, ale světlo z výčepu nepronikло dál než na několik prvních stupňů. Suzie už svírala v rukou brokovnici. Alex si hlasitě odfrkl.
„Svěřuji se vám s prastarým rodinným tajemstvím. Ať tam dole uvidíte, nebo vám bude připadat, že vidíte, cokoliv, je to soukromá záležitost. A neshoďte mě před předky, to bych nejspíš nepřežil.“
Vedl nás dolů po schodech a lucernu přitom držel před sebou. Její bledě jantarové světlo nepronikalo příliš hluboko do tmy. Suzie a já jsme šli za ním tak těsně, jak jen to šlo. Schody pokračovaly dolů mnohem déle, než by se nám líbilo, a hluk ozývající se z výčepu brzy úplně zanikl. Atmosféra byla čím dál stísněnější a zatuchlejší a z okolní tmy jako by nás někdo ustavičně pozoroval.
„Elektřina tady dole není,“ prohlásil Alex po chvíli. Jeho hlas zněl slabě a přidušeně, bez sebemenší stopy ozvěny, ačkoliv jsem si jasně uvědomoval obrovské otevřené prostory kolem nás. „Něco tu interferuje se všemi obvyklými zdroji energie.“
„Nechtěl jsi říct někdo?“ zeptala se Suzie.
„Na podobné věci se ze všech sil snažím nemyslet,“ odpověděl Alex.
Kamenné schody konečně vystřídala udupaná zem. Byla suchá a tvrdá jako beton. Všude kolem nás se postupně začala objevovat namodralá záře, která nijak nesouvisela se starou lucernou ani žádným jiným viditelným zdrojem světla. Brzy začalo být zřejmé, že stojíme u vchodu do velké jeskyně, obrovské podzemní prostory s nahrubo přitesanými kamennými stěnami a nepohodlně nízkým stropem. Budil ve mně nutkání se přikrčit, přestože jsem měl nad hlavou místa ještě dost. A v ponuré temnotě před námi se do dálky táhly v řadách stovky hrobů, úhledně navršených rovů s jednoduchými náhrobními kameny. Na žádném z nich nebyl kříž.
„Mí předkové,“ oznámil nám Alex tichým, lehce zahořklým hlasem. „Všichni končíme tady, pod barem, kterému jsme dali svoje životy. Ať už si to přejeme, nebo ne. Merlinovi přísežní sluhové, připoutaní k Podivínům jeho vůlí po mnoho staletí. Jistěže vím, že všem ostatním, kdo na Noční straně zemřou, vystrojují podle nařízení Autorit pohřeb v Nekropoli, jenomže Merlin na všechna pravidla vždycky zvysoka kašlal. Kromě toho bych řekl, že je nám lépe tady, pod jeho ochranou. Jednoho dne tu spočinu i já. Květinové dary nejsou vítány, a jestli se někdo pokusí zazpívat hymnu, máte moje svolení toho parchanta defenestrovat.“
„Kolik hrobů tady je?“ zeptal jsem se.
„Ne tolik, kolik si nejspíš myslíš,“ odpověděl Alex. Postavil lucernu na poslední vchod a zachmuřeně se kolem sebe rozhlédl. „Všichni v rodině máme sklon k dlouhověkosti. Pokud nás předtím někdo obzvlášť zavrženíhodným způsobem nezamorduje. Je to jediná užitečná věc, kterou jsme po svém příšerném předkovi zdědili.“
Vykročil mezi hroby. Navzdory naprostému nedostatku světla ve sluji měl pořád na očích sluneční brýle. Pokud šlo o styl, Alex Morrisey neměl ve zvyku dělat něco polovičatě. Suzie a já jsme ho následovali a přitom jsme se snažili dívat na všechny strany současně. Prošli jsme kolem obrovských sudů s pivem a vínem, lahví vzácných značek pečlivě uložených v regálech, které vypadaly ještě starší než jejich obsah. Nikde nebyly žádné pavučiny a ani jediné smítko prachu. Bylo mi jasné, že to nejspíš nebude tím, že tady Alex denně běhá s prachovkou a péřovým oprašovátkem.
„Tak mě napadá,“ řekl jsem opatrně, „že jsme zatím nenarazili na žádné stopy po lidech, které sem poslal Walker. Ani mrtvoly. Dokonce ani kousky mrtvol.“
„Já vím,“ odpověděl Alex. „Znepokojivé, že ano?“
Znovu jsme se zastavili, tentokrát abychom si prohlédli hrob umístěný kousek dál od ostatních. Obyčejný nízký rov, ale bez jakéhokoliv náhrobního kamene nebo jiného označení. Místo toho ležel nahoře obrovský stříbrný kříž, skoro stejně velký jako sám hrob. Stříbro bylo značně zčernalé a erodované.
„Tohle sem dali nejspíš v naději, že ho to udrží v hrobě,“ řekl Alex. „Jak naivní. Merlinovi Zplozenci Satanovu by ve vycházkách nezabránilo, ani kdyby mu na hrob postavili svatopavelskou katedrálu.“
„Člověk se nemůže ubránit tomu, aby nepřemýšlel, co přesně tam dole je,“ řekl jsem. „Po všech těch staletích…“
„Tak si přemýšlej,“ odpověděla Suzie. „Já se v noci ráda klidně vyspím.“
„Jenom kosti?“ pokračoval jsem. „Stejné jako kosti kohokoliv jiného?“
„Ne,“ odpověděl Alex. „Myslím, že kdybys odtáhl ten krucifix a vyhrabal ho… vypadal by stejně jako v den, kdy ho

pohřbili. Nedotčený časem ani hrobem. A pak by otevřel oči, usmál by se na tebe a řekl by ti, abys ho laskavě zase přikryl. Je to koneckonců ďáblův syn, Antikrist osobně, i když tu čest odmítl, aby si mohl jít svou vlastní cestou. Vážně si myslíš, že je s ním svět už hotový? Nebo vice versa? Ne… ten parchant pořád ještě doufá, že nějaký zatracený hlupák najde jeho ztracené srdce a vrátí mu ho. Pak vstane ze svého hrobu a zase bude dělat na Noční straně strašlivé věci… a nikdo mu v tom nedokáže zabránit.“
„Páni, Alexi, ty ale dokážeš být zábavný společník,“ řekl jsem.
Znovu se vydal na cestu a hrob přitom obešel velkým obloukem. Namodralé světlo se pohybovalo s námi, chladné a jasné, a naše stíny se zdály být na nás příliš velké. Temnota a ticho na nás tlačily ze všech stran. Konečně jsme dorazili k obyčejným dřevěným dveřím zasazeným do kamenné zdi. Lesklá měděná závora popsaná hranatými druidskými symboly byla zasunutá. Natáhl jsem po ní ruku, ale vzápětí jsem zase rychle ucukl. Můj vnitřní hlas na mě ječel, že pro každého kromě Alexe by byl velice špatný nápad dotknout se jí. Alex se na mne unaveně usmál.
„Tyhle dveře se otevírají, kamkoliv chceš v okruhu jedné míle od baru,“ řekl. „Vyslov nahlas název místa, kam chcete jít, a já vás tam odešlu. A rozmysli si to dobře, protože jakmile těmi dveřmi jednou projdete, zmizí. Jsou jednosměrné.“
„Kdo je sem dal?“ zeptala se Suzie.
„Kdo bys myslela?“ opáčil Alex.
„Chceš říct, že ty dveře tady jsou už patnáct set let?“ řekl jsem.
Alex pokrčil rameny. „Možná déle. Koneckonců, tohle je nejstarší bar na světě. A teď už odsud zatraceně vypadněte. Nahoře mě čekají zákazníci a moje peníze jim propalují kapsy.“
„Díky, Alexi,“ řekl jsem. „Tohle jsi pro mě dělat nemusel.“
„Ale k čertu,“ opáčil Alex. „Pro mě jsi člen rodiny. Ve všech ohledech, na kterých doopravdy záleží.“
Krátce jsme se na sebe usmáli a pak jsme se rychle odvrátili. Ani jeden z nás nebyl příliš zvyklý říkat věci, na kterých doopravdy záleží.
„Kam vlastně chceme jít?“ zeptala se Suzie, která si těch citových spodních proudů zřejmě vůbec nevšimla. Emoce nejsou její silná stránka, ani vlastní. „Je docela možné, že Walkerovi lidé střeží všechny přístupy do Nekropole.“
„Ne, když se dostaneme přímo tam.“
„Nemožné,“ odpověděl Alex okamžitě. „Říkal jsem vám, že dosah je jen jedna míle.“
Ušklíbl jsem se. „Myslím, že navštívíme Doormouse.“
Suzie sebou viditelně trhla. „Musíme? K čertu, on je tak zatraceně… roztomilý. Roztomilost nesnáším.“
„Obrň se proti ní,“ odpověděl jsem klidně. „Budeme to mít za sebou, než se nadeješ.“
Hlasitě jsem dveřím oznámil, kam chceme, aby nás přemístily, a Alex odsunul závoru. Když otevřel dveře, objevila se za nimi typická ulice Noční strany. Lidé a ostatní bytosti proudili sem a tam a technicolorové neony rychle rozehnaly temnotu sklepa. Vyrazil jsem do noci se Suzií těsně v patách a Alex za námi dveře zase zabouchl.
Davu na ulici muselo připadat, že jsme se zhmotnili z ničeho, ale to nebylo na Noční straně nic tak neobvyklého, takže si toho nikdo ani nevšiml, a pokud ano, čerta starého se o to staral. Všichni se soustředili výhradně na honbu za svými osobními rozkošemi a zatracením. Dcery soumraku lákaly na nárožích perspektivní klienty, strkaly jim do cesty svoje poprsí a černě podmalované oči. Klubovi vyvolávači hlasitě vychvalovali svoje zboží důvěřivějším turistům a dopravní ruch proudil po cestách jako řeka, která se nikdy nezastaví.
Spěchal jsem po chodnících lesknoucích se deštěm a nijak zvlášť mne nepřekvapovalo, že mnozí kolemjdoucí už mumlali moje a Suziino jméno do mobilů. Cena, která byla vypsána na mou hlavu, musela být doopravdy značná. A přímo přede mnou byl Doormouseův krám. Stál mezi novým obchodem nazvaným Bazar bizarnosti a hudebním impériem specializujícím se na vzácné vinylové desky z alternativních dimenzí. Nedalo mi to, abych se alespoň na okamžik nezastavil před výkladní skříní. Vystavovali tam album Rolling Stones s Mariannou Faithfullovou jako hlavní zpěvačkou, první album Pink Floyd s Arthurem Brownem na přebalu a dvojalbum live Janis Joplinové, na kterém byla jako obtloustlá a postarší salonní zpěvačka v Las Vegas. Nijak zvlášť mě to nepokoušelo. Ne za ty ceny.
Dveře z neprůhledného skla se se zasyčením otevřely a já jsem vstoupil do Doormouseova skvělého podniku. Pak jsem se zase vrátil a vtáhl dovnitř Suzii Střelkyni.
Uvnitř bylo všechno hi-tech, s řadami počítačů a horami futuristické technologie, z níž většinu jsem ani nedokázal pojmenovat, natož abych se odvažoval doufat, že ji pochopím. Doormouse měl velice dobré kontakty a instinkt na výhodné koupě. Ale co mu šlo opravdu nejlépe… byly dveře. Vyrazil nám naproti, bodrá metr dvacet vysoká humanoidní myš s temně čokoládovým kožíškem pod zářivě bílým laboratorním pláštěm. Měl dlouhý čenich s vousky, ale jeho vlídné oči byly lidské. Zastavil se před námi, spráskl packy a spustil vysokým, dokonale srozumitelným hlasem.
„Vítejte, vítejte, pane a paní, v mém skromném podniku! Předpokládám správně, že se nacházím ve společnosti dvou nejvýznačnějších celebrit Noční strany? Nikoho menšího než Johna Taylora a Suzie Střelkyně! Jéminánku, kdo by si to byl pomyslel! Já vím, já vím, nečekali jste, že tady uvidíte všechnu tuhle techniku, že ano? To nikdo, věřte mi, to nikdo. Když uslyšíte jméno Doormouse, okamžitě se vám vybaví něco rustikálního, ale já, pane a paní, já jsem městská myš! A jsem na to hrdý! Takže čím vám mohu posloužit? Mám dveře pro každého, kamkoliv a všechno mezi tím. A za velice rozumné ceny! Takže mi jen naznačte, kam se potřebujete dostat, a já už zařídím všechno potřebné! Proč se na mě tak mračí?“
„Nevšímejte si jí,“ řekl jsem. „Je jen ve své kůži. Jste jediná myš na Noční straně? To je…“
„Jsem si dokonale vědom významu, pane. Kdysi nás tady bylo více, ale všichni ostatní se přestěhovali do malého domku na venkově. Hlupáci. Takže v současné době jsem tady jediný svého druhu.“
„To je dobře,“ řekla Suzie. „Už jsem si začínala myslet, že budu muset začíst klást větší pastičky.“
„Potřebuji dveře,“ řekl jsem nahlas. „Takové, kterými se dostaneme přímo do Nekropole. Bude to velký problém?“

„Ale kdepak, pane, vůbec žádný problém," odpověděl Doormouse a nenápadně si poodstoupil od Suzie. „Vždycky mám na skladě několik dveří bez konkrétního cíle, připravených k prodeji. Na Noční straně i za jejími hranicemi. Takže tudy, když dovolíte, pane a… paní."
Zavedl nás do zadní části obchodu, kde bez jakékoliv podpory stály řady dveří vyrovnané vedle sebe. Úhledně psané cedulky označovaly místa, do kterých se otevírají. Stínopád, Hy Breasil, Hyperborea, Carcosa. Množství dveří umožňovalo přístup prakticky kamkoliv na Noční straně. Ale mou pozornost připoutaly jiné dvoje dveře. Byly označeny stručně Nebe a Peklo. Nijak se nelišily od těch ostatních – jednoduché dveře z leštěného a voskovaného dřeva opatřené mosaznou klikou zářící novotou.
„Ach ano," řekl Doormouse, který se ke mně přitočil. „Těch si všimne každý."
„Skutečně vedou tam, co je na nich napsáno?" zeptal jsem se.
„To je věc názoru," připustil Doormouse a nakrčil čenich. „Teorie to potvrzuje a matematika hovoří jasnou řečí. Jisté je, že se nikdo z těch, kteří jimi prošli, nevrátil, aby si stěžoval…"
„Přejděme raději k věci," navrhl jsem.
„Ano, ano, přejděme k věci," souhlasil Doormouse.
Vedl nás kolem dalších dveří, z nichž některé byly označeny ideogramy nebo nápisy v jazycích, které jsem ani já nedokázal určit. A to se v tom docela vyznám. Konečně jsme došli ke dveřím označeným Nekropole. Doormouse je zamilovaně pohladil jednou ze svých myších tlapek.
„Vždycky tady mám jedny nabité a připravené pro lidi, které smutné okolnosti přinutí navštívit Nekropoli. Je to mnohem důstojnější než se prodírat dopravními zácpami v černém Rolls Roycu. Dveře dopraví vás i… paní přímo před hlavní vchod."
„Dovnitř ne?" opáčil jsem ostře.
„Už zase začíná vrčet," řekl Doormouse. „Ne, ne, pane. Dovnitř nikdy! Moje dveře ústí pouze do vnějších lokací. Kdyby se rozneslo, že nabízím přímý přístup dovnitř budov a obcházím tak všechna obvyklá bezpečnostní opatření, Autority by určitě poslaly Walkera, aby můj podnik zavřel. Taková předpojatost. A nyní, pane, promluvme si o ceně."
Chvíli jsme se dohadovali a musím říct, že na myšáka je doopravdy tvrdý obchodník. Nakonec jsme se dohodli na pouze mírně přemrštěné sumě, kterou jsem vyplatil ze zlata z cestovního měšce, kterým mne vybavil Starý otec Čas, když nás odesílal do minulosti. Byl prakticky bezedný a nejspíš jsem ho měl po svém návratu vrátit Času, ale prozatím jsem byl pevně odhodlán si ho podržet, dokud mi ho nevykroutí z ruky. Doormouse nám zdvořile podržel dveře a já se Suzií jsme jimi vešli do jiné části Noční strany.
Nekropole vypadala pořád stejně, jak jsem si ji pomatoval: velká, temná a nadpřirozeně ohyzdná. Navštívil jsem ji nedávno společně s Mrtvým chlapcem, abychom ji očistili od Prvotních démonů. Což znamenalo, že mi Nekropole technicky vzato pořád ještě dluží laskavost. Jakou to bude mít váhu, až se oficiálně střetnu s Walkerem, se brzy ukáže.
Samotná Nekropole je velká a vysoká budova ze starých cihel a kamene, bez oken a s dlouhou, ostře uťatou sedlovou střechou. Její četní majitelé ji v průběhu let neustále přestavovali, až se z ní stala směsice mnoha naprosto nesourodých slohů a stavebních stylů, přesto z ní stále vyzařuje tradiční atmosféra ponurosti a zoufalství. Jediné vstupní dveře jsou ze solidní oceli zdobené stříbrem a pokryté hluboce vyleptanými runami, znameními a nápisy v dávno mrtvých jazycích. Z klenuté střechy trčí dva vysoké komíny krematoria, které chrlí proti nočnímu nebi hustý černý kouř.
Nekropole pokrývá veškeré pohřebnické potřeby Noční strany. Kterékoliv náboženství, jakýkoliv obřad nebo požadavek bez ohledu na to, jak je neobvyklý nebo znepokojivý. Platí se předem a nikdo se na nic neptá. Lidé jsou ochotni zaplatit velké peníze za jistotu, že jejich drazí zesnulí budou pokojně odpočívat ve svých hrobech, nerušeni a nezneuctěni některým z četných mágů, nekromantů a tvorů noci, kteří by mohli projevit nezdravý zájem o bezmocné nebožtíky. A samozřejmě, že mrtví zůstanou mrtví a nebudou se plést do výkonu vlastní poslední vůle. Na Noční straně se rychle naučíte jistit se na všechny strany. Prohlédl jsem si mohutnou, odpornou budovu před sebou. Tam někde drželi Cathy, velice silně proti její vůli, a pokud jí nějakým způsobem ublížili, někdo za to zaplatí krví a děsem.
„Dost bylo cestování," ozvala se Suzie. „Potřebuji někoho odprásknout."
„Nejprve se budeme ptát," řekl jsem. „Ale jestli někdo nebude chtít mluvit, klidně ho k tomu můžeš povzbudit způsobem, který budeš považovat za nejvhodnější."
„Ty víš, jak zabavit děvče, Taylore."
„Až na to, že tam tvoje sekretářka není," ozval se klidný, tichý a velice známý hlas.
Oba jsme se prudce otočili a Břitvák Eddie, Prohnilý bůh bleskové břitvy, tam stál nepřirozeně nehybně v kaluži světla z nejbližší pouliční lucerny. I když tam ještě před okamžikem docela určitě nestál. Břitvák Eddie zavinutý v příliš velkém šedém plášti, který držel pohromadě jen nastřádanou špínou. Pohublý obličej měl mrtvolně bledý a ušpiněný a dominovaly mu horečnatě planoucí oči, v nichž nebyla ani stopa po nějakých kladných emocích. Zamířili jsme k němu a brzy nás naplno zasáhl puch, který se z něj line. Břitvák Eddie bydlel na ulici, spával v domovních vchodech a přežíval na odpadcích, a vždycky smrděl tak, že by z něj potkanům slzely oči. Napůl jsem čekal, že pouliční lampy začnou blikat.
„No dobře," řekla Suzie. „Tak jak jsi přišel na to, že tady budeme, Eddie?"
„Jsem bůh," odpověděl Břitvák Eddie svým tichým, strašidelným hlasem. „Vždycky vím všechno, co vědět potřebuji. Proto také vím, kde je vězněna tvoje sekretářka, Johne."
Zamyšleně jsem si ho prohlédl. Eddie a já jsme byli svým způsobem přátelé, ale vzhledem k tlaku, který byl Walker schopný vytvořit… Eddie, který sledoval moje myšlenky, sotva znatelně přikývl.
„Jsi opatrný jako vždycky, Johne, a dobře děláš. Ale já jsem tady, abych ti pomohl."
„Proč?" zeptal jsem se přímo.
„Protože Walker byl tak hloupý, že se mi pokusil přikázat, abych za něj udělal jeho špinavou práci. Jako kdybych se

staral, co si Autority přejí. Chodím si, kam chci, a dělám, co musím, a na světě není nikdo, kdo by mi v tom mohl zabránit. Nikdo mi nebude říkat, co mám dělat. Takže, tvou sekretářku nedrží v budově Nekropole, ale na jejím soukromém hřbitově. A ten je tak velký, že ho mají v jiné dimenzi, kterou speciálně pro něj vytvořili."
„Z čeho?" zeptala se Suzie.
„To raději nechtěj vědět," opáčil Břitvák Eddie.
Přikývl jsem. Dávalo to smysl. Slyšel jsem, že rozsáhlý hřbitov Nekropole má z bezpečnostních důvodů vlastní kapesní dimenzi chráněnou doopravdy mocnou magií. Dostat se tam nebude snadné.
„Do Nekropole nemůžeš jen tak vtrhnout a zjednat si průchod zastrašováním personálu," pokračoval Eddie.
„Chceš si na to vsadit?" zeptala se ho Suzie.
„Vědí, že jste tady," vysvětlil jí Eddie trpělivě. „V tuto chvíli už volají Walkerovi o posily. Než byste se probili obranami budovy, hemžilo by se to tady Walkerovými lidmi. A vaše jediná naděje, že zachráníte Cathy, spočívá v překvapivém útoku. Naštěstí vám mohu nabídnout jinou cestu."
Vytáhl z kapsy pravou ruku, šedou a velice hubenou, a v ní držel rovnou břitvu. Otevřel ji a její čepel zazářila nepřirozeně jasně. Cítil jsem, jak se Suzie vedle mne napjala, ale měla dost rozumu, aby nesáhla po zbrani. Eddie se na ni krátce usmál, pak se odvrátil a ťal břitvou do vzduchu. Sama noc se zachvěla a ve vzduchu se vytvořila trhlina, která se pomalu otevírala jako rána ve světě. A otvorem, který Eddie vytvořil, jsem uviděl jiný svět, jinou dimenzi. Noc tam byla temnější než u nás a do našeho světa se odtamtud nahrnul mrazivý vzduch. Břitvák Eddie lhostejně pozoroval bránu, kterou vytvořil.
„Nevěděl jsem, že tohle dokážeš," poznamenal jsem.
„Vrátil jsem se na Ulici bohů," odpověděl Eddie a břitvu zase schoval. „Pro aktualizaci. Věděl jsi, že tam teď mají chrám, kde uctívají tvůj obraz, Johne? Předpokládám, že není autorizovaný. Dobře. Postaral jsem se o to. Věděl jsem, že bys to chtěl. Pojďte za mnou."
Ten parchant, pomyslel jsem si, když Prohnilý bůh bleskové břitvy prošel širokým otvorem a Suzie a já jsme jej následovali do jiného světa.
Strašný chlad mne udeřil jako pěst a složil mne jako zavírací nůž. Zatímco jsem lapal po řídkém vzduchu, pálil mne v plicích. Suzie si dýchala na prokřehlé ruce a protahovala si prsty, aby je měla připravené, kdyby bylo třeba někoho rychle zabít. Před námi se rozprostíral hřbitov táhnoucí se snad až donekonečna. Jedna řada hrobů natěsnaná vedle druhé, kam až oko dohlédlo, od jednoho obzoru k druhému. Svět, kde není nic než hroby. Soukromý hřbitov Nekropole tiše ležel pod úplně jiným nočním nebem než Noční strana. Tahle noc byla temnější, tma tu byla skoro hmatatelná a prosvětlovala ji jen jakási přízemní mlha, která se pomalu převalovala pod našima nohama a obtáčela se nám kolem kotníků. Na obloze nebyl žádný měsíc, jen divoké shluky mnohabarevných hvězd, jasných a křiklavých jako bižuterie děvky.
„Už nejsme na Noční straně," řekl Eddie. „Tohle je úplně jiné místo. Temné, nebezpečné a mrtvé. Líbí se mi tady."
„To by mělo," opáčila Suzie. „Zatraceně, tady je ale kosa. A když říkám kosa, myslím pořádná kosa. Nemyslím, že by tady člověk dokázal přežít dlouho."
„Cathy je někde tady," řekl jsem. „Ten, co ji sem unesl, by se o ni měl raději hodně dobře postarat. Jinak se postarám já, aby umíral hodně bolestivě."
„Drsňák John," zasmála se Suzie. „Nesedí ti to. Hrubou práci přenechej mně. Mám s ní víc zkušeností." Rozhlédla se kolem sebe a pak si hlasitě odfrkla, aby dala najevo, že to, co vidí, na ni neudělalo žádný dojem. „Nekropole si mohla vybrat veselejší místo posledního odpočinku pro mrtvé Noční strany."
„Možná byly všechny alternativy ještě horší," odpověděl jsem. „Nebo nákladnější."
„Nepřišli jsme sem, abychom se kochali krajinou," připomenul Břitvák Eddie.
„To je sakra pravda," řekla Suzie. „Najdi mi někoho, koho můžu odprásknout."
Rozhlédl jsem se. Byla tam jen tma, hroby a mlha. Nic se nehýbalo, ani sebelehčí větříček, a vládlo tu absolutní ticho. Jediné zvuky, které se na tom velkém hřbitově ozývaly, byly ty, které jsme dělali my: Eddieho chrčivé dýchání a vrzání Suziiny kožené bundy.
„Nikoho nevidím," prohlásil jsem.
Eddie lehce pokrčil rameny. „Nikdo tu nežije. O to právě jde. Dokonce i květiny na hrobech jsou umělé."
Kolem byly náhrobní kameny všech tvarů a velikostí, katafalky a mauzolea, sochy plačících andělů, sklíčených cherubů a zlomených ďasíků. Všechny možné náboženské symboly, velké i malé, prosté i složité, z nichž některé jsem vůbec nepoznal. Nepřeberně připomínek smrti a ani stopa po životě.
„Myslela jsem, že tu bude alespoň pár truchlících," poznamenala Suzie.
„Sem přichází jen málo lidí," odpověděl Eddie. „Proč by také měli? Teď pojďte za mnou a našlapujte opatrně. Na neopatrné a nezvané jsou tady nastražené pasti."
Suzie se trochu rozzářila. „Chceš říct, že by mohly některé z těch obludných soch ožít? Hodilo by se mi procvičit si střelbu na pohyblivý terč."
„Možné to je," přikývl Eddie. „Ale já jsem měl spíše na mysli pasti na medvědy a zemní miny. Nekropole nebere bezpečnost na lehkou váhu. Držte se štěrkových cestiček a měli byste být v bezpečí."
„Proč se alespoň občas nedostanu pro změnu na nějaké hezké místo?" postěžoval jsem si.
Přivolal jsem svoje nadání v naději, že teď, když jsem Cathy nablízku, mi ukáže alespoň směr. Moje jasnozřivost byla v této dimenzi omezená. Nebyl tu žádný skrytý svět, žádné tajné životy, které vidím jenom já; jen mrtví, kteří odpočívají v pokoji ve svých hrobech a mauzoleiích jako mlčenliví cizinci na slavnosti. A přesto jsem měl pocit… že jsem pozorován neviditelnýma očima. Snažil jsem se soustředit na Cathy, ale podivně známý stín přede mnou její přesnou polohu stále skrýval. Alespoň jsem teď znal směr.

Vyrazil jsem po štěrkové cestičce se Suzií Střelkyní a Břitvákem Eddiem po boku. Suzie už měla brokovnici připravenou a dychtila po příležitosti ukázat, co jí jde nejlépe. Eddie se ploužil vedle mě, ruce vražené v kapsách, a pohledu jeho nemrkajících očí vůbec nic neuniklo. Zvuk štěrku skřípajícího pod našima nohama se rozléhal nepříjemně hlasitě a oznamoval všem, že přicházíme. Rozhlížel jsem se po stinných náhrobních kamenech stojících mezi námi a mauzoleem, připravený na eventuální útok ze zálohy, ale s tím, co na nás čekalo za rohem, jsem nepočítal ani náhodou.
Seděli tam kolem zářivě bílého prostěradla zakrývajícího dlouhé zahradní kolečko jako na pikniku. Měli tam košík s jídlem, talíře okurkových sendvičů, klobásových rolek a chuťovek a v kbelíku s ledem se chladila láhev šampaňského docela slušné značky. Klidně se na nás usmívali – Tommy Zapomnění, existenciální detektiv, a Sandra Šance, poradkyně nekromantka. Tommyho novoromantické hedvábí bylo z větší části schované pod tlustým kožichem, ale pořád si zachovával svůj dandyovský styl. Vesele se usmíval, cenil na nás zuby ze svého dlouhého, koňského obličeje a pak mi výsměšně připil sklenicí bublinek. Sandra na mě jen upírala mrazivý pohled, bledou tvář lemovanou rudými vlasy. Od brady ke špičkám nohou na sobě neměla nic než sporadicky rozmístěné temně karmínové pruhy z tekutého latexu. Vypadala jako upírka po doopravdy hrozné mele, a nikoliv náhodou. Sandra zkrátka odmítala vynechat jedinou příležitost udělat dojem na své okolí. Povídalo se, že tekutý latex obsahuje svěcenou vodu a jiné užitečné ingredience. Z tetování, co měla na zádech, by se andělé pozvraceli a démoni dostali infarkt. Zvláštní bylo, že si odstranila všechen piercing z obličeje i zbytku těla; zjevně nedávno, protože některé ranky teprve zarůstaly. Kolem pasu měla obyčejný kožený opasek s kapsičkami obsahujícími nástroje jejího ponurého řemesla. Chlad necítila, protože na hřbitovech je jako doma. Sandra Šance mrtvé milovala – a občas i doslova, když měla za to, že je tím přiměje k mluvení.
Na několika případech jsme pracovali společně a byla to úspěšná spolupráce, i když ne příliš šťastná. Sandru zajímaly pouze výsledky a ani za mák se nestarala, kolik nevinných přihlížejících za to zaplatí. Rád bych si myslel, že já takový nejsem, alespoň teď už ne.
„Zdravíčko, starouši," zahalekal Tommy Zapomnění. „Těší mě, že ses k nám konečně připojil. A dokonce sis přivedl společnost! Jak milé. Posaďte se, dejte si s námi něco malého a spláchněte to šampusem. Myslím, že je velice důležité, abychom i v situaci, jako je tahle, zůstali civilizovanými lidmi, co říkáš ty?"
„Chceš, ať ho odbouchnu?" zeptala se Suzie.
„Já to vyřídím," odpověděl jsem. „Ahoj, Tommy. Mělo mě napadnout, že Cathy ukrýváš ty tím svým existenciálním nadáním. Pořád si pěstuješ dekadentní image, jak vidím."
Afektovaně luskl svými dlouhými kostnatými prsty. „Drž se toho, co funguje, to bylo vždycky moje heslo."
„Jak se vede tvému bratrovi?"
„Pořád mrtvý. Ale říkal, že si na to už začíná zvykat. A je teď lepší soukromý detektiv, než když byl živý."
„Myslím, že zdvořilostí už bylo dost," prohlásil jsem. „Pověz mi, kde je Cathy, nebo nechám Suzii, aby udělala něco hodně nepříjemného."
„Na násilí zapomeň, nebo ji už nikdy neuvidíš," řekla Sandra. Hlas měla hluboký, znělý a hořký jako kyanid. „Bez naší pomoci Cathy Barrettovou nikdy nenajdeš."
„Kde je?" zeptal jsem se a můj hlas byl mrazivější než noc. Tommy a Sandra se bezděčně napjali.
„Pokojně spí," odpověděla Sandra. „V jednom z těch hrobů. Zaklela jsem ji, pak jsme Tommy a já odkryli hrob, strčili jsme ji do něj a zase jsme ho zasypali. Pro tuto chvíli je v dokonalém bezpečí. Stačí, aby ses vzdal Walkerovi, a Tommy a já ji zase vykopeme a dopravíme ji neporušenou zpátky na Noční stranu. Samozřejmě, čím déle zůstane pod zemí, tím obtížnější bude probudit ji ze zaklet…"
„Jak jinak," řekl jsem. „Zaklínadlo by tě netěšilo, kdyby nemělo na konci jedovatý háček." Podíval jsem se na Tommyho. „Proč tohle děláš? U Sandry to chápu. Ještě jsem nezažil, že by se zamýšlela nad něčím jiným než nad výší odměny. Ale ty… co se stalo se všemi těmi zásadami, které jsi tak hlasitě vytrubovat do světa? Cathy je jediná nevinná osoba v celém tomhle incidentu."
Trochu zrudl v obličeji, ale pohledem neuhnul. „Když se ďábel chopí kormidla, musí ohledy stranou, kamaráde. Jsi příliš nebezpečný, než abys měl právo pobíhat dál na svobodě. Já jsem viděl, co jsi udělal Merlinovi a Nimue, víš? Nezáleží ti na nikom a na ničem kromě vlastních zájmů."
„Ne," řekl Břitvák Eddie. „To není pravda."
Podívali jsme se na něj, trochu překvapeně. Byl tak tichý a nenápadný, že nebylo těžké úplně zapomenout, že je tu s námi.
„Někdo tě musí zastavit," pokračoval Tommy o poznání hlasitěji, než bylo třeba. „Jsi bezohledný a surový –"
„Z minulosti ses vrátil už před několika měsíci," skočil jsem mu do řeči. „Proč jsi něco nepodnikl dřív? Proč jsi s tím čekal až doteď?"
„Držel jsem se stranou a důkladně jsem si to promýšlel," odpověděl Tommy. Ze všech sil se snažil, aby to neznělo defenzivně. „Zvažoval jsem možnosti, jak tě nejlépe zastavit. Nějaký čas mi trvalo, než jsem si přiznal, že sám to nejspíš nedokážu. Takže jsem vymyslel tenhle plán a vypravil jsem se s ním za Walkerem. Ten mě dal dohromady se Sandrou. Souhlasím, že to není moc elegantní plán, ale můžeš si za to sám. Proti ohni se bojuje ohněm a všechny ty řečičky kolem. Můžeš to považovat… za poslední zkoušku, Johne. Poslední příležitost dokázat, z jakého jsi vlastně těsta a jestli ti záleží na někom jiném než na sobě. Přesvědč mě, že za něco stojíš. Přesvědč mne a Walkera, že nejsi tím zlem, ve které si myslíme, že se postupně měníš. A já ti dám svoje slovo, že Cathy z toho vyvázne absolutně nezraněná."
„Nemůžu," odpověděl jsem a ze všech sil jsem se snažil, aby v mém hlase slyšel tu upřímnost a naléhavost, co jsem tam vložil. „Moje matka Lilith se vrátila a je horší, než já kdy můžu být. Jsem jediný, kdo jí může zabránit zničit Noční stranu."
„To je ale namyšlenost," ozvala se Sandra. „My už se s ní vypořádáme, až to vyřídíme s tebou."
„Mohla bych ti ustřelit palici," prohodila Suzie konverzačním tónem.

„Můžeš to zkusit," opáčila Sandra Šance. Obě ženy se na sebe povýšeně usmály. Sandra se naklonila dopředu, aby odložila sklenici se šampaňským, a Suzie lehce přesunula hlaveň brokovnice. „Jsem nekromantka," řekla Sandra. ‚A tohle je ohnisko mé moci. S tolika mrtvými, na které se mohu napojit, kolem, nemůže ani Prohnilý král bleskové břitvy doufat, že nade mnou zvítězí. Tvoje přítomnost tady není ani očekávána, ani vítána, bůžku. Tohle se tě netýká."
„Ale ano, týká," řekl Eddie. „Vím, co jsi viděl v budoucnosti, Johne. Vím, koho jsi tam našel. Vždycky jsem to věděl."
Ostře jsem na něho pohlédl. Když jsem jednou vběhl do časového skluzu, viděl jsem ho tam umírat. Vlastně jsem mu pomohl zemřít. Ale nikdy jsem se o tom nikomu nezmínil.
Pokrčil rameny. „Jsem koneckonců bůh."
„Nemusí to nutně skončit násilím," namítl Tommy, který zaregistroval spodní emoční proudy, naléhavě. „Víš, že jsem čestný muž, Johne."
„Možná jsi," odpověděl jsem. „Ale Sandra pracuje pro Walkera. A Walker… má velice osobitou představu o cti, když jde o Noční stranu. Je ochotný obětovat libovolné množství nevinných, jen aby zachoval zájmy Autorit nedotčené."
„Měl tady být s námi," řekl Tommy a zamračil se. „Aby tě přesvědčil o svých dobrých úmyslech. Ale bohužel ho odvolali. Vypadá to, že se na Ulici bohů stalo něco skutečně nepříjemného."
Všichni jsme se podívali na Břitváka Eddieho. „Já s tím nemám nic společného," odsekl nasupeně.
„K čertu s tím," prohlásila Sandra Šance a jediným plynulým kočičím pohybem vyskočila na nohy. „Je čas věnovat se pracovním záležitostem."
„Ne!" řekl Tommy a také vstal. „Musí dostat šanci se vzdát! Souhlasila jsi s tím!"
„Lhala jsem," opáčila Sandra. „Samotná jeho existence mne uráží. Zabil Nářka."
„Ach, ano," řekl jsem. „Tvého… jaký je nejvýstižnější výraz? Na milence jsi nikdy neměla štěstí, Sandro. Nářek byl jen ubohá drobná Mocnost s deziluzí o vlastním božství, a bez něj je svět alespoň o maličko lepší."
„Byl to Patron utrpení a sloužil svému účelu!" vykřikla Sandra hlasitě. „Odstraňoval slabé a trestal hloupé a já jsem byla hrdá, že mu sloužím!"
„Jaký přesně byl tvůj vztah k Nářkovi?" zeptal se Zapomnění. Jeho hlas zněl náhle zamyšleně a více než jen trochu výhružně, a jeho talent kolem něj zaplál jako aura. Tommy dokáže být velice přesvědčivý, když si na tom dá záležet.
Nevím, jestli Sandra pochopila, co se děje, ale stejně mu odpověděla a přitom upírala svoje mrazivé zelené oči přímo na mě.
„Dříve jsem pátrala po pojišťovacích podvodnících," řekla. „Série neobjasněných sebevražd mne zavedla do Nářkova chrámu. Popovídali jsme si a… spojili jsme se. Nemyslím, že někdy potkal někoho, jako jsem já, kdo je tak posedlý smrtí."
„Spřízněné duše, které se našly v pekle," řekl jsem tiše. „Co jsi pro Nářka dělala, Sandro? Jakou smlouvu jsi uzavřela s tím svým ďáblem?"
„Tvůj ďábel, můj bůh," odsekla Sandra Šance. „Stala jsem se návnadou. Vodila jsem k němu trpící a on mne za to naučil umění nekromancie. Dal mi to, po čem jsem vždycky toužila. Ulehnout se smrtí a vstát ověnčená mocí."
„Samozřejmě," řekl Tommy. „Takové znalosti lidi obvykle připraví o rozum. „Jenomže to tvoje šílenství bylo vždycky účelové."
„A účel světí prostředky," odsekla Sandra. „A teď už sklapni, Tommy, nebo s tebou provedu něco zábavného. Jsi tady pouze trpěný."
„Byl to můj plán!"
„Ne," řekla Sandra. „Vždycky to byl Walkerův plán."
‚A ty ses nikdy nezamýšlela nad osudy těch ubožáků, které jsi doručila svému odpornému milenci?" zeptal jsem se Sandry. „Aby tam zemřeli v zoufalství a vzápětí se probudili do noční můry, nucení po smrti sloužit Nářkovi?"
„Byli to slaboši," zavrčela Sandra. „Vzdali to. Já jsem se nikdy pod tlakem nezlomila, nikdy jsem se nevzdala. Soucit si šetřím pro ty, kdo si ho zaslouží."
„Samozřejmě že ses o ně nestarala," řekla Suzie Střelkyně. „Jsi ještě bezcitnější mrcha než já. Zabiju tě s opravdovým potěšením."
„Dost řečí," řekla Sandra. „Je čas zatančit si tanec života a smrti, lidičkové. Probudím všechny ty, kdo tady spí kvůli vám, Johne Taylore, Suzie Brokovnice a Břitváku Eddie. Všechny vaše oběti se spojí a jejich ledová srdce budou plát nenávistí k vám. Odvlečou vás s sebou do temných a vlhkých hrobů a tam vás budou držet svýma kostnatýma rukama, dokud nakonec… nepřestanete ječet. Tak neříkejte, že jsem pro vás nikdy nic neudělala."
V póze zaklínače zvedla ruce vysoko nad hlavu a začala odříkávat prastará slova moci. Mezi roztaženými prsty jí zajiskřila energie… a nic se nestalo. Energie se neškodně vstřebaly do mrazivého vzduchu, neschopné se zkoncentrovat. Sandra tam ještě chvíli ohromeně stála a pak ruce zase pomalu spustila a zmateně se kolem sebe rozhlédla.
„Hřbitov Nekropole je proti těžší magii spolehlivě zajištěný," řekl Eddie svým tichým, strašidelným hlasem prostým všech emocí. „Myslel jsem, že to ví všichni."
„Ale magické ochrany měly být vypnuty!" zvolala Sandra. „Walker mi to slíbil!"
„Nic takového nebylo součástí dohody!" řekl Tommy. „Mně o tom nikdo neřekl."
„Nepotřeboval jsi to vědět."
Ozvalo se příjemné zazvonění, vzduch se zatetelil a najednou před námi stál Walker ve vycházkovém obleku a staré školní kravatě. Neurčitě se usmál. „Tohle je… záznam. Bojím se, že tady nemohu být s vámi, jelikož by to mohlo uškodit mému zdraví. V tuto chvíli jste už nejspíš zjistili, že magické ochrany tohoto místa nebyly vypnuty jak jsem slíbil Sandře Šanci. Omlouvám se za tu zradu, ale bylo to nutné. Víte, tohle není past jenom na Johna Taylora, ale na vás všechny. Taylor, Střelkyně, Zapomnění a Šance. Bojím se, že se z vás všech stali příliš velcí potížisté. A já se teď musím

soustředit na skutečně velké maléry, které se podle mého nejlepšího vědomí chystají. Proto jsem se rozhodl rozloučit se s vámi se všemi. Alespoň se mi podařilo získat slib Autorit, že až se pobijete navzájem, budou tady vaše těla pohřbena úplně zdarma. To je to nejmenší, co pro vás mohu udělat. Sbohem, Johne. Je mi líto, že to muselo dopadnout takhle. Chránil jsem tě tak dlouho, jak to bylo možné… ale vždycky jsem věděl, co je moje povinnost.“
Walkerův obraz nadzvedl tvrďák a pak zmizel. Zavládlo dlouhé ticho.
„Ten nás ale převezl,“ řekla Suzie nakonec.
Podíval jsem se na Eddieho. „Netušil, že tady budeš s námi. V téhle situaci jsi naše eso v rukávu.“
„Udělám, co je v mých silách,“ řekl Eddie.
„Walkere, ty arogantní zkurvysyne!“ zaječela Sandra Šance a vzteky si doopravdy dupla bosou nožkou.
„V tomhle ti rozhodně odporovat nebudu,“ řekl jsem. „Dámy a pánové, už to tak vypadá, že jsme byli všichni uznáni za postradatelné. Mohl bych navrhnout, abychom se pokusili maximálně spolupracovat a odložili naše staré spory alespoň na tak dlouho, než se odsud dostaneme do bezpečí?“
„Souhlasím,“ prohlásila Sandra a na bledých tvářích se jí objevily dvě jasně rudé skvrny. „Ale Walkera si zabiju já.“
„Pěkně popořádku,“ řekl jsem. „Kde je Cathy?“
„Uložili jsme ji do mauzolea tamhle vzadu,“ řekl Tommy. „Pokojně spí. Přece jsi nevěřil, že bych dovolil, aby ji někdo pohřbil zaživa, že ne? Co si myslíš, že jsem za člověka?“
„Měla bych vás oba odstřelit na místě už z principu,“ zavrčela Suzie.
„Později,“ řekl jsem rozhodně.
Mauzoleum byla velká kamenná viktoriánská stavba se všemi obvyklými gotickými serepetičkami plus celou tlupou truchlících naducaných andělíčků. Když šlo o smrt, neměli viktoriáni ve zvyku šetřit sentimentem. Tommy otevřel dveře, a jen jsem nahlédl dovnitř, uviděl jsem Cathy, jak tam leží schoulená na holé kamenné podlaze jako spící děcko. Na sobě měla něco módního pod tlustým kožichem, do kterého ji někdo zabalil jako do přikrývky. Vlastně i trochu pochrupovala. Tommy se nervózně protáhl kolem mne, naklonil se nad Cathy a tiše jí zamumlal do ucha několik slov. Cathy se okamžitě probrala, posadila se, zívla a protřela si oči. Vešel jsem do mauzolea a Cathy vyskočila a rozběhla se, aby se mi vrhla do náručí. Přitiskl jsem ji k sobě velice pevně.
„Věděla jsem, že mě najdeš a přijdeš pro mne,“ zamumlala mi do ramene.
„Samozřejmě,“ řekl jsem. „Copak bych bez tebe dokázal vést svou kancelář?“
Konečně mě pustila a já ji taky. Vyšli jsme z mauzolea do noci, kde stáli rozpačitě a trochu stranou Tommy Zapomnění a Sandra Šance. Cathy vyrazila přímo k nim, oběma rukama popadla Sandru za prsa a pak jí dala hlavičku, až to zapraštělo. Sandra se pozpátku svalila na holý zadek a z přeraženého nosu jí vystříkla krev. Tommy otevřel ústa, aby něco namítl nebo vysvětlil, ale Cathy ho bez jakéhokoliv otálení kopla rovnou do koulí. Tommy klesl na kolena, v očích slzy, obě ruce vražené mezi stehna. Možná aby se ujistil, že ho varlata pořád ještě tak bolí.
„Vybrali jste si špatnou sekretářku,“ zavrčela Cathy.
„To jsi udělala hezky,“ řekl jsem a Cathy se na mě usmála.
„Máš na to dítě rozhodně špatný vliv,“ prohlásila Suzie vážně.
O něco později jsme se znovu usadili kolem zahradního kolečka. Tommy se velice opatrně pohyboval kolem a balil piknikový koš, zatímco Sandra stála zády k nám a hlasitě posmrkávala. Suzie se podezíravě rozhlížela, brokovnici připravenou k výstřelu. Byla přesvědčená, že by nás tady Walker takhle nenechal, kdyby si nebyl jist, že na hřbitově žije něco hodně odporného a mocného, co se o nás postará. Něco na tom bylo. Otočil jsem se k Břitvákovi Eddiemu.
„Walker nevěděl, že jsi tu také. A myslím, že je vcelku jisté, že ani netuší o tvé nové schopnosti prořezávat břitvou prostor. Vezmi nás domů, Eddie, abychom mu mohli osobně vyjádřit svoje zklamání nad tím, jak se k nám zachoval.“
Mírně přikývl a v ruce se mu zableskla břitva s perleťovou střenkou, aby se vzápětí zařízla do vzduchu pohybem tak rychlým, že ho nikdo nedokázal doopravdy zahlédnout. Všichni jsme strnuli, ale nic se nestalo. Eddie se zamračil a zkusil to ještě jednou, avšak opět neúspěšně. Pomalu spustil ruku s břitvou a prohlédl si vzduch před sebou.
„Hmm,“ řekl nakonec.
„Hmm?“ opáčil jsem. „Co má znamenat to tvoje hmm? Stalo se něco s tvou břitvou, Eddie?“
„Ne. Něco se stalo s interdimenzionálními bariérami.“
„Vůbec se mi nelíbí, jak to říkáš, Eddie.“
„Taky z toho nejsem zrovna nadšený. Někdo zvenčí posílil interdimenzionální bariéry. Cenu za to, že uhodneš, kdo to má na svědomí, nečekej.“
Cathy se pevně chytila mé ruky. „Jak může takové věci vědět?“
„Zjistil jsem, že je lépe se ho neptat,“ odpověděl jsem. „Eddie, já… Eddie, proč se mračíš? Vážně se mi nelíbí, když se takhle mračíš.“
„Něco se… změnilo,“ řekl hlasem prostým jakýchkoliv emocí. Rozhlédl se kolem sebe a my všichni jsme udělali totéž. Noc mi připadala pořád stejná, studená a tichá, hroby pod zářícími hvězdami ničím nerušené a nehybné. Ale Eddie měl pravdu. Něco se změnilo. Cítili jsme to všichni jako napětí předcházející blížící se bouři.
„Něčeho jsi tím svým kouzlem přece jenom dosáhla,“ řekl Eddie Sandře. „V atmosféře hřbitova se nemohlo vybít a pořád ještě se snaží zapůsobit. Na to, aby probudilo mrtvé, sice nestačí, ale…“
„Co znamená to tvoje ‚ale‘?“ zeptal jsem se. „Dopověz to!“
„Něco vyrušila,“ řekl Břitvák Eddie. „Spalo to velice dlouho, ale nyní se to probouzí… a je to velice hladové.“
Semkli jsme se blíže k sobě, mlčky jsme zírali do tmy a napínali jsme uši v tichu noci. Atmosféra hřbitova se měnila. Ve vzduchu byl cítit potenciál něčeho, co se mělo přihodit, tady, kde se nikdy nic přihodit nemělo. Suzie se i s brokovnicí v rukou otočila tím směrem a marně pátrala po nějakém terči.
„Co vlastně hledám, Eddie?“ zeptala se klidně. „Kdo žije v téhle dimenzi?“

„Už jsem to říkal. Nežije tady vůbec nic. O to právě jde.“
„Nemohou se přece jenom probouzet ti mrtví?“ nadhodil Tommy.
„To nejsou mrtví,“ namítla Sandra okamžitě. „Věděla bych to.“
„Přichází to,“ zašeptal Břitvák Eddie.
Náhle se země pod našima nohama zvedla tak prudce, že jsme se svalili jako kuželky. Náhrobní kameny padaly a velké mauzoleum se chvělo. Moje první myšlenka byla, že je to zemětřesení, ale hřbitov všude kolem nás klesal a zase stoupal jako vlny na rozbouřeném moři. Všichni jsme se postupně vyškrábali na nohy a našli jsme si něco, čeho bychom se přidrželi.
„Povídá se, že hřbitov má svého Správce, který se stará o hroby,“ řekla Sandra Šance.
„Já jsem nikdy o žádném Správci neslyšel,“ prohlásil Břitvák Eddie.
„Ano, ale že jsi bůh ještě neznamená, že musíš vědět všechno,“ odsekla Sandra.
A právě v tu chvíli se hřbitovní hlína mezi hroby rozprskla na všechny strany, doslova explodovala jako gejzír černé prsti proti mrazivému vzduchu. V příštím okamžiku začala pršet všude kolem nás a přitom se formovala ve zhruba lidské tvary. Temné postavy vytvořené z hlíny se silnýma rukama a nohama a s hlavami bez obličejů. Golemové vyrobení z prachu hrobů. Vyrazili proti nám ze všech stran najednou, pomalu a neohrabaně, hnaní silou země. Alespoň že se země pod našima nohama uklidnila; nyní jí otřásaly jen jejich těžké kroky.
Suzie do nich začala pálit ze své opakovací brokovnice. Trefila všechno, na co namířila, a broky trhaly z blížících se postav velké kusy materiálu, ale ani je to nezpomalilo. Nepomohlo, ani když některému z nich ustřelila hlavu. Sandra mumlala slova moci a bodala proti přicházejícím golemům ukazovací kostí australských domorodců, ale ti si z toho vůbec nic nedělali. Pak vyrazil Břitvák Eddie vpřed, tak rychle, že jsme to stěží dokázali postřehnout. Několik hliněných panáků se doslova rozpadlo na kusy rozsekaných jeho břitvou. Ale za každého golema, který padl, se z hřbitovní hlíny zvedlo tucet dalších a všichni mířili mlčky, ale neochvějně přímo k nám.
Za sebou jsem uslyšel tiché mumlání. Tommy Zapomnění se za pomoci svého nadání pokoušel přesvědčit sám sebe, že je někde úplně jinde, ale Walkerem posílené interdimenzionální bariéry byly nepřekonatelnou překážkou i pro něj.
Cathy vytáhla z boty kandarianskou pěstní dýku a přesunula se tak, aby mi kryla záda. Znala svoje meze. Sandra už po blížících se golemech jenom házela věci, které tahala z kapsiček na opasku. Nepomohlo to o nic víc než její zaříkání.
„Za tohle Walkerovi utrhnu koule!“ zaječela.
„Postav se do fronty,“ odsekl jsem.
Vytáhl jsem svou členskou klubovní kartu. Dal mi ji Alex Morrisey, už před nějakou dobou, když měl zrovna záchvat velkorysosti. Když se karta správně aktivuje, magie v ní obsažená vás přenese rovnou k Podivínům, ať už se právě nacházíte kdekoliv. Možná jsem ji používal častěji, než se Alexovi líbilo, protože mě nepřestával otravovat s tím, že mu ji mám vrátit, ale prozatím jsem na to zcela úmyslně zapomínal. Bohužel, ani magie karty si s tím, co Walker provedl s interdimenzionálními bariérami, poradit nedokázala. Otočil jsem se k Suzii.
„Máš nějaké granáty?“
„Hloupá otázka,“ odpověděla. „Připadám ti jako napůl nahá?“
„Tak je na chvíli zaměstnej,“ požádal jsem ji. „Potřebuji trochu času, abych se mohl soustředit na svoje nadání.“
„Jako by se stalo,“ řekla Suzie. „Mám použít požehnané, nebo prokleté granáty?“
„Já bych zkusil ty i ty.“
„To bude nejlepší.“
Začala rozhazovat granáty na všechny strany a všichni ostatní se přikrčili a zakryli si uši dlaněmi. Exploze vyryly do země obrovské krátery a brzy na nás pršely kusy golemů, dřeva z rakví, a dokonce i nejrůznější tělesné ostatky. Úlomky kamene z náhrobků a mauzoleí svištěly vzduchem jako šrapnely. Golemové byli rozsekaní na kusy, rozdrcení, rozdrobení na prach a smísení se zemí. Bohužel se vytvářeli stále noví a noví.
Zavřel jsem oči a rozhlédl jsem se po hřbitově svým třetím okem, svým soukromým očkem. Teď, když mi v tom nebránilo Tommyho nadání, jsem zase viděl naprosto jasně. A najít zdroj vědomí, které vytvářelo golemy, mi trvalo pouhou vteřinku. Bylo rozptýlené, roztroušené po celém hřbitově i mimo něj. To bylo to velké tajemství hřbitova Nekropole. Poslední linie ochrany pro bezmocné mrtvé. Celý tento svět, země a hlína na něm, byl živý a myslící, připravený bránit, co mu bylo svěřeno. Správce. Živoucí svět chránící svět mrtvých.
Správce se rozhodl, že golemové nejsou to pravé, nebo možná vycítil mou sondu do své povahy. Všechna zemina na hřbitově se proti nám najednou vzedmula jako obří přílivová vlna, řítila se na nás jako horizontální lavina. Bylo jí dost, aby nás všechny rozdrtila na prach, utopila a pohřbila. Nebylo kam utéct, kam se ukrýt, nemělo smysl se bránit. Ale já jsem už našel slabé místo Walkerova plánu. Posílil magii, která vyčleňovala hřbitovní dimenzi, zajistil si, že se z ní nic nedostane ven. Ale vůbec ho nenapadlo, že by se měl také postarat, aby se nic nedostalo dovnitř… Natáhl jsem se svým darem a našel jsem místo na Noční straně, kde skutečně silně pršelo. A pak už stačilo jen přinést ten déšť s sebou a nechat ho padat. Lijavec narazil do přílivové vlny země a doslova ji spláchl. Husté bláto nám čvachtalo kolem nohou, ale všechna síla z něj zmizela. Z oblohy se lily další a další proudy vody a Správce nedokázal přinutit zeminu, aby se zformovala do jakéhokoliv trvalejšího tvaru. A zatímco se tím zaměstnával, znovu jsem použil svoje nadání a našel jsem nejslabší místo v interdimenzionální bariéře kolem nás. Ukázal jsem ho Eddiemu a ten ho rozťal svou božskou břitvou.
Všichni jsme proběhli otvorem, zatímco Eddie ho přidržoval otevřený. Pak jsme zase byli na Noční straně a otvor se za námi zacelil. Byli jsme promočení, zablácení a lapali jsme po dechu. Rozhlédl jsem se. Napůl jsem čekal houf Walkerových lidí, připravených zasáhnout v případě, že by se nám nějak podařilo najít cestu ven, ale nebyl tam nikdo. Buďto Walker nečekal, že by se z toho někdo z nás mohl dostat, nebo… nebo bylo jeho lidí třeba někde jinde. Sandra říkala, že Walkera odvolali kvůli nějakým potížím v Ulici bohů… Že by Lilith konečně přešla do ofenzívy?

Sandra vlhce zadupala vedle mě a já jsem zvedl obočí. „Klídek, Taylore," řekla stroze. „Zachránil jsi mi život a já svoje dluhy vždycky platím. Někdo musí Walkerovi ukázat, jak velice se v nás zmýlil. Ráda se toho ujmu. Samozřejmě, až tohle všechno bude za námi…"
Cathy upřela na Sandru zamyšlený pohled a konzultující nekromantka sebou bezděčně trhla. „Nech mého šéfa na pokoji, ty čubko."
„Chovej se slušně, dítě," napomenul jsem ji. „Teď musíme jít na Ulici bohů. Vypadá to, že lejno konečně trefilo ventilátor. Tommy, doprovoď Cathy k Podivínům a zůstaň tam s ní. A nehádejte se se mnou. Ani jeden z vás nemá dost velkou palebnou sílu na to, co nás tam čeká. Opásejte si bedra, přátelé; musíme se vypořádat s biblickým mýtem."

Tři
Čas her skončil, děti

Dorazit tam včas se nám sice nepodařilo, ale ti, co přežili, mi později vyprávěli, jak se to seběhlo.
Byl to takový normální den v Ulici bohů. V tom magickém, rušném a dokonale odloučeném místě, kde si můžete uctívat, koho chcete, nebo kdo chce vás. Jsou tam Entity, Mocnosti a Síly, bytosti neznámé i bytosti nepoznatelné, a absolutně žádná záruka pro kupující. Náboženství je na Noční straně velký kšeft a v Ulici bohů můžete najít něco pro jakýkoli vkus bez ohledu na to, jak bizarní nebo extrémní je. Samozřejmě že nejpopulárnější víry mají největší chrámy a nejhonosnější svatyně, stejně jako nejvýznačnější polohu na ulici, kde každý bojuje s každým v darwinovské válce o finance, farníky a moc. Někteří bohové jsou velice staří, někteří jsou velice bohatí a někteří zase nevydrží ani tak dlouho, aby stálo za to nechat kolovat misku na milodary.
Bohové přicházejí a odcházejí, víry vznikají a zase zanikají, ale Ulice bohů je tady pořád.
Chrliče krčící se vysoko na zdech katedrál pozorují věřící dole ironickými pohledy, vyměňují si nejnovější drby a podávají si mezi sebou ručně ubalenou cigaretu. Ulicí se volně procházejí ty nejpodivnější bytosti, věnující se svým vlastním tajemným záležitostem. Sem a tam poletují bludičky a přízraky, strhávané i tím nejslabším vánkem – staří bohové, kteří se časem opotřebovali natolik, že z nich nezůstaly už ani vzpomínky. Tmu prosvětlují papírové lampióny a lidské pochodně, železné koše se žhavým uhlím i řvavé neony. Živé blesky se navzájem honí ulicemi. Soupeřící gangy na sebe vykřikují z bezpečí svých chrámů a kaplí dogmata a tu a tam svolává nějaký fanatik s očima planoucíma náboženským vytržením kletby na nenáviděné nepřátele. Někteří z módnější bohů se procházejí po ulici ve svých nejparádnějších vtěleních a snaží se, aby viděli a byli viděni. A Harlekýn tančí v kostkovaném oděvu a černé masce, vytáčí piruety, jako to dělal vždycky, nebo alespoň kam až sahá paměť lidí, stále dál a dál, bez konce. Ve světle svící, hořících mrtvol a neonů, Harlekýn tančí.
Je třeba říct, že Ulice bohů už zažila lepší časy. Není to tak dávno, co Břitvákovi Eddiemu povolily nervy a provedl na Ulici bohů něco velice nepříjemného, v důsledku čehož byly některé z Entit viděny, jak s jekotem a pláčem utíkají pryč. Walkerovi lidé se je pořád ještě snaží vylákat lichotkami z barů, stok a papírových krabic. Na ulici lidé odklízeli trosky a odhadovali, kolik bude stát rekonstrukce. Chrámy zakrývalo lešení nebo je pohromadě držely zářící pásy čiré víry, zatímco ty, kterým už nebylo pomoci, srovnávaly se zemí dálkově řízené buldozery a juggernauti. Vyvolávači vyrazili na ulici v plné síle a mohli si vykřičet plíce, a turistů tam bylo víc než kdy jindy. (Turisté milují katastrofy, zvlášť když jsou alespoň trochu malebné.) Někteří věřící pořád ještě omámeně bloumali kolem a přemýšleli, jestli se jejich božstva někdy vrátí.
Prostě takový normální den v Ulici bohů – dokud nezačali z nočního nebe pršet mrtví andělé. Snášeli se k zemi bez vší elegance a dopadali tvrdě, s polámanými křídly a nechápavým výrazem v obličeji, jako ptáci, kteří narazili do okna výškové budovy. Leželi na dlažbě, nehýbali se, bytosti ze světla a temnoty, jako hračky odhozené znuděnými dětmi. Všichni si mrtvé anděly prohlíželi s úžasem a bázní. A pak vzhlédli, uctívající stejně jako uctívaní, a uviděli větší temný zázrak na hvězdnatém nočním nebi.
Pak se na Ulici bohů líně natáhl měsíční paprsek, stříbrný pruh hvězdného prachu, úžasný ve své studené nádheře, stejně jako velká a strašlivá osobnost, která se po něm líně snášela dolů jako po nekonečném eskalátoru a přitom se usmívala a kynula davům dole. Lilith se na svůj návrat už nějaký čas připravovala a pojala ho poněkud teatrálně. Nadlidsky vysoká, dokonale tvarovaná a nadpřirozeně ženská s pletí tak bledou, že to vlastně byla antiteze barvy, s vlasy, očima a rty černějšími než noc, vypadala jako nějaká filmová bohyně z éry němého filmu. Obličej měla ostře řezaný, s výraznými lícními kostmi a orlím nosem. Rty měla tenké a ústa trochu příliš široká, oči jí planuly ohněm, který dokázal spálit cokoliv. Nebyla hezká, ale svůdná byla tak, že se to stěží dalo snést. Přestože byla úplně nahá, nebylo na ní vůbec nic zranitelného.
Její přítomnost naplnila vzduch jako dunění děl ohlašující začátek války nebo sbor zpívající v katedrále obscenity, jako první pláč narozeného dítěte nebo smrtelný výkřik umírajícího. Nikdo se nemohl dívat jinam. Mnoho menších bohů a bohyní pokleklo a poklonilo se jí; poznali, že na Ulici bohů konečně přišel někdo opravdový. Lilith měla kolem hlavy svatozář, i když to byla spíše její přítomnost než světlo. Když chtěla, dokázala být velice tradicionalistická. Sestoupila z měsíčního paprsku na dlažbu ulice a usmála se na všechny kolem.
„Ahoj," řekla hlasem sytým a sladkým jako otrávený med. „Já jsem Lilith. Vrátila jsem se. Stýskalo se vám po mně?"
V celé své slávě pomalu vykročila nocí a všichni před ní padali tváří k zemi. Velcí i malí skláněli hlavy, neschopni snést její pohled. Země se pod jejíma nohama třásla a praskala. I ty největší a nejhonosnější katedrály proti ní náhle vypadaly ošuntěle. Dokonale vytvarovanou nožkou odkopla z cesty mrtvého anděla a ani se na něj při tom nepodívala, jen obličej se jí na okamžik zkřivil odporem.
Několik turistů se dopustilo té osudové chyby, že se pokusili protlačit se svými fotoaparáty a kamerami dopředu. Lilith na ně jen pohlédla a oni zemřeli s výkřikem hrůzy na rtech; nezůstalo po nich nic než černé stíny vypálené do zdí domů

za nimi.
Lilith se náhle zastavila a rozhlédla se, pak velitelským hlasem přikázala všem bohům, aby opustili svoje svatyně a chrámy a přišli se jí představit. Oslovovala je jejich jmény nebo názvy v jazyce, kterým už nikdo nemluvil. V jazyce tak starém, že se v něm už ani nedala rozlišit jednotlivá slova, pouze zvuky, pojmy z ur-jazyka vymykajícího se svým věkem chápání civilizace.
A z kostelů, svatyň a temných úkrytů začaly vylézat Bytosti, Mocnosti a Síly, jež tak dlouho nazývaly samy sebe bohy. Objevil se Krvavá ostří a Soror Marium, Plačící mršina i Ďáblova nevěsta, Molly Protisměrná, Odpornost a. s., Inkarnát a Inženýr. Po nich přicházeli stále další a další, lidští, pololidští i nelidští, netvoři a magické bytosti, vyděšené a znevážené. Některé z nich neopustily temné úkryty pod svými kostely celá staletí, neviděné mnoha generacemi těch, kdo je uctívali a teď, když konečně spatřili, co jsou zač, už to nikdy neudělají. Poslední ze všech přestal tancovat Harlekýn a vystoupil dopředu, aby poklekl před Lilith.
„Mí pánové a paní," řekl tichým, klidným hlasem zbaveným vší naděje, „veselí končí."
Přihlížející dav vzrušeně štěbetal, vydával výkřiky překvapení a úžasu nad tou neočekávanou podívanou, která se mu naskytla. Dohadovali se mezi sebou, co že to všechno má znamenat, a horlivci mezi nimi už začali útočit na ostatní pěstmi i příkrými slovy. Zjištění, že nejspíš vsadil na špatného koně, nepotěší nikoho. Ti bystřejší už klečeli na dlažbě a provolávali slávu Lilith. Proroci zmaru, ta vytrvalá šedivá individua s ručně psanými cedulemi oznamujícími, že KONEC SE BLÍŽÍ, to nesli nejhůře. Vše nasvědčovalo tomu, že ho propásli. Lilith se na ně usmála.
„Vy všichni jste teď nadbyteční. Já jsem ten Konec, na který jste čekali."
Další siluety vypálené do žárem rozdroleného zdiva, další doznívající výkřiky děsu.
Lilith se beze spěchu rozhlédla kolem sebe, po nejrůznějších božských bytostech, které se před ní shromáždily ve všech svých podobách a inkarnacích, a ony se pod jejím pohledem bezděčně zachvěly, přestože si už nepamatovaly proč. Cítily se v její přítomnosti na nějaké hluboké, prvotní úrovni nervózní a bezvýznamné. Jako kdyby věděla něco, co se ony usilovně snažily zapomenout, nebo to nikdy doopravdy nevěděly, ale tušily.
„Já jsem Lilith," řekla nakonec. „První Adamova žena vyhnaná z Ráje za to, že jsem odmítla uznat jakoukoliv jinou autoritu než svou vlastní. Sestoupila jsem do Pekla, kde jsem obcovala s démony, a pak jsem porodila obludy. Všechny svoje zázračné děti – první, koho jsem pozvala, aby žil na mé Noční straně. Vy všichni jste moje děti nebo jejich potomci. Nejste bohové a nikdy jste nebyli. Měli jste být báječní a svobodní, ale vy jste se nechali svést uctíváním a slávou, dovolili jste, aby vás lidé tvarovali a zotročili svou představivostí a za ta léta jste se stali malými a omezenými. No, čas her už skončil, děti. Jsem zpátky na místě, které jsem pro vás udělala, a už se nemůžu dočkat, až se zase pustím do práce. Byla jsem pryč hodně dlouho a tolik toho teď musím napravit.
Vrátila jsem se už před nějakým časem a od té doby se dívám a učím se. Kráčela jsem mezi vámi a vy jste mne nepoznali. Hrajete si na bohy tak dlouho, až jste úplně zapomněli, že jste předtím byli něco jiného. Ale dlužíte mi svou existenci a jste mi povinováni oddaností. Vaše životy patří mně a já s nimi mohu naložit, jak se mi zlíbí."
Entity, Mocnosti a Síly se po sobě rozpačitě dívaly a neklidně se vrtěly. Všechno se to přihodilo tak rychle. Ještě před několika minutami je uctívali jako božské bytosti, a teď… Některé si začínaly vzpomínat. Některé vrtěly hlavami v marném popření, dokonce se jim po tvářích koulely slzy. Jiné nenesly lehce, že jim někdo připomíná jejich skutečný původ a závazky, a křičely vzdorem. A dost hodně jich bylo viditelně rozčarovaných z toho, že nejsou bohové a ani jimi nikdy nebyly. Přihlížející uctívači se začali stahovat do vzdálenosti, o níž doufali, že je bezpečná, nechávajíce svoje bohy, aby si to vyřešili mezi sebou. Hádka začínala být poněkud hlučná, ne-li přímo zuřivá, když je Lilith všechny umlčela jediným strohým gestem.
„Ty," řekla a ukázala na jedinou postavu stojící v popředí. „Tebe neznám. Ty nejsi můj. Co jsi zač?"
Inženýr klidně opětoval její pohled, zatímco všichni ostatní se od něj rychle začali odtahovat. Byl podsaditý, širokoplecí a jen přibližně humanoidní. V modrém mase svého těla měl zapíchané nejrůznější součástky z modré oceli a dlouhé provazce jeho obnažených svalů držely na místě pružiny a šrouby. Z obnažených kloubů mu stoupala pára a jeho oči žhnuly jako řeřavé uhlíky. Pokud by se vám podařilo přiblížit se k němu dostatečně blízko, slyšeli byste, že tiká. Kolem sebe měl houf komplikovaných kovových konstruktů, kteří ho obklopovali a chránili, ale jestli to byli jeho uctívači nebo výrobky, nebylo zřejmé.
„Jsem tranzitivní bytost," odpověděl Inženýr hlasem připomínajícím skřípění kovu o kov. „Fyzická inkarnace abstraktní myšlenky. Jsem nesmrtelný proto, že jsem pojem, ne kvůli tomu, že v žilách mých předků kolovala tvoje nepřirozená krev. Od doby, kdy jsi tu byla naposled, se svět stal o tolik složitější, Lilith. Tohle všechno… se mne netýká. Takže tě nechám, aby sis s tím poradila sama."
Otočil se a stranou opustil svět, odešel ve směru, který většina z přihlížejících ani nedokázala pochopit, natož určit, a byl pryč. Ocelové a mosazné stroje, které tu zanechal, se sesypaly na zem, kde zůstaly ležet jako hromady šrotu. Lilith tam chvíli stála mlčky a zaskočená. Tohle do jejího scénáře nezapadalo. Některé z Entit načerpaly z Inženýrova vzdoru odvahu a vykročily vpřed, aby se Lilith postavily.
„Slyšeli jsme, že jsi byla zapuzena," prohodil Krasavec, který za sebou zanechával třpytivou stopu. „Ti, kterým jsi věřila a obdařila jsi je mocí, tě přinutili opustit svět, jenž jsi sama stvořila."
„Trčela jsi v Limbu," přidala se La Belle Dame du Rocher svým vodnatým hlasem, „dokud tě odtamtud nějaký hlupák nevypustil, takže ses mohla zase vrátit na Noční stranu a znepříjemňovat nám život nočními můrami z našich počátků."
„Někteří tvrdí, že jsi tu už celé roky," ozvala se Molly Protisměrná a předvedla velké, zažloutlé zuby v něčem, co bylo úsměvem pouze technicky. „Takže kde ses celou tu dobu schovávala?"
„Neschovávala jsem se," řekla Lilith a chlad v jejím hlase je všechny přinutil o krok ucouvnout. „Já jsem se… připravovala. Tolik toho musím udělat. Kromě toho jsem musela porodit další dítě a dohlédnout na jeho výchovu. Je můj tělem i duší, přestože si to sám ještě neuvědomuje. Moje nejdražší zlatíčko John Taylor."

To jméno se rozletělo davem, opakovali ho po ní uctívači i uctívaní, a nikoliv v dobrém. Mnozí se nervózně zavrtěli a někteří se přestali ovládat natolik, že začali v rychlém sledu měnit podoby. Krasavec otevřel svoje dokonalá ústa, aby ještě něco namítl, a Lilith se k němu sklonila a lehce se dotkla jeho čela. Stačil jen vykřiknout překvapením a hrůzou, když z něho vyrvala životní energii, aby jí ukojila svůj věčný hlad. Vysála ho v jediném okamžiku a bez jakékoliv známky emoce se dívala, jak se jí scvrkává před očima; všechna jeho moc pro ni nebyla nic než kapka vody v oceánu. Krasavec zablikal a byl pryč, jako kdyby ani nikdy neexistoval. Lilith se usmála.
„Jen malá ukázka mého rozpoložení, aby každý věděl, jak si stojí. Jsem sice vaše matka, ale nemístnou familiárnost nestrpím. A teď, kde jsou ti, co se proti mně tehdy před mnoha lety spojili a zradili mne? Vypudili mne z mého vlastního výtvoru? Předstupte, abych vám mohla znovu pohlédnout do tváře."
Nastalo dlouhé, rozpačité ticho, pak Ďáblova nevěsta váhavě vystoupila z davu, siamské dvojče, které jí vyrůstalo ze zad, jí koukalo přes rameno. „Všichni dávno zanikli, má paní," řeklo menší dvojče sametově něžným hlasem. „Před mnoha a mnoha lety. Někteří se pobili navzájem, jiní přišli o všechny věřící nebo se stali v moderním světě nadbytečnými a rozplynuli se. Pokud nám je známo, zbyl z nich jen jediný. Jeho původní jméno už nikdo nezná. Teď mu říkáme Plačící mršina a je úplně šílený."
Rychle se vrátila do bezpečí davu, zatímco jiní vystrkali ven Plačící mršinu, velké, zahnívající tělo poseté černými a fialovými skvrnami nekróz a s kostmi trčícími z otevřených ran. Tlející zaživa, a přesto neumírající, zbavené rozumu. Chňapalo kolem sebe polámanými zuby, matně šedými v šarlatových dásních, a jeho zakalené oči byly vytřeštěné a nehybné.
„Vstřebal do sebe mrtvé tvory," vysvětlovala Molly Protisměrná. „Udržují ho při životě. Dodávají mu sílu."
‚A tohle… má svoje přívržence?"
„Nějaké ano," odpověděla Molly.
„Důkaz – je-li vůbec nějakého důkazu třeba – že lidé jsou ochotni uctívat absolutně cokoliv," řekla Lilith. „Když to alespoň vzdáleně zavání nesmrtelností."
Někteří z uctívačů Plačící mršiny byli vystrkáni do popředí, aby si je Lilith mohla prohlédnout. Byli odění v potrhaných špinavých hadrech a kusech plastu a obličeje měli důkladně zamazané blátem. Nejstarší z nich hrdě zvedl hlavu a upřel na Lilith pohled plný vzdoru.
„Uctíváme ho, protože nám ukázal pravdu. Svět je jen špína a hniloba, znečištění a zkáza. Náš bůh nám ukázal špinavou pravdu skrývající se za hezkou iluzí. Až se všechno ostatní rozpadne v prach, náš bůh přetrvá a my s ním."
„Ne, nepřetrváte," odpověděl Lilith. „Urážíte mne svou existencí ještě víc než on." A všechny je zabila jediným pohledem.
Plačící mršina si toho nevšímala. Byla zcela zaujata požíráním mrtvého anděla, který jí ležel u nohou. Centimetr po centimetru byl vtahován do hnijícího těla Bytosti a vstřebáván. Puch, který kolem sebe Plačící mršina šířila, byl tak strašný, že se i ostatní Entity odvracely. Náhle sebou škubla, jak jí projely poslední zbytky andělovy božské energie, a vzápětí se probrala ze svého šílenství. Vydala ze sebe přidušený, dávivý výkřik hrůzy z pochopení a vytřeštila oči na Lilith.
„Ty! Všechno je to tvoje vina! Jen se podívej, co se ze mě stalo! Podívej se, k čemu jsi mě dohnala!"
„Vidím to," odpověděla Lilith klidně. „Zasloužený trest, řekla bych, pro zrádce a hlupáka."
„Nemohli jsme jinak," odpověděl zavržený bůh, ale znělo to unaveně, jako kdyby opakoval starý, stokrát omílaný argument. „A teď jsi zpátky a to všechno bylo k ničemu. Říkal jsem jim to, ale oni mě neposlouchali… Zabij mě, jestli chceš. Kdysi jsem býval krásný a zbožňovaný… Tuhle Noční stranu nepoznávám. Ty také ne. Všechno se změnilo. Odešlo to někam pryč a my jsme zůstali."
„Zabít tě by byl ve tvém současném stavu akt milosrdenství," řekla Lilith. „Ale co naplat. Teď už nebudeš moci tvrdit, že jsem pro tebe nikdy nic neudělala."
V jediném okamžiku do sebe vstřebala jeho životní energii a pak se znechuceně ušklíbla. „Odporné," řekla ztichlému davu. „Ale slíbila jsem si, že zabiji všechny svoje staré nepřátele, kteří jsou ještě naživu, a já vždycky držím slovo. Nyní vystupte vy, moje děti. Původní plody mého mladého a chlípného těla."
Zavolala na ně jejich původními jmény a znovu zavládlo dlouhé ticho. Nakonec se hrstka Entit prodrala davem do popředí, aby se pozdravily se svou dávno zapomenutou matkou. První z nich byl Harlekýn, který před ní dvorně poklekl a sklonil hlavu s tváří zakrytou maskou.
„Jsem tady, drahá matinko, ač mne čas a okolnosti hodně změnily. Nechal jsem se vytvarovat módou a vrtochy, ale přežil jsem a pořád ještě tančím. Fandím si, že ve mně stále zůstalo něco, co poznáváš."
„Já se také měním, když musím," ozval se Inkarnát a dvorně se před Lilith uklonil. Byl mladý a pohledný, na sobě měl elegantní bílý oblek dokonalého střihu a jeho hezký androgynní obličej vyhlížel zpod bílého panamáku. „Detaily se mění, ale já stále přetrvávám, obdivován a uctíván. V současné době jsem popová superstar, vydělávám si na živobytí zpěvem a mladé dívky uctívají moje fotografie na stěnách svých ložnic. Jsem Štíhlý bílý princ a ony milují mou hudbu i mne. Není to tak, moje sladké holubičky?"
Obklopil ho houf divokých mladých dívek oblečených přesně jako on, v přehnaně nalíčených tvářích zamračený, agresivní výraz. Z těch obličejů se jim dalo vyčíst, že je pro ně víc než vlastní život a že by pro něj bez váhání zemřely. Vycítily, že Lilith ohrožuje jejich zbožňovaný idol, a nevraživě na ni syčely a prskaly. Nejstarší z nich nemohlo být víc než patnáct.
„Já vím," řekl Štíhlý bílý princ. „Ale jeden musí brát zbožňovatele, kde se nabízejí."
A nakonec tu byl Krvavá ostří. Nejistě se před Lilith krčil, posmrkával a vrtěl se, ale prastaré instinkty jej držely na místě. Byl velký a chlupatý s kopyty, rohy a strašnými klepety na rukou. Páchl potem a pižmem stejně jako neovladatelnými choutkami. Zíral na Lilith svýma malýma tupýma očkama; její ženskost ho přitahovala, ale bál se

nesmírné moci, kterou v ní cítil.
„Moc toho z něj nezůstalo," řekl Harlekýn. „Byl redukován na čistě animální bytost, boha divokých činů a pudů bez rozumu. Vždycky se najdou muži a ženy ochotní uctívat bestii v sobě. Říká se dokonce, že si to udělal sám, úmyslně, aby osvobodil svoje touhy a potřeby od tyranie rozumu."
„Jak velice deprimující," řekla Lilith. „Z tolika tisíců, které vyšly z mého plodného lůna, zůstali jen tři? A všichni o tolik menší, než byli, když jsem jim dala život."
S opovržením je zabila, vysála jejich životní energie a pak ledabylým mávnutím ruky povraždila i všechny Inkarnátovy fanynky, jen aby se neřeklo, že odvádí polovičatou práci. Její moc pulzovala ve vzduchu jako zuřící bouře, která smete všechno, co se jí postaví do cesty, a dav shromážděný před ní se pod jejím pohledem vyděšeně chvěl.
„Nastal čas," řekla Lilith a všichni přítomní se přikrčili před silou jejího hlasu. „Čas, abyste si vybrali, na čí jste straně. Vrátila jsem se, připravená předělat Noční stranu ke svému obrazu, obnovit ji takovou, jaká původně měla být. Nikdy jsem ji nezamýšlela jako tohle… ošuntělé, trapné město. Udělám ji zase nádhernou a slavnou, a vás s ní. Tedy pokud se nerozhodnete postavit se proti mně – v tom případě si nikdo ani nevzpomene na vaše jména."
Entity, Mocnosti a Síly se po sobě rozpačitě podívaly a začaly se polohlasně dohadovat. Hlavní potíž byla v tom, že se jim věci líbily tak, jak byly. Líbilo se jim být bohy, zbožňovanými, obávanými a milovanými. Líbilo se jim být bohatí, slavní a úctyhodní. (Jestli byly všechny tyhle věci pro bohy příliš přízemní, aby pro ně měly nějakou cenu, nikdy to neřekli.) Toho všeho se měli vzdát a dívat se, jak Lilith předělává jejich svět i je samotné podle svého rozmaru? To bylo nemyslitelné. Jenže na druhé straně… byla to Lilith. O tom nikdo nepochyboval. Větší než celá Noční strana a ničitelka těch, kteří si o sobě jen mysleli, že jsou bohové. Ve jménu přežití by bylo moudré hrát tu hru s ní… na nějaký čas… a doufat, že se jim brzy naskytne nějaká příležitost zbavit se své nechtěné matriarchy. A tak se dohadovali a přeli, zatímco Lilith trpělivě čekala a krátila si čas zabíjením lidí, kteří se podle jejího názoru netvářili dost uctivě. Nakonec to nechali na jedné z nejmodernějších manifestací moci, Odpornosti a. s., která vystoupila vpřed a promluvila ve jménu všech.
Od okamžiku, kdy zákon rozhodl, že obchodní společnosti jsou technicky vzato jednak osoby a jednak nesmrtelné, bylo nevyhnutelné, že jednou budou tak velké a mocné, že je lidé začnou uctívat jako bohy. Odpornost a.s. se projevovala jako dav bezejmenných a stejně oblečených zaměstnanců. Šediví lidé v šedivých oblecích, kteří mluvili sborem.
„V tuto chvíli jsme bůh. Tak nám to vyhovuje a my vyhovujeme tomu účelu. Proč bychom se měli vzdát všeho, co jsme a co zamýšlíme být? Nemáme důvod věřit, že máš na srdci jen a jen naše blaho."
Další na řadě byly Sestřičky neposkvrněné řetězové pily. Tyhle příšerné jeptišky oděné v černé a bílé byly zejména a především dogmaticky toho nejhrubšího zrna, to znamená dogmaticky moderní. Proklely Lilith sytými, znělými hlasy, zasypaly ji nadávkami a strašnými výhrůžkami.
I další, kteří zastupovali moderní náboženství a víry, vykročili vpřed, ale v davu už bylo slyšet i jiné hlasy. Starší hlasy těch, kteří si vzpomínali na to, jaké to bylo kdysi, i slabší hlasy hledající naději v změněné budoucnosti. A tak začala válka bohů. Entity, Mocnosti a Síly se vrhly jedna na druhou, aspekty se srazily jako mocné bojové stroje, zatímco podivné energie vřely v nehybném nočním vzduchu. A jak nahoře, tak i dole – celé armády věřících se jaly vzájemně trhat na kusy. Po celé Ulici bohů propuklo vražedné šílenství, které do sebe nakonec vtáhlo úplně všechny, takže se na dlažbě brzy vršily hromady mrtvol a krev odtékala strouhami.
Lilith se půvabně vznesla k hvězdnatému nebi, shůry se dívala na to, co způsobila, a hlasitě se smála všemu tomu umírání, ke kterému docházelo v jejím jménu. Pobízela ty ze svých dětí, které jí zůstaly věrné, aby vraždily své bratry a sestry, povzbuzovala jejich uctívače k ještě většímu úsilí při pobíjení nepřátel. Chtěla docílit toho, aby v tom našli zalíbení. Až se rozběhnou po Noční straně, budou v tom pokračovat. Ale v tuto chvíli zabíjeli svoje druhy jenom proto, aby se dostali blíže k ní.
Ve slávě kráčela nad Ulicí bohů a svým tělem rozrážela vzduch, až se točil a svištěl jako ve vichřici, zatímco nižší bytosti pod ní umíraly v šíleném masakru. Kde prošla, chrámy, katedrály a svatyně se bortily a propadaly se do propastí, které se pod nimi otevíraly v zemi. Lilith je posílala přímou cestou do Pekla. Bohové a jejich uctívači, kteří se neodvážili vyjít ze svých svatostánků a postavit se jí, teď umírali se zoufalým křikem.
„Tady nebude žádný jiný bůh než já," řekla Lilith a její hlas snadno přehlušil řev, vytí a vřavu pod ní. „Všichni, kdo žijí na Noční straně, budou uctívat jenom mne. Toto místo je moje a já jsem to jediné, co potřebujete znát."
A tehdy se objevil Walker. Kráčel po Ulici bohů, na sobě vycházkový oblek, a jak se zpráva o jeho příchodu šířila, rvačky a boje postupně ustávaly. Lidé i Bytosti se přestávali vzájemně zabíjet a rychle mu ustupovali z cesty. Většina se jich pohotově uklidila do postranních uliček, odkud tiše pozorovali, jak prochází kolem a vůbec si jich nevšímá. Entity, Mocnosti a Síly přestaly dělat jedna druhé odporné věci a čekaly, co se bude dít. Válka bohů skončila a ulicí se postupně šířilo napjaté ticho.
Nepřivedl si s sebou žádné posily, osobní strážce, specialisty ani ozbrojené síly. Pouhá jeho přítomnost stačila, aby se všichni kolem hned uklidnili. Bohové a jejich uctívači se tvářili provinile kvůli škodám, které natropili, jako děti přistižené při něčem ošklivém. Protože tohle byl Walker, Hlas Autorit, jehož slovo je zákon. Nejnesmiřitelnější síla na Noční straně. Konečně se zastavil a podíval se nahoru na Lilith, která visela ve vzduchu. Chvíli si jeden druhého prohlíželi a pak se Walker usmál a cvrnkl si prsty do krempy klobouku. Walker měl styl. Lilith se půvabně snesla dolů na zkrvavenou dlažbu před ním, a jestli si vůbec všiml její nahoty nebo sexuality, která z ní sálala jako žár z rozpálené pece, nedal to na sobě nijak znát. Rozhlédl se po mrtvolách povalujících se všude kolem a po hořících chrámech, potom po čekajících bozích a jejich uctívačích, z nichž žádný nedokázal snést tíhu jeho pohledu.
„To by stačilo," řekl břitce. Nedíval se při tom na nikoho konkrétního, a přesto každý věděl, že mluví právě s ním. „Takový svinčík jsem ještě neviděl. Okamžitě přestaňte s tím nesmyslem a začněte uklízet. Nechcete přece, abych se na

vás rozzlobil, že ne?“
Někteří z bohů už i se svými kongregacemi couvali, rozpačitě mumlali omluvy, a v některých případech se dokonce snažili navzájem se schovat za zády. Všichni znali jména a příběhy těch ubohých nešťastníků, kteří rozzlobili Walkera v minulosti, a slyšeli o příšerných věcech, které se jim za to přihodily. To všechno ale přestalo, když Lilith oslovila Walkera silným, znělým hlasem, ve kterém nebyla ani stopa po strachu nebo rozpacích. Pokud vůbec něco, zněl… pobaveně.
„Drahý Henry, tak ráda tě zase vidím. Od našeho posledního setkání jsi ušel takovou dlouhou cestu.“
Walker zvedl distingované obočí. „Máte přede mnou výhodu, madam. Připadá mi, že jsem ten hlas už někde slyšel, ale…“
„Ach, Henry, copak jsi tak brzy zapomněl na svou malou Fenellu Davisovou?“ odpověděla Lilith a Walker doslova zalapal po dechu jako při srdečním záchvatu.
„Takže…“ vypravil ze sebe konečně, „Lilith. Takhle tedy vypadáš doopravdy.“
Lilith se zasmála a pak koketně zavrtěla hlavou. „Tohle je ze mě jen tolik, kolik jsou lidské smysly schopny vydržet. Nezapomínej, že všechny ty řeči o Ráji jsou jenom podobenství. Tohle tělo je prostě něco, co používám, když kráčím tím vaším žalostně omezeným světem. Jakmile předělám Noční stranu v něco, co bude více vyhovovat mým představám a povaze, přestěhuji se sem celá, a to pak bude teprve něco.“
„Co jsi vlastně zač?“ zeptal se Walker. „Myslím, co jsi doopravdy?“
„Jsem to, co bylo stvořeno první,“ odpověděla Lilith. „To, co se objevilo dávno předtím, než vznikl tento svět. Jsem také manželka Charlese Taylora a Johnova matka. Jsem to, co tři pošetilí mládenci nevědomky vpustili do vašeho světa. Tak co, milý Henry, jsem všechno, co jsi myslel, že jsem?“
„Zůstaň, kde jsi,“ odpověděl Walker a jeho slova zaburácela jako dunění hromu. Používal teď hlas, kterým ho obdařily Autority a kterému se nemohla vzepřít žádná živá ani mrtvá bytost. „Vzdej se mi, Lilith, a nepáchej žádné další škody.“
Lilith se mu jen vysmála a moc jeho hlasu se roztříštila jako laciná sklenice. „Nebuď hloupý, Henry. Tvůj hlas působí pouze na tvory tohoto světa a já jsem mnohem více než jen to. Utíkej, milý Henry, a někde se schovej, než si pro tebe přijdu. Už jsem pro tebe vymyslela speciální odměnu. Budeš mne uctívat a milovat, a já tě učiním nesmrtelným v nějaké příjemnější podobě, abys na mne mohl pět chválu až na věky. Nebude to legrace?“
„To raději umřu,“ odsekl Walker.
Lilith ho opovržlivě odstrčila stranou a její útlá ruka jej zasáhla jako obléhací beran. Síla úderu mu polámala kosti a vzápětí narazil pozpátku do zdi polozbořeného chrámu tak prudce, až mu z úst vystříkla krev. Sesul se na zem jako hadrová panenka a zeď se sesypala na něj. Bohové a jejich uctívači se dívali, jak se prach pomalu usazuje a pak čekali ještě chvíli, ale Walker, který si mohl pouhým slovem zavolat na pomoc armády církve i státu, se nevynořil.
Válka bohů skončila. Všichni byli svědky porážky Hlasu Autorit smeteného jako obtížný hmyz, a to jim stačilo. Poklekli a poklonili se Lilith a pak se vydali za ní jako průvod, když vyrazila na svůj triumfální pochod Ulicí bohů a ven do Noční strany.
Nedlouho poté jsem tam dorazil i já se Suzií Brokovnicí, Břitvákem Eddiem a Sandrou Šancí. Ulice byla v příšerném stavu: rozvaliny domů po obou jejích stranách, z požárů stoupal k nebi hustý černý dým s vůní kadidla a mrtví a umírající tu leželi nepovšimnuti. Ti, kdo přežili a mohli chodit, se potáceli v šoku sem a tam; zanechali je tu jen proto, že byli příliš poškození, než aby ještě mohli být nějak užiteční. O reputaci Břitváka Eddieho mnohé vypovídala skutečnost, že jakkoliv byli omámení, zbití a zesláblí, většině z nich stačil jediný pohled na něj, aby se dali na útěk. Mnohem znepokojivější ovšem bylo, že mnohým stačil jediný pohled na mne, aby se přede mnou vrhali na kolena, velebili mne jako Lilithina syna a prosili o milost a odpuštění.
„Hele,“ řekla Suzie a našpulila rty. „Z tohohle mi doopravdy běhá mráz po zádech.“
„Tak to nejsi sama,“ odsekl jsem. „Ty! Pusť mou nohu! Okamžitě.“
„Přede mnou si nikdy nikdo neklekal,“ postěžovala si Suzie. „Ty tam! Ano, ty. Přestaň se třást a řekni nám, co se tady k čertu stalo.“
Chvíli to trvalo, ale nakonec jsme z nich dostali celý příběh. Lilith se triumfálně vrátila na Noční stranu a já jsem to prošvihl. Ty vyděšené trosky kolem se vyjádřily naprosto jasně, že mě moje nejdražší matinka hledá. A nikoliv nutně s rozevřenou náručí. Něco mi říkalo, že pro své jediné dítě plánuje něco velice speciálního.
„Tak či tak,“ řekl jsem, „vůbec nemám náladu jí v tom vycházet vstříc. Alespoň ne hned. Až se spolu setkáme, bude to za mých podmínek a na mé půdě.“
Tou dobou se už zpráva o mém příchodu rozšířila po celé Ulici bohů a kolem nás se začal formovat dav lidí, z nichž polovina byla naprosto šílená strachem a vztekem. Někteří skandovali Rouhač! Rouhač! a Bijte ho!, zatímco jiní mě chtěli odvléct k Lilith. Suzie, Eddie a Sandra se postavili vedle mě, ale dav jako by je vůbec neviděl. Už jich byly stovky a objevovali se stále další, obličeje zkřivené nenávistí, ruce s prsty jako drápy, které se po mně natahovaly. Pak se na nás vrhli ze všech stran najednou, a než jsem stačil něco říct, Suzie do nich začala pálit z opakovací brokovnice, která prorážela do útočících řad velké díry.
Ani to je nezastavilo. Břitvák Eddie si skrze ně začal prosekávat krvavou stezku a přitom se pohyboval tak rychle, že ho prakticky nebylo vidět. Teprve když Sandra Šance přiměla mrtvoly, aby zaútočily na živé, dali pokoj. Dav se rozpadl a lidé se rozprchli na všechny strany, zanechávajíce mrtvé a umírající jejich osudu. Nemohl jsem se na ně zlobit. Vlastně za to ani nemohli. Moje matka zkrátka měla na lidi takový vliv. Suzie sklonila hlaveň brokovnice a začala nabíjet. Eddie se objevil po mém boku a z břitvy mu odkapávala krev. Sandra dovolila mrtvým, aby se zase svalili na zem. Přistoupil k ní třesoucí se kněz v aztécké péřové čelence a velice uctivě se jí zeptal:
„Když dokážete vzkřísit mrtvé, nemohla byste…?“
„Je mi líto, ale ne,“ odpověděla Sandra Šance. „Křísit mrtvé bohy nemám v kompetenci. Kromě toho, když umřel a zůstal

mrtvý, tak to asi nebude bůh, na kterého má smysl vsadit, nemyslíte?“
Kněz se rozplakal, a tak jsme ho tam nechali sedět na pobořených schodech toho, co kdysi bývalo jeho chrámem.
„Slečna Taktní,“ poznamenala Suzie.
„Od tebe to sedí,“ odsekla Sandra.
„Kde je Walker?“ zeptal se Eddie. „Nikde nevidím jeho mrtvolu a víš, co se na Noční straně říká – když nenajdete něčí mrtvolu, tak skoro určitě není mrtvý.“
„Myslím, že v tom bych vám mohl pomoci,“ ozval se truchlící kněz. „Najdete ho tamhle, pod tím, co zůstalo z mého kostela.“
Poděkovali jsme mu a vydali jsme se k troskám, které ještě nedávno byly docela impozantní budovou. Dobrá polovina pořád ještě hořela a kouř, který z nich stoupal, se spojoval s noční tmou. Nakonec jsme se museli pustit holýma rukama do hromady sutě a rozebrat ji cihlu po cihle, abychom se k Walkerovi dostali. Oblek měl příšerně špinavý, potrhaný a nasáklý krví, ale jakmile jsem se nad ním sklonil, otevřel oči. Dokonce se mu podařilo vyloudit na tváři lehký úsměv.
„Johne,“ řekl slabým hlasem. „Pozdě jako obyčejně. Měl jsem menší výměnu názorů s tvou matkou.“
„To vidím,“ odpověděl jsem. „Čím to je, že nedokážeš s nikým vyjít?“
Vyhrabali jsme ho úplně a pak jsme ho posadili se zády opřenými o zeď. Za celou tu dobu ze sebe nevydal ani hlásku. Suzie ho se zručností nabytou praxí prohlédla. Suzie toho ví o ranách hodně, z obou stran. Nakonec se zase narovnala a kývla na mě.
„Je hrozně zřízený, ale přežije to.“
„No výborně,“ řekl Walker. „Už jsem si skoro zoufal.“
„To bys měl,“ řekla Sandra Šance. „Nalákal jsi nás do té hřbitovní dimenze a chtěl jsi nás tam nechat umřít. Měli jsme spolu dohodu a ty jsi ji porušil. Nikdo mi nemůže udělat něco takového a přežít to.“
„Teď ho zabít nemůžeš,“ namítl jsem.
„A pročpak?“ zeptala se Sandra a obrátila veškerou sílu svého mrazivého, vzteklého pohledu proti mně. Vydržel jsem ho bez mrknutí oka.
„Protože to byl kamarád mého otce. Protože nezabíjím chladnokrevně. A protože ho ještě budeme potřebovat.“
„Praktický jako vždycky, Johne,“ řekl Walker.
Sandra se zamračila. „Ten plán. Bude se mu líbit?“
„Skoro určitě ne.“
„V tom případě počkám,“ souhlasila Sandra Šance.
Dřepl jsem si vedle Walkera, abych se mu mohl dívat přímo do obličeje. „Vrátila se,“ řekl jsem. „Lilith. Moje matka. Vrátila se, aby roztrhala Noční stranu na kusy a nahradila ji něčím, v čem nebude pro lidstvo místo. A když se jí v tom pokusím zabránit, nejspíš zničí celý svět. Do tohohle se nemůžu pustit sám, Walkere. Potřebuji tvou pomoc.“
Krátce se usmál. „Konečně jsme naladěni na stejnou vlnovou délku. Škoda, že si to vyžádalo tolik obětí.“
„Moc si nefandi,“ upozornil jsem ho. „Všechno, co máme my dva společného, je stejný nepřítel.“
„Ano. Někdo, kdo je horší než my oba.“
„Ty bys to měl vědět,“ řekl jsem. „Ty jsi ji sem prostřednictvím invokace Babalon přivedl. Ty, Sběratel a můj táta.“
„Hmm,“ řekl Walker. „Takže jsi to konečně vypátral. Už jsem si začínal myslet, že jsi trochu pomalý. Budeš mít všechnu podporu, kterou mohu získat od Autorit, ale zastavit Lilith si vyžádá víc než vojsko a běžnou magii.“
„Už jsem myslel na několik starých přátel, kteří by nám v tom mohli pomoct,“ ujistil jsem ho. „A mám plán, u kterého můžu prakticky zaručit, že se nebude nikomu líbit.“ Obrátil jsem se k Suzii. „Vezmi Sandru a Eddieho a dopravte Walkera k Podivínům. Alex ho dá do pucu, ale hlídej ho, aby mi to nepřipsal na účet. Pak tam počkejte, dokud se nevrátím.“
„Čerta starého,“ odsekla Suzie. „Ať už se chystáš jít kamkoliv, budeš potřebovat, abych ti kryla záda.“
„Tentokrát ne,“ odpověděl jsem jemně. „Potřebuji, abys šla s ostatními. Jsi jediný člověk, kterému bezvýhradně věřím. A kromě toho… Nechci, abys viděla některé věci, které možná budu muset udělat.“
Usmála se. „Na to, abys šetřil moje city, sis vybral tu nejnemožnější dobu, Johne.“
„Někdo to musí dělat,“ odpověděl jsem.

Čtyři
Co nevybledne

Jak porazíte armádu exbohů? Inu, když vám živí nemohou pomoct, začněte s mrtvými. Opustil jsem Ulici bohů jedním z méně rušných východů a pak jsem zamířil rozbouřenými ulicemi Noční strany k centru, kde sídlí všechny skutečně bizarní kluby. Hledal jsem Mrtvého chlapce a měl jsem dost naspěch. Vzhledem k rozměrům a povaze Noční strany bude dokonce i Lilith a jejímu vojsku nějaký čas trvat, než si jich někdo doopravdy všimne, ale už brzy se začnou šířit zprávy. Špatné zprávy se vždycky šíří rychle.
Noční vzduch byl chladný a svěží, dlažba se leskla čerstvým deštěm a kolem vládl čilý ruch jako vždycky. Mezi lidi už nejspíš pronikly zprávy o nepokojích, masakrech a blížící se apokalypse, ale to všechno bylo na Noční straně běžná věc. Zvlášť o víkendech. Ale na druhé straně… cítil jsem, že lidé, které míjím, jsou jaksi neklidnější, plní nervózního očekávání i když nikdo z nich s určitostí nevěděl čeho. Bojoval jsem s nutkáním dát se do běhu, protože jsem na sebe nechtěl přitahovat pozornost. Měl jsem čas. I když byl teď Walker dočasně mimo hru, Autority budou stále ještě schopny postavit Lilith do cesty celé armády ozbrojené palnými i chladnými zbraněmi stejně jako magií a nějakým tím obvyklým ošklivým překvapením navrch. Oni ji zpomalí. Na chvíli.
Lidé kolem mě měli tendenci dívat se na noční nebe, jako kdyby napůl očekávali, že hvězdy začnou měnit polohu nebo se obrovský měsíc v úplňku zbarví doruda. Na Noční stranu zavítalo něco nového a nebezpečného a všichni to cítili,

jako dobytek, který se blíží k jatkům. Byli podrážděnější a až chorobně ostražití, a intenzita noci se posunula o další pomyslný dílek.
Vyvolávači, kteří přecházeli sem a tam ve vchodech podniků pochybné pověsti, lovili zákazníky, jako kdyby to mělo být naposled, zatímco vyzvání na karmínových rtech dcer soumraku postávajících na nároží bylo ještě o trochu agresivnější než jindy. Přívalové vlny lidí se valily ulicemi a ledabylou chůzi vystřídalo odhodlané rázování, jako kdyby se hříšníci báli, že když si nepospíší, to, co hledají, by tam už nemuselo být. Na ulicích se zrovna objevilo nové zvláštní vydání jediného deníku na Noční straně, Night Times, a lidé tvořící hloučky kolem kamelotů jim noviny prakticky rvali z rukou a pak vzrušeně diskutovali nad jejich palcovými titulky. Vůbec jsem nepochyboval o tom, že Lilith vyhradili celou první stranu – a většinu ostatních nejspíš také. Bylo nutné, abych uvedl svůj plán do chodu dřív, než se všechno začne hroutit. A k tomu jsem potřeboval Mrtvého chlapce.
Nebylo těžké najít klub se striptýzovými tanečnicemi, kde pracoval jako vyhazovač. Nebylo to nejvhodnější povolání pro nejvýznačnějšího člena výboru bdělosti Noční strany, bojovníka se silami temnoty a první obrannou linii proti legiím mrtvých, ale patrně s tím byly spojeny jisté zaměstnanecké výhody. Zastavil jsem se před klubem a pozorně jsem si ho prohlédl ze vzdálenosti, o níž jsem doufal, že je bezpečná. Řvavý neon nad hlavním vchodem hláskoval jméno podniku, CO NEVYBLEDNE, v barvách tak pestrých a oslnivých, že se vám prakticky vpalovaly do sítnice. Po obou jeho stranách byly neonové postavičky tancujících dívek, které v rychlém sledu střídaly jednu velice nepohodlnou polohu za druhou, stále dokola. Ve špinavém výkladě byly vystavené fotografie nádherných dívek, o nichž jste mohli doufat, že je najdete uvnitř, i když mne osobně zkušenost už dávno poučila, že ty, které tam doopravdy vystupují, se těm na snímcích nebudou podobat ani vzdáleně.
Vyvolávač, který stál u dveří, měl na sobě křiklavě zbarvené kostkované sako, příšernou vázanku a úsměv tak strnulý, až hraničil s nepřirozeností. Začínal tu jako břichomluvecká figurka a nikdy se z toho doopravdy nedostal. Když si všiml mého zájmu, zafixoval si mne rozzářeným pohledem a vychrlil na mě svůj text.
„Jsou mrtvé, jsou nahé a tančí!“
Věnoval jsem mu svůj nejlepší mrazivý pohled. „Vypadám snad jako turista?“
Ušklíbl se, postavil se stranou, abych mohl projít, a kývnutím mne pozval dál. Prošel jsem kolem něj tak důstojně jak to za daných okolností šlo. Uvnitř klubu se mi někdo pokusil vzít kabát a já jsem ho srazil pěstí. Nejlépe je rovnou začít tak, jak míníte pokračovat… Přechod z chladné noci do parné haly byl velice náhlý a na okamžik jsem se zastavil, abych se zorientoval. Vedení udržovalo osvětlení ztlumené do intimního šera, částečně aby poskytl návštěvníkům pocit soukromí, ale hlavně abyste si nemohli pořádně prohlédnout zbytek klientely. Vzduch byl těžký nejrůznějšími druhy kouře a páchl potem, vášní a zoufalstvím. Byly tam rachiticky vyhlížející stolky a židle pro zákazníky, a vzadu i boxy pro intimnější setkání. Zákazníci byli převážně muži, většinou lidé, a hladově civěli najedno ze čtyř osvětlených jevišťátek, na nichž se v rytmu hlasité hudby svíjely tanečnice.
Kromě dívek na pódiích tam byly i další, které se procházely mezi zákazníky a předváděly, čím je příroda obdařila a co by s tím dokázaly dělat. Všechny byly nahé a všechny byly mrtvé. Duchové zesnulých žen odsouzených z toho či onoho důvodu dál kráčet po Zemi si tu vydělávali na živobytí jako barové tanečnice. Některé se zdály být docela skutečné a hmotné, zatímco jiné byly jen mlžné přízraky a hrály všemi barvami duhy od barevných reflektorů točících se pod stropem. Většina dívek, které podupávaly do rytmu, potřásaly prsy, houpaly se v bocích a ovíjely se kolem tyčí, přičemž obšťastňovaly vybrané zákazníky úsměvy, které nic, ale vůbec nic neznamenaly, plynule přecházely z jednoho stavu do druhého a zase zpátky. Přízračné děvy, tancující mrtvoly – zásada podívej se, ale nesahat přivedená ad absurdum.
Na jedné straně byl ošuntělý barový pult a o něj se opíral sám legendární Mrtvý chlapec. Technicky vzato ještě nebyl dost starý, aby ho pustili do klubu, jako je tento. Bylo mu sedmnáct – už třicet let, od doby, kdy ho zavraždili, utloukli ho na ulici kvůli jeho kreditce a mobilu. Poté, co uzavřel smlouvu s někým, o kom raději stále ještě nemluvil, se vrátil ze záhrobí a strašným způsobem se pomstil svým vrahům, načež zjistil, že cesta k věčnému odpočinku je pro něj už uzavřena. Od té doby se potlouká po Noční straně, věčně mladý, navěky prokletý, tělo posedlé vlastním duchem, a snaží se konat dobré skutky, protože věří, že až jich udělá dost, Nebe zruší podmínky jeho smlouvy.
Byl vysoký a výrostkovsky hubený, na sobě měl dlouhý, purpurově červený zimník, černé kožené kalhoty a vyleštěné vysoké boty z teletiny. V klopě měl vetknutou černou růži a na hlavě velký měkký klobouk posunutý do týla. Zimník měl vpředu rozhalený, takže bylo vidět jeho bledý trup, který držel pohromadě jen díky stehům, sekundovému lepidlu a lepicí pásce. Bolest už necítí, což však neznamená, že nemůže tu a tam přijít k úrazu. Když se člověk podíval pozorně, daly se na jeho čele rozeznat stopy po průstřelu, který zaplnil stavbařským tmelem.
V podlouhlém bledém obličeji měl unavený, vyžilý výraz s planoucíma, horečnatě lesklýma očima a zamračenými, naprosto bezbarvými ústy. Občas si zaexperimentoval s líčidly, ale většinou se tím neobtěžoval. Dlouhé tmavé vlasy mu spadaly v umaštěných loknách na záda. Tvářil se klidně, lhostejně, možná i znuděně. Pil whisky přímo z láhve a zajídal to italskou zmrzlinou z nerezové vaničky. Když mě uviděl, pozdravil mne kývnutím.
„Ahoj, Taylore,“ řekl s ústy plnými zmrzliny. „Promiň mi to požitkářství, ale když je člověk mrtvý, musí se spokojit s rozkošemi, které se naskytnou. Nabídl bych ti pití, ale mám jenom jednu láhev. A u baru si zásadně neobjednávám – mají příšerné ceny a kvalita nápojů je ještě horší.“
Přikývl jsem. Nebylo to pro mě nic nového. Už jsem tady byl, když jsem pracoval na jednom případu, a při té příležitosti jsem si objednal něco, co tu vydávali za šampaňské. Chutnalo to jako třešňová limonáda. Tady nebylo nic, čím se to zdálo být. Dokonce i číšnice měla ohryzek.
„Takže teď děláš vyhazovače?“ zeptal jsem se a opřel jsem se o bar vedle něj.
„Mám na starosti bezpečnost,“ opravil mne. „Trochu tu na to dohlížím. Většina zákazníků se na mě jen podívá a mají dost rozumu, aby si nic nezačínali.“

„Myslel jsem, že děláš osobního strážce té zpěvačce? Rossignol.“
Pokrčil rameny… „Je na turné po Evropě. A já… nerad opouštím Noční stranu. Tahle fuška je jenom přechodná, než se mi podaří najít něco víc na úrovni. I mrtví si musejí vydělávat na živobytí. Jako ty holky tady.“
Přikývl jsem. Noční strana má víc než svůj spravedlivý podíl duchů a přízraků všeho druhu, a i oni musí někam chodit.
„Kam ta děvčata chodí, když nepracují?“ zeptal jsem se.
Mrtvý chlapec na mne upřel smutný pohled. „Ony vždycky pracují. V tom je ten vtip. Nemůžou se unavit…“
„Co jim brání, aby odsud nevypadly? Plat tu přece nemůže být tak skvělý.“
„Není. Ale chytré děvče si vydělá dost na spropitném a vedení podniku poskytuje svým zaměstnankyním plnou ochranu před nekromanty a jinými odpornými individui používajícími energii zesnulých ke své magii. No a samozřejmě všechna děvčata doufají, že uloví nějakého bohatého zákazníka, který sem začne chodit jen kvůli nim, a ony ho pak pořádně vyždímají.“
Rozhlédl jsem se po osazenstvu podniku. „Je tu dneska někdo zajímavý?“
„Pár jmen, pár tváří, nikdo, koho znáš, a nikdo, kdo za něco stojí. Ačkoliv tady máme pár profesůrků, kteří tvrdí, že sem chodí studovat moderní slang. Strašně se jim líbilo, když jsem jim řekl, že tento klub má licenci k uspokojování duchovních potřeb…“
Zdvořile jsem se zasmál. Mrtvý chlapec pokrčil rameny a pořádně si přihnul ze své láhve. Už byla skoro prázdná.
Díval jsem se, jak mrtvé dívky tančí, a odkládal jsem chvíli, kdy budu muset Mrtvému chlapci říct, proč jsem přišel. V tuto chvíli se natřásaly a vrtěly na melodii staré skladby od Duran Duran ‚Girls on Film‘, a jelikož to byli duchové, byly všechny nadpřirozeně půvabné, neuvěřitelně mrštné a obdařené úžasným osobním kouzlem. Tancovaly s nenapodobitelnou elegancí, natřásaly se na bosých nožkách a houpaly přitom bujným poprsím, vznášely se nad jevištěm a vířily zakouřeným vzduchem. Ty, které tančily nad a mezi zákazníky, jimi občas procházely a poskytovaly jim tak vzrušení, které nemohli najít nikde jinde. A proč ne? Kovové tyče byly na těch jevišťátcích jediné skutečně hmotné věci.
„Nenech se tím svést,“ řekl Mrtvý chlapec, odložil prázdnou láhev na pult a začal lžící vyškrabávat zmrzlinu z vaničky. „Jsou to jen pouhé iluze. Nepřej si vidět, jak vypadají ve skutečnosti, když mezi čísly odkládají maskovací kouzla. Já jako mrtvý je naneštěstí vidím takové, jaké jsou doopravdy, což mě připravuje o spoustu legrace, kterou bych si jinak při svém zaměstnání užil.“
Jedna z dívek se půvabně naklonila z jeviště. Vypadala dokonale normálně a hmotně, dokud nenapřáhla prst k zákazníkovi, kterého si zvolila, a on ho nevdechl jako kouř z cigarety. Dívčina ruka se rozmlžila a zmizela mu v ústech a nosu, až už se mu jí tam víc nevešlo a on ji s kašláním a frkáním zase nepustil. Dívka se zahihňala a její ruka opět nabyla původní podoby. Jiná dívka se na jevišti náhle vzňala, ale tančila dál, jako kdyby se nic nestalo.
„Můj starý plamen,“ poznamenal Mrtvý chlapec vážně.
Na Noční straně je pěkná řádka klubů, které obchodují s různými formami fetišismu smrti, mumifikací počínaje a předčasnými pohřby konče, a některé jsou tak bizarní, že by vyděsily i ty nejdrsnější Góty; například Odpočívej v pokoji, kde si můžete na chvíli vyzkoušet být mrtvý, abyste zjistili, jaké to je. Nebo nevěstinec, kde si můžete koupit sex s upírkami, ghúlkami a zombiemi. Vždycky se najdou takoví, co mají rádi maso studené a vzrušuje je lehká příchuť formaldehydu na rtech…
Řekl jsem to Mrtvému chlapci, který projevil zájem, jen když jsem mluvil o tom nevěstinci. Vlastně si vytáhl zápisníček a poznamenal si adresu.
„Dej na mě,“ varoval jsem ho. „Tomu podniku by ses měl raději vyhnout. Ještě tam chytneš červy.“
A potom jsem si všiml jedné z tanečnic, která stydlivě kývla na zákazníka a odvedla si ho přes zšeřelý klub k odděleným boxům vzadu. Zákazník byl vysoký a hubený a nápadně se snažil být co nejnenápadnější. Vešli spolu do jednoho chambre séparé a zavřeli za sebou dveře. Obrátil jsem se zpátky k Mrtvému chlapci.
„No dobře, ale jaký to má smysl? Když není dost hmotná, aby se jí mohl dotknout…“
„Láska si vždycky nějakou cestu najde,“ odpověděl Mrtvý chlapec. „Namísto výměny tekutin výměna energií. Všechno samozřejmě na přísně dobrovolné bázi. Mrtvá dívka absorbuje trochu ze zákazníkovy životní energie, což je, jak jsem slyšel, doprovázeno velice příjemnými pocity, a tím se stane hmotnější, takže se může… o něj postarat. Oboustranně výhodné. Čím více životní energie si to děvče nastřádá, tím hmotnější a skutečnější se stane. Teoreticky by dokonce mohla znovu ožít… Někdy zajde děvče příliš daleko a úplně zákazníka vysaje. Pak tady máme doopravdy naštvaného ducha zákazníka, který straší v podniku a znepříjemňuje všem život. Pro takové případy má vedení dojednanou stálou pohotovost u exorcistické služby –“
Dveře boxu se otevřely a zákazník vyšel ven. Nebyl tam moc dlouho. A když šel dovnitř, byl hubený jako tyčka, zatímco teď měl nadváhu a mohutné břicho mu vpředu napínalo košili. Mrtvý chlapec polohlasně zaklel a vyskočil na nohy.
„Co se stalo?“ zeptal jsem se.
„Ten parchant je zloděj duší,“ informoval mě Mrtvý chlapec stručně. Inhaloval ducha toho děvčete, vydýchal ji do posledního mlžného kousku a teď se ji snaží propašovat ven. Jdeme.“
Vydali jsme se rázně napříč barem a zákazníci se nám rychle klidili z cesty. Tlusťoch si všiml, že Mrtvý chlapec míří k němu, vytáhl z kapsy složitý skleněný talisman a hodil ho na podlahu. Sklo se roztříštilo, uvolnilo předpřipravené kouzlo a Mrtvý chlapec se zastavil na místě, jako kdyby narazil do neviditelné zdi. Jeho bezkrevný obličej se zkřivil do grimasy bolesti.
Rozběhl jsem se, abych tlusťochovi zastoupil cestu. Zastavil se, zamyšleně se na mě podíval a pak znovu sáhl do kapsy. Zapnul jsem svoje nadání jen na tak dlouho, abych odhalil kouzlo, které používal k uvěznění ducha mrtvé tanečnice, a zrušil jsem ho. Pak jsem ho zase rychle vypnul. Tlusťoch se začal svíjet v křečích, vrávoral a jeho břicho se

vzdouvalo a napínalo jako plachta ve větru. Oběhl jsem ho, sevřel jsem ho oběma rukama a vší silou stiskl. Z úst a nosu mu vyrazil hustý proud dýmu, který se rychle zformoval do podoby dívky. Mužovo břicho splasklo a dívka stála před námi, v obličeji rudá zlostí. Pak si zhmotnila jednu nohu přesně na tak dlouho, aby kopla zloděje duší do koulí, načež se odvlnila pryč. Pustil jsem muže, který se okamžitě svalil na podlahu a přitom vypadal, jako kdyby si hrozně moc přál, aby byl raději mrtvý.
Nechal jsem ho tam a vrátil jsem se k Mrtvému chlapci, který už vypadal mnohem lépe.
„Laciné šuntovní zaklínadlo," řekl vesele. „Je to skoro urážka, očekávat, že by mě něco takového mohlo složit. Mou duši vracel na místo opravdový odborník. Toho zloděje duší přenechej mně, Johne. Já už se postarám, aby se mu přihodilo něco stejně ponižujícího a ošklivého."
Odšoural se zpátky k barovému pultu, kde mu už barmanka připravila další láhev whisky. Sáhl po ní, pak zaváhal a podezíravě si mě změřil pohledem.
„Určitě jsi sem nepřišel, aby ses mě poptal po mém neexistujícím zdraví, Taylore. Takže co ode mne chceš?"
„Potřebuji tvou pomoc. Moje matka se konečně vrátila a lejno trefilo ventilátor naplno."
„Čím to, že za mnou lidi přijdou, jenom když ode mne něco potřebují?" řekl Mrtvý chlapec zamyšleně. „A ještě teprve až když jde všechno ostatní k čertu nebo hůř?"
„Myslím, že sis na svou otázku právě odpověděl sám," opáčil jsem. „To máš za to, že jsi takový skvělý lapač."
„Řekni mi podrobnosti," vyzval mne Mrtvý chlapec.
Poskytl jsem mu patřičně zkorigovanou verzi, ale i tak několikrát překvapeně zamrkal, a ještě než jsem domluvil, rozhodně vrtěl hlavou.
„Ne. Za žádných okolností. Nemám v úmyslu zaplétat se se starozákonními silami. Jsou příliš drsné i na mě."
„Potřebuji tvou pomoc."
„Smůla."
„Musíš mi pomoct, Mrtvý chlapče."
„Ne, to zatraceně nemusím. Nemusím dělat vůbec nic, co nechci. Být mrtvý je v tomto směru velice osvobozující."
„Moje matka táhne v čele Entit z Ulice bohů. Musíme ji zastavit."
„Hodně štěstí, Johne. Pošli mi lístek, jak si v tom vedeš. Budu v Arktidě. Schovaný pod lední medvědicí."
„Mám plán –"
„To ty máš vždycky! Moje odpověď zní pořád ne. Přece se nepostavím bohům. Znám svoje meze."
Upřel jsem na něj svůj nejlepší mrazivý pohled. „Kdo není s námi, je proti nám. Proti mně."
„Ty bys vážně vyhrožoval starému kamarádovi, Johne?"
„Kdybys byl opravdový kamarád, nemusel bych ti vyhrožovat."
„Zatraceně, Johne," řekl tiše. „Nedělej mi to. Nemohu si dovolit nechat si zničit tělo a přetrhnout pouto s tímto světem. Ne s tím, co na mě čeká…"
„Jestli Lilith nezastavíme, bude peklo, které rozpoutá na Noční straně, zrovna tak zlé."
„Ty jsi vážně číslo, Taylore, víš to? No dobře, jdu s tebou. Ale už teď vím, že toho budu hořce litovat."
„To je ten správný duch," pochválil jsem ho.
„Dneska už člověk není v bezpečí ani po smrti," povzdechl si Mrtvý chlapec lítostivě.

Pět
Dole v Dingley Dellu

„Takže," řekl Mrtvý chlapec, „doopravdy máš plán?"
„Jistěže ano."
„Ale nepovíš mi jaký."
„Jenom by tě to rozrušilo."
„Můžeš mi alespoň říct, kam jdeme?"
„Jestli chceš, ale –"
„Taky by se mi to nelíbilo?"
„Pravděpodobně ne."
„Kdybych už nebyl mrtvý, myslím, že bych byl velice deprimovaný."
Musel jsem se smát. Bylo to skvělé mít se zase jednou čemu smát. Kráčeli jsme jednou z méně zdravých částí Noční strany, kde neony skomíraly jako nezvaní hosté na hostině, a dokonce i lamp veřejného osvětlení tu bylo jen málo a vzdálenosti mezi nimi byly velice dlouhé. Tohle byla Prohnilá ulice a lidé, kteří tady žili, dávali přednost tmě. Šli jsme už dost dlouho, a přestože se Mrtvý chlapec nemohl unavit, mohl se nudit, a pomalu to s ním začínalo být k nevydržení. Chtěl použít svoje slavné futuristické auto, lesklou stříbrnou senzaci, která sem přicestovala via časový skluz z nějaké alternativní budoucnosti a adoptovala Mrtvého chlapce jako svého řidiče. Jenomže jsme museli vycházet z předpokladu, že Lilith má teď svoje agenty všude a tak výjimečné auto by určitě nepřehlédli. Bylo docela možné, že už mají příkaz útočit na ně, jakmile ho zahlédnou čistě pro případ, že by Mrtvý chlapec svezl svého starého kamaráda. Nic z vás neudělá paranoika tak spolehlivě jako matka, která je biblický mýtus. Na přímý střet s Lilithinými pohůnky jsem nebyl připravený. Ještě ne. Proto jsme teď já a Mrtvý chlapec kráčeli čím dál temnějšími a zpustlejšími zadními uličkami, kde jsme hledali velkého viktoriánského dobrodruha Juliena Adventa.
Už jsem telefonoval do hlavní kanceláře Night Times a zástupce šéfredaktora mi váhavě potvrdil, že tam Julien Advent není. Nyní byl sice šéfredaktorem a majitelem listu, ale stále si ještě pamatoval doby, kdy byl nejlepším investigativním novinářem Noční strany. Proto tu a tam na pár dní zmizel, aniž komu řekl, kam jde. Nikdo proti tomu nemohl nic namítat,

protože se pokaždé vrátil s kapitálním sólokaprem. Julien zkrátka rád držel prst na tepu doby a potřeboval se občas ujistit, že je pořád v srdci dobrodruh.
Zástupce šéfredaktora se mne vlastně začal vyptávat, jestli nemám představu, kde by Julien mohl být, protože se bez něj celé noviny můžou zbláznit, jak se snaží najít hlavu a patu těm událostem v Ulici bohů. Nemám náhodou představu, co se v té zatracené ulici vlastně stalo? Připustil jsem, že bych o tom skutečně mohl něco vědět, ale že to povím jedině Julienovi. Zástupce šéfredaktora na mě vyzkoušel výhrůžky, urážky i slzy, až to konečně vzdal a prozradil mi, že než Julien definitivně vypnul svůj mobil a pager, takže teď nemůže být vystopován, vyptával se na některé z nejhorších robotáren, které ještě na Noční straně fungují.
A tak jsem se spolu s Mrtvým chlapcem vydal do jedné z nejnuznějších částí Noční strany, kterou byla Prohnilá ulice. Kolem jsme vídali čím dál méně lidí a ti, které jsme potkávali, se chovali tak nenápadně, jak jen to dokázali. Byli to bezdomovci a žebráci, zbědovaní muži v potrhaných šatech, kteří k nám natahovali špinavé ruce s papírovými kelímky na drobné. Byli tam tvorové, kteří se drželi ve stínu, takže jsme si je nemohli lépe prohlédnout – posedlá zvířata s planoucíma očima a rakovinnými obličeji i polodémoni, kteří nabízeli na prodej svoje těla, krev nebo moč. Plus spousta pracujících dívek s kamennými obličeji a mrtvýma očima, chlapci k pronajmutí s malinovými rty a chlápci ochotní prodat vám jakoukoliv drogu, o které jste kdy slyšeli. A ještě temnější tvorové nabízející ještě temnější služby.
Prohnilá ulice, kam odcházejí sny umřít, naděje je prokletím a smrt je ta nejlaskavější věc, která vás může potkat. Dlouhé řady polorozpadlých činžovních domů se zasmušile krčily po obou stranách špinavé cesty. Polovina pouličních svítilen byla rozbitá a z kovových mříží kanálů se zvedaly sirné páry. Zdi domů byly zčernalé sazemi, exhalacemi a nastřádanou špínou. Graffiti v tuctu jazycích, přičemž ne všechny byly lidské, byly většinou načmárané zaschlou krví. Okna byla zatlučená prkny nebo zakrytá starými novinami. Dveře byly opatřeny magickými ochranami a normálně se daly otevřít jen zamumláním jistého slova. A uvnitř každé temné a přeplněné místnosti těch prastarých činžáků se nacházela robotárna, kde za skutečně žalostně nízkou mzdu pracovali ti, kdo nemohli najít práci nikde jinde. Nebo měli dobrý důvod neukazovat se na veřejnosti a nebýt v žádných účetních knihách. Majitelé robotáren zneužívali situaci těchto ubožáků a na oplátku je ‚chránili'. Smutné na tom bylo, že nikdy nebyla nouze o zoufalce, kteří o takovou ‚ochranu' stáli. Noční strana umí být velice temná, když na to přijde.
Z bočních uliček a průchodů občas vykoukli zachmuření hlídači, jen aby nám dali najevo, že tu jsou. Byli oblečení jako gangsteři a svoje pistole a nože nosili zcela nepokrytě; někteří měli dokonce na tvářích vytetované ideogramy, které je označovaly jako podřadnější bojové mágy. Jiní si vedli psy uvázané na silných řetězech. Opravdu velké psy s hodně špatným postojem k lidem. Mrtvý chlapec a já jsme kráčeli středem ulice, aby si nás hlídači mohli pořádně prohlédnout. Psi byli první, kdo nás poznal. Sotva zvětřili Mrtvého chlapce, zalezli s vystrašeným kňučením zpátky do temných uliček. Jejich majitelům stačil jediný pohled, aby je rychle napodobili. Nakonec se shlukli v malou, nervózní skupinku, chvíli si mezi sebou něco mumlali a pak vystrčili jednoho ze svého středu směrem k nám.
Nešťastník nasadil nenucenou pózu drsňáka, kterou neošálil nikoho, a sebe už vůbec ne, a zůstal stát ve více než uctivé vzdálenosti před námi. Mrtvý chlapec a já jsme se také zastavili a zamyšleně jsme si ho prohlédli. Měl na sobě proužkovaný vycházkový oblek, bílé psí dečky a šedou fedoru. Za pasem měl dva revolvery s perleťovými pažbičkami a jeho zjizvený obličej zdobil tenký knírek. Změřil si nás přísným pohledem, který by bezpochyby vypadal věrohodněji, kdyby se tolik nepotil.
Zvlášť v tak chladné noci.
„Přišli jste sem dělat potíže?" zeptal se hlasem tak hlubokým, že určitě někde musel mít třetí varle.
„Skoro určitě," odpověděl jsem.
„Fajn, chlapi!" Hlídač se ohlédl přes rameno a oslovil zbytek ulice. „Padáme odsud. Tohle je Mrtvý chlapec a John zatracený Taylor, a nám neplatí ani zdaleka dost na to, abychom si začínali s takovými, jako jsou oni. Uklidíme se do kavárny Kluzké Joan a tam přečkáme, dokud se všecky ty příšerné věci, ke kterým se tu schyluje, nestanou."
„Ty už jsi o nás slyšel," řekl Mrtvý chlapec. Znělo to zklamaně.
„To si zatraceně piš, kamaráde. V popisu práce mám hlídání a nějakou tu lehčí brutalitu. Není tam ani slovo o tom, že bych měl čelit živoucí legendě a kráčející smrti."
Jeho kolegové už mizeli do noci tempem, které těsně hraničilo s panickým úprkem. Zamyšleně jsem se podíval na muže stojícího před námi a v jeho levém oku se objevil zřetelný tik.
„Vidím, že máš pozoruhodný vliv na svoje kolegy," řekl jsem. „Kdo přesně jsi?"
„Zástupce odborů, kamaráde. Dohlížím na naše chlapce, starám se, aby měli všichni řádně zaplacené zdravotní pojištění, a jestli proti tomu tedy nic nemáte, tak teď bych strašně rád utíkal za nimi."
Sotva jsem stačil kývnout hlavou a už se otočil a pelášil pryč. Dobrá, nebo spíše špatná pověst je někdy k nezaplacení. Jeden mladý hlídač zůstal stát uprostřed ulice a tvářil se poněkud zmateně. Pak něco zaječel na odborového předáka, který se ani neohlédl.
„Do pekla s takovým ksindlem," zavrčel mladý pankáč a znělo to doopravdy vztekle. „My přece máme být drsňáci! Budit hrůzu pouhým pohledem a drtit jakýkoliv odpor už v zárodku! Neměli bychom se dávat na útěk, když se ukážou dva rádoby ostří týpci!"
„Je ještě mladý," ozvalo se z jedné velice temné uličky. „Nic neví. Prosím, nezabíjejte ho. Jeho máma by mi udělala peklo na zemi."
Mladík sáhl po pistoli, kterou měl za pasem, ale Mrtvý chlapec už byl v pohybu. Jelikož je mrtvý, není jeho tělo omezováno normálními lidskými reakčními dobami. Vyrazil vpřed neuvěřitelně rychle a v jediném okamžiku překonal vzdálenost mezi námi a mladíkem. Tomu se sice podařilo dvakrát vystřelit, ale Mrtvý chlapec před oběma kulkami uhnul. Vytrhl mladíkovi pistoli z ruky, popadl ji za hlaveň a pažbičkou ho udeřil do obličeje. Zatímco se mladík kácel k zemi, prohlédl si jeho pistoli, ale pak ji znechuceně odhodil.

„Předpokládám, že žádný další odpor už nebude?“ prohodil jsem obecně k okolí.
„Od nás určitě ne,“ odpověděl hlas ze stínu. „Dělejte si tu, co je vám libo, pane.“
„Děkuji vám,“ řekl jsem. „Budeme.“
Vzal jsem Mrtvého chlapce a společně jsme pokračovali ulicí. Nikde nebylo vidět živé duše, ale vůbec jsem nepochyboval o tom, že jsme neustále bedlivě pozorováni. Přivolal jsem svoje nadání, otevřel jsem vnitřní oko ve své mysli, svoje soukromé očko, abych zjistil, kde přesně se Julien Advent na tomto nepřátelském území právě ukrývá. Svůj talent jsem udržoval přísně zkoncentrovaný na to, co jsem právě dělal. Skutečně jsem nestál o to vidět temné síly, které se pohybují neviděny po místech, jako je Prohnilá ulice. Také mi dělalo starosti, že svůj dar používám v poslední době příliš často: moji nepřátelé po mně nepřestávali pátrat a posílali na mne příšerné zabijáky. Juliena jsem našel prakticky okamžitě; z úkrytu v jednom činžáku pozoroval firmu nazvanou Dingley Dell umístěnou v domě hned vedle. Vypnul jsem svoje nadání, překontroloval jsem si, že jsou všechny moje mentální bariéry na místě, a řekl jsem Mrtvému chlapci, co jsem zjistil.
„Občas dokážeš být dost strašidelný, víš to, Johne?“ řekl mi. „Tím, jak víš nejrůznější věci. Na druhé straně, s těmi tvými nepřáteli bych si moc starostí nedělal. Co se tu objevila Lilith a její kamarádíčkové se urvali z řetězu, je mentální éter nejspíš úplně zahlcený.“
Chvíli jsme kráčeli mlčky. „Mentální éter je úplně zahlcený?“ řekl jsem konečně. „Co to má k čertu znamenat.“
„Já nevím,“ připustil Mrtvý chlapec. „Ale musíš uznat, že to má zvuk. Takže, Dingley Dell… To zní vážně činaně. Nejspíš tam dělají krajkové panenky nebo něco takového…“
Zastavili jsme se před příslušnou budovou a začali jsme studovat malé vizitky vedle řady zvonků u dveří. Vizitky vypadaly tak provizorně, jako kdyby je někdo pravidelně obměňoval. Současní obyvatelé třípodlažní budovy byli Alfovo knoflíkářské impérium, Zápalkářky, Módní salón slečny Snavely, Boty Ťuhýk, Společnost vycpávání ryb a Dingley Dell.
„Horní poschodí,“ řekl Mrtvý chlapec znechuceně. „Proč to vždycky musí být až úplně nahoře? A jak se tam chceš dostat přes všechny ty ostatní firmy, aniž by si nás někdo všiml?“
„Tak za prvé, jsou to jenom tři patra,“ řekl jsem. „Nejspíš proto, že by se tahle barabizna zřítila, kdyby na ni přidali ještě jeden štok. A za druhé, i když silně pochybuji, že je tu nějaké požární schodiště, můžeš se klidně vsadit, že vzadu najdeme tajný únikový východ, aby mohlo vedení společnosti rychle a nepozorovaně zmizet, když se na obzoru nečekaně objeví věřitelé. Takže jdeme dozadu.“
Obešli jsme dům úzkou zadní uličkou skoro ucpanou nejrůznějším haraburdím i obvyklými odpadky, stejně jako dvěma spáči, kteří se ani nezavrtěli, když jsme je překračovali. Zadní dveře jsem našel i bez svého talentu, protože byly přesně tam, kam bych je umístil i já. (Svého času jsem i já měl důvod vyhýbat se věřitelům.) Mrtvý chlapec dveře prověřil na magická poplašná zařízení a pasti, což mu netrvalo dlouho. Stačilo, aby se na ně podíval, a okamžitě se pokazily.
„Mate je, že jsem mrtvý a současně živý,“ poznamenal šťastně.
Mrtvý chlapec chtěl dveře vyrazit, ale já jsem ho zadržel. Pořád tam ještě mohl být nějaký obyčejný mechanický alarm, který jsme přehlédli, a já jsem nechtěl riskovat, že na sebe přitáhneme pozornost a možná pokazíme Julienovi jeho pátrání. Proto jsem na okamžik aktivoval svoje nadání, našel jsem na dveřích to správné místo přímo nad zámkem a udeřil jsem do něj pěstí. Zámek zaklapl a dveře se otevřely. Mrtvý chlapec se odvrátil, aby se nemusel dívat, jak spokojeně se tvářím. Společně jsme vešli do činžáku a dveře jsme za sebou zase zavřeli.
Nebylo tam skoro žádné světlo a páchlo to tam chudobou, utrpením a ucpanými odpady. Bylo zřejmé, že co šlo na stavbě tohoto domu ušetřit, to se ušetřilo, a v případě požáru by se proměnil ve smrtící past. Tiše jsme kráčeli temnou chodbou, oči i uši nastražené, ale nebylo tu o nic živěji než v hrobě. Schodiště bylo tak úzké, že jsme museli jít v řadě za sebou. Nechal jsem jít Mrtvého chlapce prvního, jelikož vydržel víc než já. Narazili jsme na spoustu magických alarmů a pastí, ale samotná přítomnost Mrtvého chlapce způsobila, že se jeden po druhém tiše odporoučely v obláčku světélkujícího kouře. Na odpočívadle v druhém patře se náhle z trhlin v omítce vytvořil obludný obličej, ale jen se na nás podíval, jeho ústa zformovala slova A do prdele a zase zmizel.
Další úsek schodiště byl dost široký, abychom po něm kráčeli bok po boku. Moje pozornost zrovna začala polevovat, když se jeden dřevěný schod pod váhou Mrtvého chlapce o kousek propadl, ozvalo se tiché, ale nezaměnitelné cvaknutí a já jsem se vrhl na zem. Z ukrytého otvoru ve stěně vyjela železná tyč, prosvištěla nade mnou a přibodla levou ruku Mrtvého chlapce k protější zdi. Ten se na improvizované kopí podíval, smutně si povzdechl a opatrně si ruku osvobodil. Vstal jsem a společně jsme si prohlédli smrtící past.
„Jak to, že tahle fungovala, když všechny ostatní ne?“ zeptal se Mrtvý chlapec.
„Je čistě mechanická,“ odpověděl jsem. „Alespoň že se nikomu nic nestalo.“
„Nic se nestalo? Tohle je můj sváteční kabát! Podívej se na ty dvě díry v rukávu! Nechat to zašít bude stát menší jmění. Znám jednoho chlápka v Řecké ulici, který pro mě dělá všechny drobné opravy (divil by ses, kolik obleků jsem už zničil), ale nikdy už to pak není jako dřív. On tomu říká, že to dokonale zacelil, ale já to stejně vždycky vidím –“
„Myslíš, že bys mohl alespoň trochu ztišit hlas?“ řekl jsem tiše, ale naléhavě. „Máme v úmyslu se tam nenápadně připlížit, vzpomínáš?“
Několikrát si uraženě odfrkl a pak jsme pokračovali po starém rozvrzaném schodišti do třetího patra a potom temným průchodem do nejvyššího. Každé dveře, které jsme míjeli, byla jiná firma, možná v podnájmu, a tu a tam jsme uvnitř zahlédli zbídačelé lidi tiše otročící v naprosto nevyhovujících podmínkách za mzdu, která se k minimální blížila jen vzdáleně. Celé rodiny směstnané kolem dřevěných stolů tak těsně, že se stěží mohly hnout. Otcové, matky i děti, všichni usilovně pracovali při mizerném osvětlení v místnostech s okny, jež nešla otevřít, a vyráběli tu za šestáky zboží, které se bude jejich šťastnějším spoluobčanům prodávat za libry. Tiše se hrbili nad svou prací a nikdo z nich nevydal ani hlásku. Dozorce možná nebylo vidět, ale to ještě neznamenalo, že tam nejsou. Potížisté se obvykle v robotárnách

dlouho neudrželi.
Nikdy dřív jsem neviděl takovou morální bídu. Kapitalismus s krvavými tesáky a drápy. Jedna věc byla vědět, že něco takového pořád ještě existuje, a druhá vidět to na vlastní oči. Chtělo se mi roztrhat celou tu budovu na kusy holýma rukama… ale dělníci z robotáren by mi za to nepoděkovali. Potřebovali práci, potřebovali ty špinavé peníze i ochranu, která k nim patřila, od kohokoliv, kdo jim to byl schopen poskytnout… A také jsem si nemohl dovolit riskovat, že Julienovi něco překazím a on se na mne rozzlobí. Potřeboval jsem ho.
Mrtvý chlapec doopravdy nevěřil na nenápadnost. Nebyl to jeho styl. „Kdy už budu moct někoho praštit?“ nepřestával se vyptávat.
„Budeš mít příležitost,“ ujistil jsem ho. „Bože, ty jsi jako malé děcko. Za chvíli se začneš vyptávat, kdy už tam budeme.“
Konečně jsme dorazili k zavřeným dveřím, na kterých byla vizitka se jménem Dingley Dell Vyzkoušel jsem kliku, opatrně a velice pomalu, ale bylo zamčeno. Mrtvý chlapec zvedl nohu, že dveře vykopne, ale já jsem zavrtěl hlavou a odtáhl jsem ho. Zaposlouchal jsem se s jedním uchem přitisknutým na dveře, ale neslyšel jsem vůbec nic. Narovnal jsem se, zamrkal jsem bolestí, jak mi luplo v zádech, a rozhlédl jsem se kolem sebe. A tehdy jsem na konci chodby uviděl točité schodiště vedoucí ještě výš. Vydal jsem se po něm nahoru, s Mrtvým chlapcem za patami jako netrpělivým slídícím psem. Ocitli jsme se na nepoužívaném ochozu, z nějž bylo vidět do místnosti, kde sídlil Dingley Dell. A tam, na druhém konci ochozu, se krčil sám viktoriánský dobrodruh Julien Advent osobně.
Měl na sobě svůj starý plášť a jeho černá barva způsobovala, že jsem ho v té tmě skoro přehlédl. Já i Mrtvý chlapec jsme se pohybovali co nejtišeji, ale stejně nás uslyšel dřív, než jsme k němu došli. Prudce se otočil, připravený pustit se do boje, ale když nás poznal, zase se uvolnil. Strohým gestem nám naznačil, abychom se skrčili za něj. Byl vysoký a navzdory svému věku pořád ještě štíhlý a svalnatý, se smolně černými vlasy a očima a obličejem filmové hvězdy; jediné, co trochu kazilo dojem, byl jeho permanentní vážný pohled a zahořklý úsměv.
Julien Advent byl hrdina, jak se patří, a bylo to na něm vidět. Příležitostně jsme na některém případu spolupracovali. Někdy se mnou souhlasil a někdy zase ne. Náš vztah tak alespoň byl zajímavější.
„Co tady k čertu vy dva děláte?“ zeptal se sotva slyšitelným hlasem. „Vynaložil jsem obrovské úsilí na to, abych se sem dostal nepozorovaně a nikdo mě tu nenašel, a teď vy dva šašci… Jak víte, že jste nespustili všechna bezpečnostní zařízení, co jich tu jen je?“
„Protože jsem je všechny viděl,“ odpověděl Mrtvý chlapec. „Před mrtvým toho moc neschováš.“
Podíval jsem se na dvojici děr v jeho rukávu a odfrkl jsem si. „Občas si příliš fandíš.“
Julien odevzdaně potřásl hlavou a pak, zatímco jsme se všichni tři dívali, co se děje dole v Dingley Dellu, nás stručně seznámil se situací.
Dingley Dell byla podle všeho robotárna, ve které se vyráběly magické předměty. Prsteny plnící přání, pláště neviditelnosti, mluvící zrcadla, kouzelné meče a tak podobně. Vždycky jsem si říkal, odkud se asi berou… Kolem dlouhého dřevěného stolu se tam tísnily tucty drobných postaviček připomínajících ze všeho nejvíce podvyživené děti s velkýma očima a špičatýma ušima. Byly to víly, velké sotva jako dvanáctileté děti, se zahořklými výrazy ve tváři a zmačkanými křídly, podvyživené a ztýrané pravidelným bitím. Vždycky vzaly do svých malých ruček nějaký obyčejný předmět každodenní potřeby a pak na něj upíraly pohled, až jim po čele stékal pot. Tím způsobem do něj přelévaly svou magii a činili ho tak silou vůle kouzelným. Současně ale samy o magii přicházely, takže vypadaly čím dál obyčejněji a nedůležitěji. Pomalu umíraly.
Každou z nich držely na místě těžké železné okovy a řetězy, připevněné k ocelovým kruhům zapuštěným do holé prkenné podlahy.
Julien nám řekl, že víly jsou váleční uprchlíci z nějaké jiné dimenze, kteří se tu skrývají před něčím příšerným: Pekelnými hordami. Hrozně se bály, aby je tu někdo nenašel. Když jsem se podíval pozorněji, uviděl jsem, že mnohé z nich mají staré šrámy i čerstvé modřiny a řezné rány. Na sobě měly šaty vyrobené ze staré pytloviny; z otvorů prořezaných vzadu jim vyčnívala pomačkaná křídla. Tu a tam, z nějakého bezděčného pohybu nebo gesta, se ještě dalo vyčíst, jak půvabné a okouzlující kdysi bývaly.
Přímo před mýma očima se jedno z těch drobných stvoření vzdalo poslední špetky magie a prostě se rozplynulo v nic. Jeho šaty se poskládaly na židli a železný řetěz hlasitě zařinčel na zemi.
Už jsem si ani nevzpomínal, kdy naposled jsem byl tak rozčilený. Žhnulo to ve mně, vřelo mi to v žaludku takovou silou, že jsem měl potíže s dechem. „To je odporné!“ zvolal jsem. Pak jsem probodl Juliena Adventa pohledem. „Proč tady jen sedíš a díváš se? Proč nezasáhneš a něco proti tomu neuděláš?“
„Protože jsem zrovna uvažoval, jak se nejlépe vypořádat s tamtím,“ odsekl Julien. „To je jejich hlídač – Bedel.“
Mrtvý chlapec a já jsme se podívali směrem, kterým ukazoval. Ze sousedící kuchyně právě vycházel hotový obr. Byl skoro dva a půl metru vysoký – temenem hlavy se otíral o strop – a ramena měl širší a svalnatější, než má kterákoliv lidská bytost právo mít. Byl to konstrukt, bytost slátaná z kusů různých lidí. Jeho jediným oděvem byly pruhy kůže, které ho možná zároveň držely pohromadě a nejspíš mu i dodávaly pocit bezpečí. V jedné ruce držel prázdný pytel a v druhé pečené kuře. Ukousl si pořádnou porci z prsíček a pak posměšně zamával vonící pečínkou na víly.
Vedle něj se plazily dvě zdivočelé děti, jedno po každé straně, nahá těla pokrytá starou zaschlou krví a špínou. Chlapec a děvče byli jen deset nebo jedenáct let staří, ale dost velcí na to, aby mohli vyděsit nebo týrat ještě menší víly.
„To je ale fakt velký Bedel,“ poznamenal Mrtvý chlapec.
„Docela,“ odpověděl Julien. „Pravděpodobně bych si s ním poradil, ale nechci začínat něco, u čeho si nejsem jist, jestli to dokážu dokončit. Kvůli těm vílám.“
Bedel došel ke stolu a všechny víly viditelně ztuhly. Některé začaly zoufale, bezhlesně plakat.
„Tak co, snaží se Santovi malí pomocníčci, vyrábějí hezounké dárečky, jak mají nařízeno?“ zeptal se Bedel drsným, hrdelním hlasem. „Hou, hou, hou! Vidím, že další z vás zmizela… ale nebojte se, moji malí andílkové, vždycky se najde

dost čerstvého masa, které by nahradilo staré.“
Sebral hrst hotových kouzelných předmětů ležících uprostřed stolu a začal je bez ladu a skladu strkat do pytle. Jedna z víl zaplakala příliš hlasitě a Bedel se po ní vztekle otočil.
„Ty! Kvůli čemu tak kňučíš, ty malá flákačko?“
„Prosím, pane,“ řekla víla tenkým, zvonivým hláskem. „Mám žízeň, pane.“
Bedel víle uštědřil lehký záhlavec, ale i to stačilo, aby tvrdě udeřila obličejem do stolu.
„Žádná voda, dokud všechny nesplníte svoji normu! A žádné jídlo, dokud nebudete mít po šichtě! Znáte pravidla.“
Najednou se zarazil a důkladně si prohlédl zářící dýku, kterou strkal do pytle. Pohrdavě si odfrkl a holýma rukama ji zlomil, pak její nyní už nezářící kusy zahodil na zem. „Bezcenná! Zmetek! A to jenom proto, že se někdo nedokáže dost soustředit! Nemyslete si, že vám projde takhle odfláknutá práce! Raději se začněte pořádně snažit, protože jestli se to bude ještě jednou opakovat, viník… nakrmí tady moje dva miláčky!“
Zdivočelé děti vrčely a prskaly, vzrušeně poskakovaly a naznačovaly výpady proti nejbližším vílám, které se od nich vystrašeně odtahovaly, nakolik jim to pouta a řetězy dovolovaly. Zdivočelé děti se bezhlesně smály jako psi.
„To stačí,“ prohlásil Julien Advent klidným, tichým a velice nebezpečným hlasem. „Už jsem viděl dost.“
Jediným elegantním pohybem seskočil z ochozu dolů, jeho plášť se přitom otevřel jako křídla útočícího anděla pomsty. Přistál lehce před překvapeným Bedelem, který instinktivně ucouvl. Zdivočelé děti se s vrčením stáhly. Mrtvý chlapec se také vrhl dolů, ale dopadl plnou váhou, až pod ním prkenná podlaha hlasitě zapraštěla. Vesele se usmál na Bedela, který okamžitě odhodil pytel i zbytky kuřete, a zaťal svoje obrovské ruce v pěsti. Pomalu jsem začal slézat z ochozu a nijak jsem přitom nespěchal. Znal jsem svoje možnosti. Julien Advent výhružně postupoval proti mračícímu se Bedelovi a obrovský konstrukt před svým o mnoho menším protivníkem váhavě couval, zastrašený divokým vztekem v jeho očích a hlase.
„Myslel jsem si, že zlo robotáren jsem nechal jednou provždy za sebou ve viktoriánských časech. To, že taková hanebná krutost stále ještě existuje i v naší moderní době, je urážka všech čestných lidí. Týrat tato nevinná, bezmocná stvoření kvůli hmotnému prospěchu je odporné! Musí to okamžitě přestat!“
Bedel přestal couvat a ušklíbl se na Juliena; v jeho malých, hluboko zasazených očích se najednou objevil vychytralý a současně krutý výraz. „Já vás znám, pane Neúplatný. Věčný křižák, krvácející srdce, dobrodruh gentleman. Pohybujete se v těch nejvyšších kruzích. Ale kdybych vám zazpíval jména těch, kterým patří tenhle malý podniček, i ostatních, co jsou nemlich takoví jako oni, vsadím se, že by vám nebyla neznámá. Patrně jsou členy stejných nóbl klubů jako vy. Oni vědí, jak se to má s Noční stranou doopravdy – že když se to vezme kolem a kolem, nakonec je to všecko o prachách a o moci. A s tím nic nenaděláte.“
„Vypořádám se i s nimi, až přijde ten správný čas,“ odpověděl Julien.
„Ale teď jste tady,“ řekl Bedel. „Daleko od svého domova. Tohle je moje území. Tady nikdo nehraje podle gentlemanských zásad. Jsem oprávněný vypořádat se s každým vetřelcem tak, jak sám uznám za vhodné. Takže… uvidíme, jak si poradíte s…“
Pronesl slovo moci a obě zdivočelé děti se náhle změnily. Po celém těle jim vyrašila hustá srst a kosti se jim začaly s praskáním prodlužovat. Ze špinavých obličejů jim vyrostly mordy plné ostrých zubů a ze dvou dětí byli najednou dva vlci. Bedel se zasmál a pobídl svoje mazlíčky vpřed. Víly bezmocně vykřikly a začaly se odtahovat od zabijáckých vlků, až řetězy, které je držely na místě, hlasitě řinčely. Vlci se pomalu plížili vpřed a Mrtvý chlapec se jim vrhl naproti, v každé ruce jednu dlouhou stříbrnou dýku, kterou vytáhl ze svých vysokých teletinových bot.
„Ne,“ okřikl jsem ho ostře. „Nezabíjej je. Myslím, že jsou to jen nevinné oběti, stejně jako ty víly.“
Mrtvý chlapec se ohlédl po Julienovi, pak pokrčil rameny a zase se stáhl. Stříbrné dýky ale neschoval. Postavil jsem se vlkům do cesty a pevně jsem doufal, že je můj předpoklad správný. Bedel použil k jejich proměně slovo moci, což by svědčilo o tom, že chlapec a dívka nejsou vlkodlaci od přírody, ale že byli proměněni pomocí magie. Proto jsem vyvolal svoje nadání a nalezl jsem kouzlo, které je mělo ve své moci. Zrušit ho už byla ta nejsnadnější věc na světě a tam, kde před okamžikem stáli dva vlci, se teď kolem sebe zmateně rozhlížely dvě děti. Obyčejný klučina a malá dívenka. Sotva pochopili, že jsou zase svobodní, vrozený instinkt jim napověděl, kdo je za to všechno zodpovědný. Vyrazili proti mně a v příštím okamžiku jsem měl co dělat, abych se udržel na nohou. Chlapec a dívka objali moje nohy, otírali se o mě obličejem a vůbec mi všelijak dávali najevo, jak jsou mi vděční. Bedel na ně řval rozkazy a znovu vyzkoušel slovo moci, ale oni se jen obrátili a nenávistně na něj vrčeli. Konejšivě jsem je pohladil po jejich špinavých hlavičkách a zase se uklidnili.
Pak jsme Mrtvý chlapec, Julien Advent a já obrátili pozornost na Bedela. Pohled mu zaletěl k jediným dveřím, ale okamžitě pochopil, že jsou příliš daleko. Protáhl si svaly, aby předvedl svou velikost a sílu. Jeho pěsti byly větší než naše hlavy. Ušklíbl se na nás.
„Tím se vůbec nic nemění! Nejste dost velcí, abyste mě přemohli. Ani všichni tři dohromady. Sežeru vaše maso a rozdrtím vám kosti, abych z nich vyšťoural morek, pak vaše utržené hlavy pověsím venku na zábradlí, aby každý věděl, jak to s ním dopadne, když se odváží postavit do cesty Bedelovi. A nemyslím, že by vám proti mně pomohla vaše magie. Majitelé mne proti všem kouzelnickým trikům ochránili.“
„Tak to je dobře, že nejsem kouzelný,“ řekl Mrtvý chlapec. „Jenom mrtvý.“
S dýkami připravenými k útoku vykročil proti Bedelovi a ten se dal na útěk. Sotva stačil udělat dva kroky, když ho Mrtvý chlapec dostihl a vrazil mu dýky hluboko do ledvin. Obr strašlivě vykřikl a klesl na kolena. A Mrtvý chlapec ho zručně rozporcoval na původní součásti, rozpojil to, co někdo při výrobě konstrukta spojil. Bedel kolem sebe kopal a ječel ještě hodně dlouho. Julien a já jsme to pozorovali mlčky, zatímco obě zdivočelé děti se smály a vesele dupaly nožkama a víly jásaly a tleskaly radostí.
Mrtvý chlapec se zhostil svého úkolu stejně metodicky jako zkušený řezník a z Bedela nakonec nezůstalo nic, než krev,

střeva a hromada údů a orgánů, z nichž některé sebou pořád ještě cukaly. Když bylo po všem a Bedelovy oči se přestaly vztekle koulet v důlcích useknuté hlavy, Julien sebral jeho svazek klíčů a začal osvobozovat víly z okovů. Pomáhal jsem mu při tom, jak to šlo. Víly nám děkovaly se slzami v očích hlasy, které připomínaly cvrlikání ptáčků. Železné okovy jim popálily kůži všude, kde se jich dotkly, a i poté, co se jich zbavily, zůstaly na dřevěných lavicích a objímaly se navzájem. Jedna z nich se podívala na Juliena a nejistě k němu zvedla malou ručku.
„Prosím, pane… máme hlad."
„Žádný problém," odpověděl Mrtvý chlapec vesele. Posbíral některé z obrových tělesných partií a odešel s nimi do kuchyně. „Znám skvělý recept na výbornou masovou polévku!"
Julien se na mě podíval. „To myslí vážně?"
„Skoro jistě," odpověděl jsem. „Naštěstí jsem po jídle."
Odsunuli jsme se kousek stranou, abychom si mohli popovídat mezi čtyřma očima. Víly a dvě zdivočelé děti se po sobě nejistě dívaly, ale nakonec chlapec pomalu vykročil k nim a dřepl si před nejbližší vílou. Nesměle nastavil hlavu k pohlazení a víla mu začala po chvíli váhání vyškat špinavé vlasy. Chlapec se zašklebil spokojeně jako pes a dívka se rozběhla, aby se k němu připojila. Oddechl jsem si a soustředil jsem se plně na Juliena.
„Co s nimi uděláš?" zeptal jsem se ho tiše. „Fajn, zachránili jsme je. Skvělé. Ale pořád musí z něčeho žít. Do jejich dimenze je vrátit nemůžeme a tady žádnou práci nenajdou. Nehledě k tomu, že na Noční straně žijí tvorové, kteří by je s potěšením sežrali zaživa."
„No," řekl Julien zamyšleně, „tenhle podnik je už zavedený, tak co kdybychom se ho zmocnili a nechali je, ať pracují pro změnu pro sebe? Někdo musí vyrábět všechny ty kouzelné předměty… Jsem si vcelku jistý, že ten chlapec a děvče se dají přeškolit na hlídače. A jestli vílám opatříme někoho důvěryhodného, kdo bude vystupovat jako jejich obchodní zástupce, nikdo se nemusí dozvědět, že tady jsou."
„To je od tebe velice laskavé," řekl jsem a myslel jsem to vážně, „ale co všechny ty ostatní robotárny v domě? Co s těmi ostatními lidmi, kteří otročí za pár šestáků v podobných domech po celé Noční straně?"
Julien neuhnul pohledem. „Já vím. Existují stovky míst stejně zlých, jako je tohle, možná i tisíce. Ale jedna z prvních věcí, kterou se na Noční straně naučíš, je, že nemůžeš zachránit všechny. Proto jen děláš, co je ve tvých silách, zachraňuješ, koho můžeš, a snažíš se z toho čerpat útěchu."
„A co s původními vlastníky firmy?" zeptal jsem se. „Nebudou se ze všech sil bránit tomu, aby je někdo vyšoupl z jejich vlastního kšeftu?"
„Ne po tom článku, který napíšu do Times," řekl Julien. „Některé podrobnosti změním, abych ochránil víly, ale i tak to bude solidní článek, který kolem té věci pořádně rozvíří vody. Majitelé nebudou stát o to, aby je někdo spojoval s tou špínou, kterou v něm odkryju. Mám se zmínit o tobě a o Mrtvém chlapci?"
„Mně to nevadí," zavolal Mrtvý chlapec vesele z kuchyně. Něco tam kuchtil a vonělo to doopravdy dobře.
„Jestli si myslíš, že to pomůže," řekl jsem.
Julien Advent si mě chvíli zamyšleně prohlížel. „Možná bych tě z toho měl raději vynechat, Johne."
„Úplně to chápu," přikývl jsem. „Spousta lidí má vůči mně tenhle pocit."
„Proč jste sem za mnou vlastně přišli?" zeptal se Julien.
„Jo tohle," řekl jsem. „Nejspíš se ti to nebude líbit, Juliene, ale…"

ŠEST
Strážný anděl

Když se chystáte udělat něco, co je velice riskantní, velice hloupé nebo obojí, je skoro vždycky lepší udělat to ve větší skupině. Alespoň pak máte za koho se schovat, až se to všechno strašně podělá. Takže zatímco se víly spokojeně tlačily kolem obrovského kotle s gulášovou polévkou a zdivočelý chlapec a dívka okusovali maso z obrovských kostí, které pak rozbíjeli, aby se dostali k morku, vzal jsem si Juliena Adventa stranou, abych si s ním v klidu promluvil.
„Potřebuji si s tebou a Mrtvým chlapcem popovídat někde v soukromí."
„Má to co dělat s tvým geniálním plánem, s tím, co se mi docela určitě nebude líbit?"
„Uhodl jsi hned napoprvé."
„Znám jedno vhodné místo."
Ukázalo se, že Julien při prohledávání budovy narazil na Bedelovu soukromou rezidenci. Odvedl mne a Mrtvého chlapce zpátky na ochoz a na jeho konci otevřel skryté dveře, které vedly do podkrovní mansardy. Stroze zařízená místnost se ukázala být zevnitř mnohem prostornější, než se při pohledu zvenčí zdálo, ale to je na Noční straně, kde se za každý obytný prostor platí horentní sumy, vcelku běžné kouzlo. Bedelovo apartmá bylo sám závěs a záclona, s polštáři rozházenými všude po zemi. Všechno to jen hrálo těmi nejpestřejšími barvami, a ve váze na stole byly dokonce čerstvé květiny. Celkový kolorit dotvářely koláže Andyho Warhola na stěnách a malé porcelánové figurky koček s velkýma očima.
Mrtvý chlapec okamžitě zamířil k regálu s vinnými lahvemi, který stál u protější stěny, obsah několika z nich nezávazně ochutnal a pak se rozhodl pro hustý modrý likér lepící se na stěny láhve jako sirup. Já osobně bych to nepoužil ani na vyčištění hřebenu. Mrtvý chlapec si pořádně lokl přímo z láhve, otřásl se a pak se spokojeně zašklebil.
„Když jsi mrtvý, hned tak něco na tebe dojem neudělá," řekl bujaře. „Ale tohle pití má sílu jako stodvacetiprocentní balzamovací tekutina."
Vykroutil jsem mu láhev z ruky a postavil jsem ji stranou. „Dej na mě," řekl jsem mu. „To, co vám teď povím, bys opravdu nechtěl slyšet opilý."
„Už teď se mi to nelíbí," zabručel Mrtvý chlapec.

Zařídili jsme se tak pohodlně, jak to bylo na vyšívaných polštářích možné, a já jsem jim pomalu a velice pečlivě vysvětlil, co jsem vymyslel. Nejprve jsem jim podrobně popsal katastrofickou budoucnost Noční strany, kterou jsem viděl v časovém skluzu. Pobořené budovy a příšerné ticho, ve kterém se nehýbalo nic než zmutovaný hmyz. Lidstvo bylo pryč a celý svět byl mrtvý a studený. Budoucnost, kterou jsem nějak zavinil já. Julien a Mrtvý chlapec pozorně poslouchali. Už dříve slyšeli nejrůznější pověsti o tom, co jsem viděl. To většina Noční strany, ale podrobnosti jsem ještě nikomu neprozradil. Dokonce i teď jsem si nechal pár věcí pro sebe. Nebylo nutné, aby se dozvěděli o Břitvákovi Eddiem, kterého jsem tam našel jako posledního živého člověka na Zemi. Nemuseli vědět, že jsem ho zabil jeho vlastní břitvou, abych ho ušetřil utrpení.
Samozřejmě, sotva jsem domluvil, začali se se mnou přít. Byli příliš inteligentní, než aby věřili v jedinou neměnnou budoucnost. V Osud nebo Předurčenost.
„Existuje mnoho potenciálních časových linií, možných budoucností," řekl Julien poněkud blahosklonně. „Žádná z nich není o nic jistější než ostatní."
„To je pravda," přisvědčil Mrtvý chlapec. „Auto, ve kterém jezdím, pochází z alternativní budoucnosti, která nemá s tou, co jsi nám právě popsal, vůbec nic společného."
„Kdysi to mohla být pravda," řekl jsem. „Jenomže naše budoucnost, budoucnost, ke které míří náš časový proud, je čím dál jednoznačnější. Já… viděl jsem věci. Znamení, náznaky, podrobnosti, které se uskutečnily bez ohledu na to, jak usilovně jsem se jim snažil zabránit. Podle Starého otce Času se počet možností pro náš časový proud rychle zmenšuje a stále nevyhnutelněji směřuje k jediné budoucnosti."
„Kvůli tvé matce," dodal Julien.
„Ano," přikývl jsem. „Kvůli Lilith. Je tak mocná Bytost, že pouhá její přítomnost stačí k tomu, aby se všechno dokonale zamíchalo a změnily se i samotné zákonitosti reality."
Chvíli jsem je nechal nad tím dumat a pak jsem pokračoval. Potřeboval jsem, aby pochopili moje motivace, protože jen tak mohli skutečně docenit, co se chystám udělat.
„Čím dál víc věřím," řekl jsem pomalu, „že právě válka, kterou se proti Lilith a jejím následovníkům chystám vést, bude tou věcí, která nakonec zničí Noční stranu. To my roztrháme svět na kusy tím, že o něj budeme bojovat. Proto jsem se rozhodl, že v tom s čistým svědomím nemůžu pokračovat, alespoň ne bez lepších informací. A jediní lidé, kteří mi je mohou poskytnout… jsou mí nepřátelé. Lidé, kteří, co moje paměť sahá, vysílají svoje agenty, aby mě zabili."
Julien se dychtivě naklonil vpřed. „Ty jsi konečně zjistil, kdo to je?"
„Ano," odpověděl jsem. „Jsou to poslední hlavní hráči Noční strany, kteří přežili v strašlivé budoucnosti. V konečném stadiu války, těsně před tím, než jsem se tam dostal časovým skluzem, se ukryli. Několik posledních hrdinů a padouchů, zoufale vysílajících svoje emisary do minulosti, aby mě zabili, než… udělám, co udělám, a všechny zničím."
Julien a Mrtvý chlapec na mne zírali, oněmělí šokem ze zřejmých důsledků toho, co jsem právě řekl.
„Kdo…?" zeptal se Julien.
„Známá jména, známé obličeje," odpověděl jsem. „Oba je znáte."
(Neprozradil jsem Juliemi Adventovi, že se v té strašné budoucnosti stane jedním z mých nepřátel. Nebo že zahyne při pokusu mne zabít a z jeho mrtvého těla bude vyroben jeden z těch příšerných agentů, které na mě posílali. Tohle rozhodně vědět nemusel.)
„Proč jsi mi o tom neřekl nikdy dřív?" zeptal se Julien nakonec.
„Protože bys to všude rozhlásil," odpověděl jsem. „Jsi už prostě takový. A já jsem neměl v úmyslu… věřit komukoliv."
„Čím dál víc to vypadá na uzavřený kruh," prohlásil Mrtvý chlapec. „Jak se chceš… spojit se svými nepřáteli?"
„Podniknu cestu časem do jejich budoucnosti," odpověděl jsem klidně. „A setkám se s nimi. Protože oni jsou jediní, kdo ví, co doopravdy způsobí jejich budoucnost. Jedině oni mi mohou říct… co musím udělat."
Co mám udělat? ptal jsem se Břitváka Eddieho v budoucnosti, těsně předtím, než jsem ho zabil. Co mám udělat, abych tomuhle zabránil?
Spáchej sebevraždu, odpověděl mi.
„Ale… oni jsou tví nepřátelé!" namítl Mrtvý chlapec. „Zabijí tě, sotva se před nimi objevíš!"
„V tom případě budu muset být velice přesvědčivý," odpověděl jsem. „A mluvit hodně rychle."
„A když tě stejně zabijí?" zeptal se Julien.
„No, tím by se ten problém taky vyřešil," řekl jsem. „Ale věřte mi, že tohle nemá být sebevražedná mise. Jsem pevně odhodlaný vrátit se zpátky živý a s informacemi, které potřebuji, abych strčil Lilith zpátky do její krabice a zabránil tak konci světa."
„Ještě že jsem už mrtvý," povzdechl si Mrtvý chlapec, „jinak bych si teď nejspíš začal dělat velké starosti."
„Cestování v čase vyžaduje zatraceně hodně moci," řekl Julien zamračeně. „Není mnoho těch, kteří to dokážou. Nebo kteří by to udělali pro tebe, Johne. No, nejspíš bych si o tom mohl promluvit se Starým otcem Časem. Ztratit za tebe pár slov."
„Myslím, že my dva si spolu rozumíme docela dobře," odpověděl jsem. „Už pro mě jednu cestu v čase zařídil a vzhledem k tomu, jak to dopadlo, nemyslím, že by měl v úmyslu to v nejbližší době zopakovat." Julien, který vytušil zajímavý příběh, se na mě tázavě podíval, ale já jsem zavrtěl hlavou. „Věř mi, Juliene, že budeš šťastnější, když ti o tom nic bližšího neřeknu."
„No dobře," řekl Mrtvý chlapec. „Ale jestli je Starý otec Čas mimo hru, kdo ještě zbývá?"
„Už jsem o tom uvažoval," odpověděl jsem. „Slyšel jsem, že Sběratel má celou sbírku prapodivných udělátek na cestování v čase. Jenomže je na mě pořád ještě naštvaný. Ze spousty dobrých důvodů."
Mrtvý chlapec si hlasitě odfrkl. „Sběratel je naštvaný na každého. A vice versa. Kdyby mu hlava vzplála plamenem, ani bych se mu nevymočil do krku."

„Pak je tu Časožrout," řekl jsem hlasitě. „Ten, co pojídá všechny ty drobné ztracené okamžiky našich životů, ty, co si na ně nikdy nedokážeme vzpomenout. Ale v poslední době pracuje pouze za peníze na dřevo. Za hodně peněz na dřevo. Ještě by přicházel do úvahy Doktor na cestách, ale na toho se nikdy nemůžeš spolehnout, že bude po ruce, zrovna když ho potřebuješ."
„Ty všechny znám," přikývl Julien. „Kdo zbývá ještě?"
„Tady to začíná být poněkud riskantní," řekl jsem opatrně. „Myslím, že znám někoho ve vysokých kruzích, kdo mi dluží službičku. Takže… plánuji přivolat z nebe anděla."
Nemyslím, že jsem kdy v životě viděl dva tak vyděšené obličeje. Mrtvému chlapci skutečně vylezly oči z důlků a obličej Juliena Adventa zbledl tak, že si v ničem nezadal s obličejem Mrtvého chlapce. Oba najednou se pokusili něco říct, ale nedařilo se jim protlačit slova sevřenými hrdly.
„Ve skutečnosti se to nijak neliší od vyvolávání démona," řekl jsem rychle a ze všech sil jsem se snažil, aby to znělo, jako že vím, co dělám. „Princip je stejný, jenom reverzní. Proto potřebuji vás dva, aby se můj plán zdařil. Mrtvého chlapce, aby mi pomohl poslat zprávu za roviny života, a Juliena, aby mi pomohl spojit se se Soudním dvorem svátosti. Ty máš singularitní povahu, Mrtvý chlapče, protože jsi mrtvý a současně živý, a ta dvojakost by mi mohla pomoct dostat se přes spoustu obvyklých bariér. Ty, Juliene, jsi vytvořil drogu, která od sebe dokáže oddělit dobrou a špatnou stránku člověka. Samozřejmě sis pro sebe vybral tu dobrou a stal se hrdinou s čistým srdcem. Nebo alespoň něčím, co se tomu ideálu podobá, nakolik je to na Noční straně vůbec možné. Tvůj duch oproštěný od všeho zla by mi měl pomoci doručit zprávu tam, kam ji potřebuji poslat. Teoreticky."
„A to má být ono?" zeptal se Mrtvý chlapec, když se mu konečně vrátil hlas. „To je ten tvůj zázračný plán? Měl jsi pravdu, nelíbí se mi to. Vlastně si myslím, že bych mohl jít ještě dál a říct, že jsem zásadně proti! Copak jsi přišel úplně o rozum, Johne? Ani nedokážu spočítat způsoby, jak by se to mohlo strašlivě zvrtnout. Ty a Julien byste mohli přijít o život, já bych mohl… no, nejsem si tak úplně jistý, co by se mi mohlo stát, ale jsem připravený vsadit pěknou sumičku, že to bude hodně, ale hodně zlé! Nejspíš by to pro mě byl začátek něčeho úplně nového. Podívej se, nemůžeš jen tak zabušit svatému Petrovi na bránu a dožadovat se, aby ti seslal dolů anděla! Skončíme jako solné sloupy, uvidíš…"
„Pro jednou musím plně souhlasit s Mrtvým chlapcem," řekl Julien a měřil si mne přísným pohledem. „Kdyby se nám podařilo vyvolat anděla, a prosím všimněte si, že kladu důraz na slovo kdyby, pak by to byl skutečný anděl. Posel boží v celé své slávě a moci. Ne jeho oslabená a omezená verze, které se tu a tam zjevují na Noční straně. A ty ze všech nejlíp by sis měl pamatovat, jaké škody a ztráty na životech způsobili ti oslabení loni při válce andělů. Kdybychom sem přivolali skutečného, kdo nám zaručí, že nás všechny jen tak, z pouhého rozmaru, nesmete z povrchu zemského?"
„Tak za prvé," odpověděl jsem, „anděl se bude nacházet v ochranném kruhu, stejně jako se to obvykle dělá s démony. Za druhé, samotná přítomnost vás dvou tu ochranu značně posílí. Proto jsem se s vámi spojil dřív, než jsem se do něčeho pustil. Jistě, je… možné, že by se něco mohlo pokazit. Vyvolávání je tak trochu jako rybaření – nikdy dopředu nevíte, jestli se na vaši návnadu chytí šprot, nebo lidožravý žralok. Když jsem se o to pokusil posledně –"
„Tak moment," zarazil mě Julien. „Ty už ses o to vážně pokoušel?"
„Jednou, když jsem byl mnohem mladší," odpověděl jsem. „Byl jsem tehdy skutečně zoufalý, že se mi nedaří zjistit, kdo a co je moje matka. Říkal jsem si, že jestli to někdo bude vědět –"
„Co se stalo?" přerušil mě Mrtvý chlapec.
„No," řekl jsem pomalu, „znáte ten doopravdy velký kráter, co je tam, kde kdysi stával hotel Splendide?"
„To jsi byl ty?" zvolal Julien. „Ještě teď je to tam radioaktivní!"
„Doopravdy se mi o tom nechce mluvit," odpověděl jsem důstojně.
„Vrať mi tu flašku," prohlásil Mrtvý chlapec. „Střízlivý se do toho v žádném případě nepustím."
„Ještě mě budeš muset přesvědčit, že bychom se do toho vůbec měli pouštět," řekl Julien. „Vlastně pořád ještě ve skrytu duše doufám, že je to jenom nějaký špatný sen, ze kterého se co nevidět probudím."
„Páni, vy jste ale párek kňouralů! Všechno bude v pořádku." Naklonil jsem se dopředu a ze všech sil jsem se snažil, abych vyzařoval jistotu a věrohodnost. „Tentokrát mám v úmyslu obrátit se na konkrétního anděla a jsem si jistý, že s přispěním vás dvou se to podaří."
„Neboj se," řekl Mrtvý chlapec Julienovi. „Být mrtvý není ve skutečnosti tak špatné. Občas se cítím docela v pohodě."
Julien mi pomohl odházet stranou polštáře a odkrýt tak kus holé podlahy, zatímco Mrtvý chlapec sešel dolů a vrátil se odtamtud s vědrem Bedelovy krve. Při tom remcal, jaké je to plýtvání a že si ji dal schválně stranou, aby si z ní později udělal krvavou tlačenku. Ignoroval jsem ho a raději jsem požádal Juliena, aby se píchl do palce a přidal ke krvi ve vědru pár kapek vlastní, aby ji vyčistil. (Vycházel jsem z toho, že mu část drogy, která vyzvedla na povrch jeho nejlepší vlastnosti, stále ještě koluje v systému.) Potom jsem krví nakreslil opravdu velký omezovací kruh a kolem něj všechny ochranné symboly, které jsem znal. Zabralo to spoustu času a praskla na to většina krve ve vědru.
„Některé z jazyků, které tu používáš, vůbec nepoznávám," poznamenal Julien.
„Tak to se považuj za šťastlivce," opáčil Mrtvý chlapec a já jsem s ním musel souhlasit.
Konečně to bylo hotové. Vypadalo to doopravdy impozantně, i když puch, který se z toho šířil, byl příšerný. Všichni tři jsme se posadili vedle sebe do druhého, menšího ochranného kruhu a chytili jsme se za ruce. A bylo to. Žádné zaklínání, kadidlo, mrtvá kuřata nebo mávání rukama ve vzduchu. Většina magie je čistě záležitost úmyslu a vůle. Znamení, která jsem tak pečlivě namaloval, byly adresy kouzla, a spolu s několika dalšími věcmi, jež měly upoutat pozornost příjemce, vykonaly, co bylo třeba – samozřejmě jsem nezapomněl ani na slušnou dávkou bezpečnostních pojistek, které nám měly zaručit, že nás přivolaný anděl nezmasakruje jen proto, že jsme si dovolili vyrušit ho ve zvlášť nevhodném okamžiku. Divili byste se, kolik démonů je v poslední době neustále na příjmu. Všechno ostatní bylo na mně, Julienovi a Mrtvém chlapci a na našich spojených vůlích a odhodlání.
„Něco se děje," prohlásil Mrtvý chlapec po chvíli. „Cítím, jak se kolem nás koncentrují energie. Vidím… vidím, jak se

otevírají průchody, úrovně reality se rozevírají jako květiny, další úrovně a ještě další… Vidím dál, než jsem viděl kdykoliv před tím… a nelíbí se mi to. Děsí mě to. Je to příliš velké…“
„Tak se nedívej,“ okřikl jsem ho ostře. „Vypni svůj vnitřní zrak a spusť mentální bariéry. Soustřeď se na vyvolávání.“
„Něco cítím,“ ozval se Julien.
„Nech toho,“ řekl jsem.
Mrtvý chlapec i Julien teď měli oči křečovitě zavřené a po napjatých tvářích jim stékaly krůpěje potu. Já jsem měl oči otevřené. Jeden z nás musel a já jsem byl nejvíce zvyklý vidět neviditelné. Mentální bariéry jsem ale nechával bezpečně spuštěné. Jsou věci, které by nikdo z nás neměl vidět, pokud si přeje zůstat ve smrtelném světě. Sláva zářících plání není pro obyčejné pozemské červy. Teď jsme už cítili všichni, že se něco blíží, ze směru, který jsme instinktivně poznávali, ale nedokázali určit. Vnímal jsem to jako shůry, ve všech aspektech toho slova. Něco přicházelo do našeho světa, něco nemožně obrovského a mocného se přehrávalo do lidské vztažné soustavy, aby to při svém příchodu nevyrazilo všechny pojistky našich omezených lidských mozků.
V hlavním kruhu explodovalo oslnivé světlo a my všichni jsme vykřikli a odvrátili jsme tváře od anděla, který se v něm zjevil; ta záře byla příliš intenzivní, než abychom ji dokázali snést. Zahlédli jsme pouhé záblesky koutky slzících očí. Mělo to zhruba tvar lidské postavy, čiré světlo, čirá energie, čirá magie s pouhým dojmem velkých roztažených křídel. Pouhá blízkost toho způsobovala, že jsem se cítil malý a bezvýznamný, jednoduchý a nedokončený jako křídová čmáranice vedle Mony Lisy. Anděl nás pozoroval a jeho pohled na nás dopadal jako rozsudek jen s lehkým přídechem milosrdenství a porozumění.
„Ahoj,“ donutil jsem se říct. „Jsem rád, že jsi zaskočila. Jsi to ty, Krásný jede?“
Už to jméno nepoužívám, odpověděl hlas, který zněl v mé hlavě jako dunění hromu. Andělova slova zaplavila naši mysl a všichni tři jsme hlasitě zasténali. Mám teď zase svoje staré jméno. Částečně i díky tobě, Johne Taylore. Vím, co chceš. My víme všechno. Patří to k našemu popisu práce. A ano, pomohu ti, ale jen protentokrát. Kvůli tomu, co jsi udělal pro mne a mého milovaného. Ale věz toto, Johne Taylore; mohu tě sice poslat do budoucnosti, avšak jak se odtamtud dostaneš zpátky, je čistě tvůj problém.
„Nemohl bys nám pomoct proti Lilith a jejím přívržencům?“ zeptal se Julien Advent. Všiml jsem si, že se na anděla dokáže dívat i déle než několik vteřin. Možná že přece jenom měl čistou duši. „Musíš přece vědět, co dělá, co plánuje.“
Ano. Víme to. Ale celému Nebi a celému Peklu je zapovězeno zasahovat na Noční straně přímo. Někteří z níže postavených agentů Shůry a Zdola se nabídli, že se o to pokusí, ale všichni při tom byli zničeni. Lilith vyrobila Noční stranu tak, že ničí moc duchovních poslů, kteří do ní vstoupí. Proto byly z místa, kde se dělají všechna důležitá rozhodnutí – tedy ze Soudního dvora svátosti – další přímé intervence zapovězeny. Je jen a jen na Noční straně, aby se zachránila, jestli to dokáže. Porušuji pravidla, abych ti pomohl, Johne Taylore, a podruhé to neudělám. Hodně štěstí. Na tohle číslo už nikdy nevolej.
Mně stačí napovědět. Naznačovala mi, že si mám pospíšit, než ji Někdo zavolá zpátky. Proto jsem vyvolal svoje nadání a zaostřil jsem svůj vnitřní zrak na všechny rozličné časové linie rozbíhající se z tohoto místa, z tohoto okamžiku, od tohoto rozhodnutí. Viděl jsem jen ty nejbezprostřednější časové linie, ale i tak mne množství obrazů skoro zahltilo. Začal jsem zužovat záběr, soustředil jsem se na jedinou časovou stopu vedoucí k mým nepřátelům. Blízké budoucnosti se rodily a zase zanikaly všude kolem mne. Viděl jsem umírat svoje přátele v boji s Lilith a jejími pohůnky. Viděl jsem jiné verze sebe sama i jich, a my všichni jsme zemřeli rukou Lilith. Viděl jsem, jak mí přátelé Lilith podporují, zatímco já jsem proti nim vedl koalici těch, kdo kdysi byli mými nepřáteli, a zase jsme všichni zahynuli. Viděl jsem sebe, ve tváři výraz, který jsem neznal, jak sedím u nohou své matky na hromadě lebek a směji se, zatímco stvůry tančí ve světle hořících domů.
Další a další verze budoucnosti na mne dorážely ze všech stran – jiné, podivnější, cizí Noční strany. Viděl jsem nelidské stavby, které mohly být domy; uvnitř zářila nepřirozená světla a křivolakými ulicemi kolem se plazili tvorové jako ze zlých snů. Viděl jsem velké jeskyňovité tvary, okrouhlé struktury budící dojem, že jsou organické, gigantický hmyz, který pobíhal sem a tam. Dokonce jsem na okamžik zahlédl i masožravou džungli, ve které jsem se krátce ocitl v minulosti, se stromy ze živého masa a liánami podobnými střevům, kde mezi troskami domů vládly syčící růže. Usilovně jsem soustředil svou mysl, odsouval jsem stranou všechny nedůležité budoucnosti, dokud jsem konečně nenašel tu, kterou jsem hledal: temnou, katastrofickou budoucnost, jež byla domovem mých nepřátel.
A jakmile jsem se zaměřil na to strašné místo, anděl mne vyrval z přítomnosti a vystřelil mne na cestu časem. Svět kolem mne začal ubíhat dozadu, čas se neuvěřitelně zrychlil. Nejprve dny, pak měsíce a roky jsem nechával v mžiku oka za sebou. Viděl jsem, jak se Noční strana rozpadá, jak se její obrovské budovy drolí a bortí se jako hrady z písku smetené neúprosným příbojem. Viděl jsem, jak obrovský měsíc v úplňku explodoval na nočním nebi a jeho úlomky se sesypaly na zem jako ohnivé meteority. A viděl jsem, jak hvězdy jedna po drahé pohasínají.
Všude kolem mne se ozývaly hlasy, které vrčely, mumlaly a vyly vně času. Podivné entity mluvily všechny najednou nelidskými jazyky, ale přesto jsem jim alespoň v hrubých rysech rozuměl. Přesvědčovaly mne, varovaly a vyhrožovaly mi. Zdálo se, že se mne bojí. Odmítl jsem poslouchat a soustředil jsem se pouze na svůj cíl, dokud se čas najednou zase neustálil a já jsem se neocitl v temné budoucnosti, kterou jsem už jednou navštívil. Ve slepé uličce Noční strany a možná i celé historie lidstva.
A to všechno mou vinou.

SEDM
Temná noc

Bylo to ještě horší, než jsem si pamatoval. Noc temná jako zoufalství, mrazivá jako milenčino odmítnutí a tichá jako

hrob. Všude, kam jsem pohlédl, se budovy rozpadaly v hromady suti a prachu, celé oblasti byly srovnané se zemí nebo vypálené. Jako kdyby se Noční stranou přehnala mocná bouře, která smetla všechno, na co narazila. Až na to, že tahle bouře měla jméno. Vzhlédl jsem k nočnímu nebi a nenašel jsem žádný měsíc, jen hrstku hvězd blikajících v temnotě. Konec světa, konec života, konec nadějí. A to všechno kvůli mně.
Byla hrozná zima, mrazivý vzduch mne pálil v plicích, tak studený, že jsem stěží dokázal myslet. Všude kolem mne, kam až jsem dohlédl, byly jen trosky a pahýly toho, co kdysi bývaly hrdé, vysoké budovy. Hromady cihel a kamene zčernalé ohněm starých požárů, okna beze skel a prázdné dveřní otvory jako zející ústa nebo rány. Na ulicích stála jen opuštěná, havarovaná a ohořelá auta vedle hromad suti a odpadků. A stíny, stíny byly úplně všude. Ještě nikdy jsem neviděl Noční stranu tak temnou, bez jejích zářících neonů a pestrobarevných světel pouličního shonu a obchodu. Jediné světlo, které tam bylo, mělo temně purpurovou barvu zanícené podlitiny.
A přesto jsem tu nebyl sám. Něco jsem slyšel, nezřetelné zvuky ozývající se z dálky. Něco velkého se valilo prázdnou ulicí. Vrazil jsem ruce hluboko do kapes trenčkotu, v duchu jsem se obrnil proti chladu a začal jsem pátrat. V tom jsem expert. Zvědavost sice zabila kočku, ale její uspokojení ji zase oživilo. Nazdařbůh jsem procházel temnými ulicemi a přitom jsem obcházel hromady nejrůznějších odpadků nebo jsem je překračoval. Necítil jsem ani ten nejslabší větřík. Mrazivý vzduch byl naprosto klidný, bez života. Jak jsem se blížil k jeho zdroji, zněl ten zvuk stále silněji. Brzy bylo zřejmé, že se ozývá z více než jen jednoho směru. Vzpomněl jsem si na obří zmutovaný hmyz ze své poslední návštěvy a zpomalil jsem; snažil jsem se pohybovat mnohem tišeji. Konečně jsem dorazil na okraj velkého otevřeného prostranství, a když jsem uviděl, co se tam prochází, rychle jsem se stáhl do nejtemnějšího stínu, jaký jsem dokázal objevit, a zároveň jsem zadržel dech, aby mne nemohla prozradit ani sebemenší známka toho, že tam jsem.
Kolébalo se to přes trosky náměstí a země sténala pod každým jeho krokem, obrovské a nadmuté jako rakovinové bujení, rudé a purpurové, s řadami vypoulených očí a slintající tlamou. Plazilo se to vpřed na hubených, chůdovitých nohou, které kdysi mohly být stehenními kostmi. Náhle se to zastavilo, jak to spatřilo něco jiného, co se vynořilo na náměstí z druhé strany. Něco vysokého a sotva zřetelného, co vydávalo blikající nepřirozené světlo. Vtom se to vrhlo rychlým, trhaným pohybem vpřed a zároveň to začalo sršet a jiskřit divokými energiemi, které se jako malé blesky uzemňovaly do všeho kovového kolem. Obě stvůry na sebe vyly a ječely jako dvě obří šelmy soupeřící o teritorium. Příšerný řev přivolal další. Vybíhaly z přilehlých ulic a trosek domů, obrovské monstrozity, které by v racionálním světě nikdy nemohly žít a prosperovat. Vrčely a chňapaly po sobě, dupaly, dělaly krátké výpady a zase se stahovaly, otevíraly tlamy plné ostrých zubů proti temné obloze. Něco velkého a divokého s příliš mnoha klepety ostražitě kroužilo kolem něčeho s dlouhým, zjizveným krunýřem, ze kterého pomalu vytékal sliz. Mávalo to ve vzduchu velkými zubatými klepety, zatímco něco jiného, podobného nejspíš snad nějakému obrovskému přezrálému ovoci velkému jako autobus, se řítilo náměstím a zanechávalo za sebou stopu z kouřící kyseliny, která se rychle zažírala do kamenné dlažby. Všechny ty stvůry se pohybovaly trhaně, zdánlivě chaotickým a krajně znepokojivým způsobem. Jekot, který vydávaly, byl strašný; skutečně zraňoval lidský sluch. Narážely do sebe, vrhaly se proti sobě s hlavami skloněnými jako jeleni v říji. Nepohybovaly se ani nejednaly jako racionální tvorové. Stačilo se na ně chvíli dívat, aby člověk pochopil, že jsou jejich mysli šílené, jejich duch byl tímto strašlivým místem na konci všeho zlomen. Vypadaly, jako kdyby byly zevnitř napadeny nějakou chorobou, která je rozkládala a stravovala, a ony pomalu umíraly.
Věděl jsem, co jsou zač. Co musely být zač. Ti odporní, znetvoření tvorové byli všechny zbylé Lilithiny děti, poslední z Mocností a Entit, které povolala z Ulice bohů, aby ji následovaly. Zbavené své moci a slávy, zmutované a šílené. Pomalu jsem couval dál od náměstí, pryč od nich, od světa, který jsem vytvořil. Ale jeden z nich mne stejně našel. Zprvu jsem si myslel, že je to jen další hustý stín vržený neobvykle vysokým pozůstatkem zdi pobořené budovy, ale pak se to pohnulo, vyplazilo se to na ulici, aby mi to zahradilo cestu. Tyčilo se to přede mnou jako obrovský černý slimák, velký jako dům, široký jako hala, stvořený z oživlé tmy. Neleskl se a na jeho těle se nedaly rozeznat žádné podrobnosti; světlo, které na něj dopadalo, v něm mizelo jako v bezedné jámě. Nemělo to oči, ale vidělo mě to. Vědělo to, že tam jsem, a nenávidělo mě to. Cítil jsem jeho nenávist jako tlak vzduchu. Nenávist bez příčiny nebo osobnosti nebo alespoň vědomí.
Opatrně jsem o krok ucouvl a ta věc mne následovala. Okamžitě jsem se zastavil a ona se zastavila také. Něco jiného se pomalu materializovalo ve vzduchu, vedle nenávisti. Bylo to hladové. Otočil jsem se a dal jsem se na útěk, kličkoval jsem mezi hromadami odpadků na ulici a za mnou se hnala Bestie. Běžel jsem bez rozmýšlení, riskoval jsem, že klopýtnu nebo někam spadnu, nestaral jsem se o směr. Vybíral jsem si ty nejužší uličky a průchody, ale ta věc mne neustále pronásledovala, bořila polorozpadlé stěny domů a ani na okamžik nezpomalila nebo se neodchýlila z přímého směru. Její obrovské tělo se probíjelo materiálním světem, jako kdyby byl z papíru, a padající zdivo se neškodně odráželo od její temné kůže. Prach se před ní zvedal v hustých oblacích a nutil mne ke kašli. Byl jsem rychlejší a hbitější, ale ta věc byla neúprosná. A nakonec mne zahnala do kouta.
Špatně jsem zabočil a skončil jsem v boční uličce ucpané vraky aut. Hromada byla příliš vysoká, než aby se dala přelézt, a protáhnout se kolem také nebylo možné. Na jedné straně jsem uviděl dveře. Popadl jsem mosaznou kliku a zůstala mi v ruce, jak jsem ji bez nejmenší námahy vytrhl ze ztrouchnivělého dřeva. Kopl jsem do dveří, které pohltily mou nohu jako houba. Rychle jsem nohu zase vyprostil a otočil jsem se, a za mnou byl ten obří slimák, který ucpal celou ulici a tyčil se proti temnému nebi. Předklonil jsem se a lapal jsem po dechu, plíce plné prachu. Neměl jsem nic, čím bych se vypořádal s takovou obludou, žádný trik, kouzlo nebo únik na poslední chvíli. Začal jsem přivolávat svoje nadání v naději, že s jeho pomocí najdu cestu z té šlamastyky, ale vtom se černý slimák vrhl vpřed a moje soustředění bylo rázem to tam.
Takhle zblízka to páchlo slanou mořskou vodou, jako něco, co se dlouho ukrývalo na dně nejhlubšího oceánu. Vztyčilo se to nade mnou, neuvěřitelně obrovské, pak se to zarazilo, jako kdyby… to uvažovalo. Stačilo, abych natáhl ruku, a mohl jsem se toho dotknout, ale nelákalo mě to o nic víc než ji ponořit do kádě s kyselinou. A pak se na plochém

černém povrchu Bestie pomalu zformoval odraz, který se postupně zaostřoval jako stará fotografie, stará vzpomínka. Moje podoba. Ta stvůra si mne pamatovala. Po jejím černém povrchu se pomalu rozběhly vlny, stále rychleji a výrazněji, a pak se Bestie otočila a začala se plazit zpátky, odkud přišla, až mi zmizela ve tmě.
Znala mne. A dostala strach.
Posadil jsem se na hromadu suti a snažil jsem se dostat svůj dech znovu pod kontrolu. Cítil jsem, jak mi srdce buší jako beranidlo, a ruce se mi viditelně třásly. V okamžicích, jako je tenhle, jsem si přál být kuřákem. Konečně jsem se trochu vzpamatoval a rozhlédl jsem se kolem sebe. Neměl jsem nejmenší představu, kde vlastně jsem. Všechny orientační body byly pryč. Všechno vypadalo naprosto stejně. Civilizace přišla a odešla a ulicemi starého Londýna se teď plížily jen nestvůry. Mrzlo, až praštělo, tady na konci světa. Ale pořád ještě mě čekala práce. Pro prokleté není odpočinku.
Vstal jsem, zamnul jsem si prokřehlé ruce a zapnul jsem svoje nadání. Nic jsem neviděl, nebylo co. Neviditelný svět byl stejně mrtvý jako všechno ostatní. Ale když jsem se soustředil, stačil jen okamžik, abych vypátral doupě svých nepřátel. Jejich světlo bylo slabé a blikotavé, ale v temnotě noci zářilo jako maják. Vypnul jsem svoje nadání a vyrazil jsem směrem, který mi odhalilo. Nebylo to daleko.
Od Bestií jsem se držel co nejdále. Nebo se možná ony držely co nejdál ode mne. Tak či tak, nic mi nezkřížilo cestu, dokud jsem nedorazil ke skrýši svých nepřátel. Vypadala přesně tak, jak jsem si ji pamatoval. Polorozpadlý dům ve starém činžovním bloku, který se na první pohled nijak nelišil od ostatních. Přes okenice na oknech nebylo vidět žádné světlo, ale já jsem za nimi cítil teplo a život, ukrytý, zabarikádovaný proti stvůrám noci. Blížil jsem se k němu pomalu a ostražitě, svoje nadání jsem používal jen natolik, abych dokázal odhalit skryté obrany a magické pasti, které střežily všechny možné přístupové cesty do domu. Většina jich byla typu Nevidíš mě, nic tady není, klidně pokračuj v cestě, ale všechny byly kupodivu vyladěny na nelidské energie. Nespustily by se, ani kdybych prošel přímo skrze ně. Nejspíš už neměli důvod očekávat lidskou návštěvu. Nebo třeba jenom potřebovali mít možnost dostat se rychle dovnitř. Vnější dveře ani nebyly zamčené.
Vešel jsem dovnitř a tiše jsem procházel šerem a napětím pobořeného domu. Moje oči už přivykly tmě na konci světa, ale i tak bylo obtížné uvnitř cokoliv rozeznat. Konečky prstů jedné ruky jsem ohmatal nejbližší stěnu, abych se zorientoval, a zvětralá omítka se pod mým dotekem rozpadla. Pozorně jsem se zaposlouchal do ticha a po chvíli jsem zachytil první lehkou stopu zvuku, který se ozýval odněkud z opačného konce chodby. Když jsem tam opatrně došel, našel jsem zamaskované dveře. Ani ty nebyly zamčené. Proklouzl jsem jimi a poprvé od chvíle, kdy jsem se ocitl v budoucnosti, jsem uviděl světlo, opravdové světlo. Zastavil jsem se a dopřál jsem svým očím, aby se mu přizpůsobily. Máslově žluté světlo prosakovalo kolem dalších dveří zasazených v protější stěně. Působilo hřejivě a konejšivě. Reprezentovalo život. Tiše jsem přistoupil ke dveřím. Byly pootevřené. Otevřel jsem je ještě o kousek a nahlédl jsem dovnitř. A tam seděli mí nepřátelé, přesně tak, jak jsem je viděl dříve ve své vizi.
Nad otevřeným ohněm se otáčel velký kus masa pocházející z bůhvíčeho. Oni seděli v hloučku kolem ohniště, tak zaujatí tím, co dělali, že si ani nevšimli mé přítomnosti. Tak známá jména a obličeje: Jessica Sorrow, Larry Zapomnění, Hrabě Video, Král kůže, Annie Jatka. Ve své době to všechno bývali hlavní hráči Noční strany, dokonce Mocnosti, ale teď z nich byli ztroskotanci. Choulili se k sobě, stejně kvůli útěše a tomu pocitu, že mají někoho nablízku, jako kvůli zimě, která pronikla i do jejich skrytého útočiště. Byli otrhaní a ve svých pohublých, podvyživených tvářích měli vepsaný strach a beznaděj.
Jessica Sorrow, už dávno ne proklatě Nevěřící, vypadala skoro lidsky a zranitelně, jak tam seděla s nohama zkříženýma u ohně, tak blízko, jak to ještě šlo, aby ji plameny nespálily. V náručí chovala prastarého plyšového medvídka, tiskla si ho k pohublým prsům. Na sobě měla rozedranou černou koženou bundu a leginy, které dost připomínaly ty, co nosila Suzie.
Vedle ní seděl Larry Zapomnění, mrtvý detektiv. Zrazený a zavražděný jedinou ženou, kterou kdy doopravdy miloval, přiveden zpátky na svět jako zombie a v tomto stavu stále přežívající, i když by teď nejspíš raději odpočíval v hrobě, protože podruhé zemřít nemohl. Potrhanými zbytky toho, co kdysi bývalo prudce elegantním vycházkovým oblekem, mu prosvítala sinalá kůže. Na rozdíl od ostatních nevypadal vyčerpaně a poraženecky; spíš vztekle.
Na Hraběte Videa byl příšerný pohled. Byl nahý až na sérii kožených řemenů, které měl křížem krážem pevně ovinuté kolem těla, a kůži, o kterou přišel při válce andělů, měl už zase přišitou zpátky. Hrubé černé stehy na ní vytvářely kolem původních neurotechových, křemíkových uzlů a ostrůvků obvodů vyleptaných do pokožky groteskní vzory. Kolem hlavy mu praskaly podivné energie a vytvářely cosi podobného svatozáři.
Král kůže přišel o své strašlivé kouzlo a už byl jen obyčejný člověk. Dříve by vás dokázal zabít pouhým slovem nebo si vás zotročit pohledem, ale ne teď a ne tady. Byl jen kost a kůže, v očích vzdálený, nesoustředěný pohled. Na stříbrných řetězech měl pověšené artefakty moci, napůl ukryté v hustých chlupech jeho kožešinového kabátu. Kolébal se v podřepu dopředu a dozadu, možná ztracený ve vzpomínkách na lepší časy, protože vzpomínky byly všechno, co mu teď zůstalo.
A konečně Annie Jatka, vražedkyně a svůdnice, tajná agentka a intrikánka, velebená, proklínaná a obávaná v tuctu zemích. Na sobě měla pozůstatky vínově červených večerních šatů s nahými zády; mezi lopatkami měla do kůže vyřezané mystické symboly. Annii nebylo snadné zabít, přestože se o to pokoušeli mnozí, většinou z dobrého důvodu. Přes svou sto osmdesát pět centimetrů vysokou, svalnatou postavu, vypadala nějak… scvrkle. Poraženě.
Zdvořilým zakašláním jsem jim dal najevo svou přítomnost a oni se prudce otočili a začali vyskakovat na nohy, připravení bojovat. Když mne poznali, vytřeštili oči, a některým dokonce spadla brada na prsa; Král kůže zakňoural jako raněné dítě a pokusil se pozpátku odplížit do kouta. Celý se přitom třásl strachy. Obličej Hraběte Videa se stáhl vztekem a zajiskřily kolem něj nové energie, jak se jeho nekrotechnologie probudila k životu.
„Nedělej to!“ křikl jsem rychle. „Jsem chráněný! A tím myslím skutečně dobře chráněný těžkotonážní magií. Cokoliv, co by bylo dost silné, aby proniklo mou obranou, by skoro určitě připoutalo pozornost těch bestií venku. A nemyslím, že

tohle by si kdokoliv z nás přál, že ano?“
Annie Jatka zaváhala, v každé ruce jednu lesklou dýku, ale po krátkém napjatém okamžiku Larry Zapomnění vykročil vpřed a položil jí ruku na rameno. Druhou rukou se dotkl Hraběte Videa a oba neochotně přikývli a stáhli se. Larry Zapomnění si mne chladně prohlédl.
„Žádné ochrany necítím…“
Ušklíbl jsem se. „Samozřejmě že ne. Jsou vážně dobré.“
Blufoval jsem, ale to oni samozřejmě nemohli vědět. A přesvědčit se, to si netroufali.
„Johne Taylore,“ řekl Larry pomalu. „Jak je možné, že jsi tady? Copak jsi také vstal z mrtvých?“
„Cestování v čase,“ vysvětlil jsem mu. „Pokud jde o mě, Lilith se teprve objevila na Noční straně. Válka ještě nezačala. Jsem tady, abych získal odpovědi a radu.“
„Já ho zabiju,“ řekl Hrabě Video. „Musí zemřít. Pro všechno, co způsobil, musí zemřít!“
„Ano,“ odpověděl Larry. „Ale ne teď. A ne tady.“
Annie přiměla Videa, aby se zase posadil k ohni. Král kůže se stále třásl v koutě. Po tvářích se mu koulely slzy a pod sebou měl loužičku kouřící moči. Vidět ho v takovém stavu doopravdy bolelo. Nikdy jsem ho neměl moc rád, ale vždycky jsem ho respektoval. Annie Jatka a Jessica Sorrow stály přede mnou, po boku Larryho Zapomnění. Dívaly se na mne, jako kdybych byl nějaký duch, příšerné zjevení, prastaré zlo z nejhorších nočních můr. A možná jsem byl.
„Můj bratr Tommy bojoval po tvém boku,“ řekl Larry konečně. „Ve velké válce proti Lilith. Věřil ti, i když si myslel, že má dobrý důvod to nedělat. A když ho pak srazili k zemi, jen jsi tam stál a díval ses, jak umírá. Neudělal jsi vůbec nic, abys mu pomohl.“
Bezmocně jsem rozhodil rukama. „Soudíš mě za něco, co jsem ještě ani neudělal. A možná ani nikdy neudělám… Proto jsem tady. Potřebuji, abyste mi řekli, co mám udělat, abych tomu všemu zabránil.“ Mlčky na mě upírali pohledy a nezdálo se, že bych je nějak přesvědčil. Vykročil jsem vpřed. Když máte co dělat s nepřáteli, musíte si být jistí sami sebou, nebo tak alespoň působit. Ukázal jsem na kus masa, který se pekl nad ohněm. Páchl doopravdy hrozně. „Zdá se, že si chystáte oběd. Vadilo by vám, kdybych se k vám přidal? Z ničeho vám tak nevyhládne, jako když se snažíte zabránit apokalypse. Co bude dobrého?“
Larry si odfrkl, ale zjevně ho to pobavilo. „To je… jedno z Lilithiných dětí. Víceméně je to to jediné jedlé, co tady ještě zbylo. Když nepočítám mrtvoly. V ulicích je pořád ještě spousta mrtvých z války, ale ke kanibalismu jsme se ještě nesnížili. Zatím. Víš, teď se nic nerozkládá. Kromě budov. Při tvé poslední bitvě s mámou se uvolnily nejrůznější zvláštní energie. A teď všechny přirozené procesy… prostě nefungují. Existence se řídí novými zákony. Někdy necítíme potřebu jíst celé dny nebo i týdny. A nespíme. Noční můry teď žijí vlastním životem.“
„Je těžké udržovat si pojem o čase,“ navázala Jessica hlasem vyděšeného dítěte. „Neexistuje žádný způsob, jak ho měřit. Nejsou dny a noc nikdy nekončí, a hodiny nefungují, přestože jsou úplně v pořádku. Možná jste ty a Lilith poškodili při boji čas…“ Naklonila hlavu na jednu stranu jako pták a upřela na mne přímý pohled svých nemrkajících očí. „Jak jsi věděl, kde nás najdeš?“
„Moje nadání,“ odpověděl jsem. „A menší pomoc jednoho anděla.“
Ústa se jí hořce zkřivila. „Vždycky ses pohyboval ve vysokých kruzích, Johne.“
„Nebe a Peklo nás opustily,“ řekla Annie Jatka chraptivě. „Už není o co bojovat, už ne. Víš, kdo jsme my? Proč jsme zůstali spolu? Proč se stále snažíme přežít v tomto nejhorším ze všech možných světů?“
„Ano,“ odpověděl jsem. Najednou jsem měl v ústech sucho. „Jste mí nepřátelé. Pokoušeli jste se mě zavraždit od chvíle, kdy jsem přišel na svět, útočili jste na mě skrze čas, abyste mne zabili dřív, než… udělám to, co nakonec způsobilo zkázu celé Noční strany.“
„A celého světa,“ dodal Larry unaveně. „Nemysli si, že se to týká jen Londýna. Nic jiného neexistuje.“
„Museli jsme to udělat,“ řekla Jessica. „Není to –“
„Prosím,“ přerušil jsem ji. „Neodvažuj se říct: Není to nic osobního! Vy a ti vaši Tryznitelé jste mne štvali po celý můj život! Ani na okamžik jsem se nemohl cítit v bezpečí, protože jsem nemohl tušit, kdy se odnikud objeví ti vaši zatracení zabijáci a pobijí všechny v dohledu, jen aby se ke mně dostali. Udělali jste mi ze života peklo!“
„Ty jsi udělal peklo z celého světa,“ odpověděl Hrabě Video. „To, co jsi udělal, nás ospravedlňovalo k tomu, co jsme udělali my.“
„Ale já jsem ještě nic neudělal!“
„Ale uděláš, Johne,“ řekla Jessica. „Uděláš.“
Přinutil jsem se ovládnout svůj spravedlivý vztek. Byl jsem tady, abych od nich získal pomoc. Ale ještě dřív jsem se jich musel na něco zeptat. Musel jsem se to dozvědět.
„Kde je Suzie?“ otázal jsem se. „Kde je moje Suzie Brokovnice?“
Larry se zatvářil trochu překvapeně. „Ty jsi čekal, že ji tu najdeš?“
„Pokusila se mě zabít,“ odpověděl jsem. Mluvit o tom bolelo, ale musel jsem se k tomu přinutit. „Pověděla mi, že byla jednou z vás. Proto jsem se sem vypravil skrze čas, pro informaci. Budoucnost není vytesaná do kamene. Tohle se nemusí stát. Povězte mi všechno, co o tom víte. Co víte jenom vy.“
„Dobrovolně se nechala předělat na jednoho ze zabijáků, které jsme za tebou posílali,“ řekl Larry. „Věděl jsi, že se sama nabídla, abychom z ní udělali… co jsi viděl?“
„Ano,“ odpověděl jsem. „Řekla mi to. Nikdy jsme před sebou neměli žádné tajemství.“
Jessica objala svého plyšového medvídka a opřela si bradu o jeho olysalou hlavu. „Nevrátila se. Předpokládali jsme, že jsi ji zabil jako ostatní naše agenty. Co se s ní stalo, Johne?“
„Merlin jí utrhl ruku,“ odpověděl jsem. „Tu, na kterou jste jí připevnili Mluvící pistoli. Pak zmizela. Když jsem ji viděl naposled, byla naživu. Doufal jsem… že se jí podařilo vrátit se sem.“

„Ne," řekla Annie. „Už jsme ji nikdy neviděli. Předpokládali jsme, že je pro nás ztracená. Další smrt, kterou máš na svědomí, Lilithin synu."
„On žádné svědomí nemá," zavrčel Hrabě Video. „Není člověk. Ne doopravdy. Proč by měl mít lidské city?"
„Jsem dost člověk, abych prošel vašimi ochranami," namítl jsem.
„V tom případě je musíme posílit," řekl Larry.
Podíval jsem se na Jessiku. „Vidím, že máš pořád ještě svého medvídka."
„Ano," přikývla. „Našel jsi mi ho. Vzpomínám si. Vrátil mne zpátky do života a duševního zdraví."
„Těší mě, že jsem ti pomohl," řekl jsem.
Pomalu zavrtěla hlavou. „Mně ne. Tenhle svět by pro mne byl mnohem snesitelnější, kdybych zůstala šílená. Bezpečně šílená."
„Tak to chodí," povzdechl jsem si. „Žádný dobrý skutek nezůstane nepotrestán."
„Zvlášť na Noční straně," dodala.
A usmáli jsme se na sebe, tak, aby to nikdo jiný neviděl.
„Takže," řekl jsem a rozhlédl jsem se kolem. „Tohle je tedy konec světa a všechno je to moje vina. Co kdybyste mi vysvětlili proč? Povězte mi, co se stalo."
„Začal jsi to ty," řekl Larry Zapomnění. „Když ses po pěti letech zase vrátil na Noční stranu. To se nikdy nemělo stát. Zmanipulovat okolnosti tak, abys odešel, nám dalo spoustu práce – práce za scénou, prostřednictvím agentů, kteří neměli ani tušení, pro koho to dělají. Stálo nás to hodně energie a moci, ale jelikož se nám stále nedařilo tě zabít… byli jsme připraveni vyzkoušet cokoliv jiného. To, že jsi byl nucen uprchnout do Londýna, do normálního světa, tě mělo natolik traumatizovat, že už ses neměl nikdy vrátit zpátky. Byli jsme si tak jistí, že se nám to konečně podařilo. Ale tady se nic nezměnilo, a když Annie začala zkoumala proč, měla vidění, jak se sem přece jen zase vracíš. Proto jsme použili obludu, která předstírala, že je dům na Blaiston Street, a připravili jsme na tebe past. Jestli ses měl vrátit na Noční stranu, chtěli jsme, aby k tomu došlo podle našich pravidel."
„Ale nebýt toho domu, nikdy bych se zpátky nevrátil," namítl jsem.
„Možná," připustila Jessica. „Zahrávání si s časem je vždycky ošidná věc. Někdy mám dojem, že celý vesmír pohání ironie. Tím, že jsme se do toho vložili, jsme si na sebe sami upletli bič a zaseli jsme sémě své vlastní zkázy. Není tohle svinský život?"
„A jak ses jednou vrátil, události následovaly s očekávatelnou nevyhnutelností," řekla Annie Jatka. „Tím, že jsi tvrdohlavě pátral po své ztracené matce, přestože tě před tím všichni varovali, jsi uvedl do pohybu řetěz příčin a následků vedoucích až k válce mezi tvými a jejími silami. Jak jste se rvali o Noční stranu jako dva psi o jedinou kost, úplně jste ji zničili – protože ani jeden z vás nechtěl připustit, aby jí vládl ten druhý. Společně jste vysáli ze světa všechen život, spotřebovali jste ho na stále mocnější a mocnější magii pro tu svou drahocenou válku."
„Obětoval jsi svoje vlastní lidi," řekl Lany. „Nutil jsi je do stále dalších sebevražedných bojů. Nezáleželo ti na ničem jiném než na sobě samém a na vítězství. A tak válka pokračovala, dokud vám nedošli lidé, které byste mohli posílat proti sobě, a na Zemi nezůstal nikdo než ty a Lilith."
„Pak jste se zabili navzájem," řekl Hrabě Video s pohledem upřeným do ohně. „Pomocí Mluvící pistole. Jenomže to už bylo příliš pozdě. Škody už byly napáchány."
„Proto jsme Mluvící pistoli našli a připevnili jsme ji Suzii místo ruky," řekla Jessica. „I když nás to všechny skoro zabilo. Protože to byla jediná zbraň, o které jsme spolehlivě věděli, že tě dokáže zabít. Suzie křičela jako zavržená duše, když jsme ji s ní spojovali, ale ani na okamžik nepomyslela na to, že by to vzdala. Ubohá, statečná Suzie."
Najednou všichni prudce otočili hlavou a strnuli, naslouchajíce se zadrženým dechem, jak se venku sune něco nepředstavitelně obrovského a těžkého. Nikdo se ani nehnul. Dokonce i Král kůže v koutě přestal kňučet. Chvíli se celý dům otřásal těmi nezemskými zvuky, ale to, co bylo venku, jej minulo a zvuky brzy vystřídalo ticho noci. Není divu, že mí nepřátelé byli tak vyčerpaní. Žít takto ze dne na den, neustále ve strachu, v obavách, kdy je něco objeví a zabije… Vlastně se to podobalo životu, který připravili mně. Což neznamená, že mě to naplnilo pocitem zadostiučinění. Nikdo by neměl žít tak mizerně.
„Všechno, co zůstalo z lidstva," navázala Jessica po chvíli, „jsou malé skupinky, jako je ta naše. Ti, kteří přežili válku, protože se schovali jako bázlivé myši do svých děr.
Neustále se skrýváme, přežíváme ze dne na den, děláme, co je v našich silách. Doufáme i tam, kde už není žádná naděje… v zázrak. Ale už několik měsíců jsme nedostali žádné zprávy od ostatních skupin, a když se s nimi pokoušíme spojit, nikdo nám neodpovídá. Takže možná… jsme poslední, kdo zbyl. Poslední citadela lidství, vkládající všechny naděje ve smrt jediného muže."
„Kdo by si kdy býval pomyslel, že zrovna my jednou budeme nadějí lidstva," řekl smutně Král kůže ze svého kouta.
Všichni jsme se k němu obrátili a čekali jsme, co bude dál, ale nic víc už neřekl. Pořád se na mě nedokázal podívat. Ale aspoň už přestal plakat.
„Venku žije už jen pár posledních Lilithiných dětí," řekl Larry Zapomnění. „Zmutovaných, obludných a úplně šílených. Prolézají ruiny, zabíjejí všechno, na co narazí, včetně sebe navzájem. Někdy uvažuji, jestli vůbec vědí, že válka už skončila. Už dlouho nevydrží. Energie, které jste ty a tvoje matka ve válce uvolnili, jsou pořád tam venku, způsobují mutace a všechno mění. Brzy všechny ty stvůry vymřou… a my s nimi. To, co zbude ze světa, zdědí hmyz."
„Ale teď jsem tady," namítl jsem naléhavě. „Mluvili jsme spolu a všechno se změní."
„Opravdu?" opáčila Jessica.
„Ano," přikývl jsem. „Musím tomu věřit. A vy také. Je to naše jediná naděje. Jediná naděje lidstva. Použijte svou moc. Pošlete mne zpátky do minulosti, zpátky do doby, odkud pocházím, a já vám slibuji, že najdu způsob, jak Lilith zastavit i bez armády. Nebude žádná válka, která by způsobila tohle."

„Ty chceš, abychom ti věřili, Johne?“ zeptal se Hrabě Video. „Abychom věřili člověku, který nám udělal tohle?“
„Proč bychom ti měli věřit?“ řekl Larry. „Proč bychom měli věřit právě tobě, Johne Taylore, synu Lilith?“
„Protože tvůj bratr Tommy mi věřil,“ odpověděl jsem. „Přestože měl důvod to nedělat.“
Hrabě Video se náhle vymrštil na nohy a pohlédl mi do očí. „Můžeme tě zabít,“ řekl. „Teď jsi tady, konečně v naší moci. Můžeme tě zabít, dokonce i kdyby to znamenalo, že všichni zahyneme s tebou. Stálo by to za to, vědět, že jsi konečně mrtvý. Pak možná budeme všichni odpočívat v pokoji.“
„Chcete se pomstít, nebo zastavit válku?“ zeptal jsem se. „Když tady teď zemřu, kdo zastaví Lilith? Musíte přece vědět, že plánuje předělat Noční stranu ke svému obrazu a zabít každého, kdo by se jí v tom pokusil zabránit. Lidstvo chce vyměnit za něco poddajnějšího, co by jí oddaně sloužilo. Osobně bych byl raději mrtvý než tohle. Jsem vaše jediná naděje, jsem jediný, kdo v tom může Lilith zabránit. Zabránit, aby se stalo tohle. Jestli existuje způsob, jak to udělat, aniž bych rozpoutal válku… pak je to důležitější než pomsta. Nemyslíte?“
Nakonec se hádali jen deset minut, než váhavě souhlasili. Annie Jatka si otevřela žílu na ruce a svou krví nakreslila na zemi pentagram, zatímco ostatní společně vyvolávali všechnu moc, která jim ještě zbyla. Jessica Sorrow použila svého plyšového medvídka jako ohnisko pro správné místo a čas. Hrabě Video mával rukama sem a tam a zanechával za sebou ve vzduchu prskající stopy energie, spřádal deskriptivní teorii a binární magii, zatímco mu jeho nekrotechnologie praskala a jiskřila na svraštělé kůži. Král kůže tam stál vzpřímený a hrdý a dělal, pro co se narodil: prastarými slovy moci vyvolával magii z hlubin dávných věků. A Larry Zapomnění to všechno koncentroval ve svém nemrtvém těle, které sloužilo jako vodič mocných energií, jež vyvolali ostatní, a absorboval do sebe všechny následky, takže se ostatní mohli soustředit na invokaci.
Annie Jatka mi krátce pokynula zkrvavenou rukou a já jsem vstoupil do pentagramu. Posledním tahem obrazec uzavřela a zaklínadlo začalo působit. Karmínové linie pentagramu se rozežhnuly mocí a svět za nimi se začal rozplývat.
A pak Král kůže zvedl hlavu, oči vytřeštěné hrůzou. „Jsou tady!“ vykřikl. „Taylor je sem přivedl! Prorazili naše ochrany a my jsme se tak soustředili na zaklínání, že jsme si toho ani nevšimli! Jsou tady!“
Obludy prorazily zeď a všechny najednou vtrhly do místnosti. Obrovské divoké bestie s dychtivýma očima a slintajícími tlamami. Tlapy s dlouhými drápy trhaly na kusy kameny, zdivo i omítku, zatímco něco černého a kožnatého prorazilo otvor ve stropě. Podlaha se vzedmula a rozletěla se na kusy; z rozšiřující trhliny vyhlédlo obrovské oko. Mí nepřátelé to všechno ignorovali a soustředili se na invokaci, která mě měla poslat zpátky do mé doby. Od stropu se odlepilo ostnaté chapadlo a omotalo se kolem Hraběte Videa. Ozval se praskot drcených žeber a z úst mu vystříkla krev, ale i přesto se mu podařilo odříkat těch několik posledních slov moci. Kostěný trn proklál Annii Jatka a doslova ji vyvrhl, ale ona dál stála vzpřímeně.
Začal jsem se propadat časem a tohle bylo to poslední, co jsem z nich viděl. Skutečně jsem bezděčně přivedl bestie do jejich úkrytu? Doopravdy jsem nakonec způsobil jejich smrt?
Ne. Pořád ještě jsem je mohl zachránit. Zachránit všechny. Najdu způsob. V tom jsem dobrý.

OSM
Zatímco jsem byl pryč

Vrátil jsem se do ohně, křiku a dunění padajících domů. Ulice byla ucpaná převrácenými auty a mrtvoly ležely, kam oko pohlédlo. Průčelí krámu roztrhala na kusy bezhlučná exploze a střepiny skla létaly vzduchem jako úlomky šrapnelů. Přikrčil jsem se, rukama jsem si zakryl hlavu a rychle jsem se rozhlédl. Všude kolem se bojovalo a davy šílenců na sebe vzájemně útočily zaklínadly, zbraněmi i vším, co jim zrovna přišlo pod ruku. Požáry zuřily po obou stranách ulice a stravovaly to málo domů, co ještě stály. Vzduch byl hustý kouřem a těžký pachem hořících těl a prolité krve. Vrátil jsem se na válečné bojiště.
To bylo poprvé, co pamatuji, že se silniční provoz úplně zastavil. Cesty byly ucpané hořícími vraky, nabouranými vozy a hromadami aut navršenými na sebe. V některých z nich byly mrtvoly, zatímco z jiných vytékala krev a jiné tělní tekutiny. Jen pár kroků ode mne udeřil do chodníku blesk a já jsem se rozběhl k nejbližšímu úkrytu. Přelezl jsem převrácenou sanitku a skrčil jsem se za ni, těsně přitisknutý k jejímu boku potřísněnému krví. Uslyšel jsem její smrtelný chrapot oscilující kolem meze slyšitelnosti, jak se duch vozidla pomalu vytrácel. Byla jsem hodná… byla jsem hodná.. Já mám strach… Sanitka naposledy zakašlala a zmlkla. Všude kolem mne zuřilo bitevní šílenství.
Ztěžka jsem si povzdechl. Jsou dny, kdy se nemůžete ani otočit zády, aby se okamžitě všechno nepodělalo.
Měl jsem vědět, že Lilith rozpoutá válku beze mě. Opatrně jsem vykoukl a pokusil jsem se zahlédnout skrze hustý dým nějaké orientační body nebo povědomý reliéf terénu. Nejrůznější válečníci pobíhali sem a tam a ječeli přitom bojové pokřiky jako šílení. Po chvíli jsem zjistil, že jsem zpátky v centru, přímo uprostřed Clublandu. Nebo alespoň toho, co z něj zbylo. Polovina už byla v troskách a na konci ulice zuřila ohnivá smršť. Některé domy sálaly ohněm žhavějším a jasnějším, než mohl způsobit obyčejný požár. V dýmu se pohybovaly temné postavy a jen některé z nich měly lidský tvar. Po nebi kroužili tvorové s obrovskými, kožnatými křídly, a andělé to nebyli.
Někteří lidé se snažili pomáhat. Ochranky klubů zápolily s plameny hasícími přístroji, které patrně nebyly celé roky testované. Magie praskala a sršela do šera, jak se kolem hořících budov míhali vodní elementálové a zaplavovali je vodou. Skupinka Bojovníků Kristových prozpěvovala nad hasičskou stříkačkou požehnání a skrápěla nadpřirozenější plameny vysokotlakou svěcenou vodou. Kamenní golemové vcházeli bez zaváhání do hořících budov, kterým už nebylo pomoci, a bořili je, užívajíce váhy sutin k udusání plamenů. Někdy se golemové z trosek zase vynořili, a někdy ne. Všude kolem mne mizely slavné kluby starých a úctyhodných jmen jeden po druhém a zbyl po nich jen popel a ohořelé ruiny.
Dav mužů a žen ozbrojených sekerami, noži a mačetami, nahá těla potřená krví, borytovou modří a popelem, se valil

ulicí, jako kdyby mu patřila. Útočili na každého, kdo jim přišel do cesty, a na tyčích si nesli uťaté hlavy jako trofeje. Hlasitě přitom vyřvávali chválu svému bohu Lughovi a zkáze. Všichni byli dočista šílení, sám široký úsměv a oči zářící štěstím. Mnozí ale měli ještě na rukou hodinky, které prozrazovaly, že ve skutečnosti nejsou tak primitivní, jak se snaží vypadat. No, pomyslel jsem si, někde začít musím.
Vylezl jsem ze svého úkrytu za převrženou sanitkou a pomalu jsem vykročil vstříc davu. Zastavili se tak prudce, že skoro začali padat jeden přes druhého. Vypadalo to, že se už nějaký čas nesetkali s nikým, komu by nestačil pouhý pohled na ně k tomu, aby se dal s křikem na útěk. Jejich vůdce na mne upřel své šílené oči a začal vykřikovat něco o rouhačích, a já jsem si to namířil přímo k němu a pěkně s rozmachem jsem ho nakopl do koulí. Vložil jsem do toho kopance dost síly a všechno svoje znechucení nad tím, co se dělo, takže nejprve nadskočil několik centimetrů do vzduchu a teprve pak dopadl tvrdě na kolena. Oči mu vylezly z důlků, a přestože se jeho ústa pohybovala, žádný zvuk z nich nevycházel. Zdálo se, že bude mít nějaký čas co dělat, aby dostal alespoň nějaký vzduch do plic, a tak jsem obrátil pozornost k houfu před sebou. Ti se podívali na svého vůdce válejícího se na zemi, pak na mě a někteří doopravdy začali provinile šoupat nohama.
„Jsem John Taylor," oznámil jsem hlasitě a věnoval jsem jim svůj nejznepokojivější úsměv. Lidé v čele davu se okamžitě pokusili procedit dozadu, co nejdál ode mne, ale ti za nimi jim to odmítli umožnit. Výsledkem byla spousta velice rozpačitého strkání. Znovu jsem zvedl hlas: „Ať už tu vyvádíte cokoliv, okamžitě toho necháte. Mám pro vás práci."
„A co když se nám nechce pro vás dělat?" ozval se hlas odněkud ze zadních řad houfu. „Všechny nás do koulí nakopat nemůžete."
„Přesně tak," zavolal někdo jiný. „Zatočíme s ním! Vždyť je jenom jeden!"
Musel jsem se usmát. Zbožňuji, když lidé říkají podobné věci. „Možná jste slyšeli o tom malém triku, který někdy dělám," řekl jsem. „Když kradu kulky ze střelných zbraní."
Některým lidem v davu se zase začalo vracet sebevědomí. Les seker, mačet a nožů se opět naježil.
„Ze střelných zbraní?" opáčila žena, která by rozhodně vypadala lépe v šatech. „My žádné zatracené střelné zbraně nepotřebujeme."
Cítil jsem, jak se mi úsměv roztahuje po obličeji. „Vymyslel jsem novou variantu," řekl jsem.
Luskl jsem prsty a rázem jim ze zubů zmizely všechny plomby. Také korunky, můstky a výplně. Okamžitě se ozvalo sborové bolestivé zavytí a nejedna ruka se bezděčně přitiskla na tvář. Dav najednou nevypadal ani zdaleka tak šíleně a všichni byli velice ochotní vyslechnout, co jim chci říct.
„Jestli uslyším jediné slůvko nesouhlasu," řekl jsem jim, „předvedu vám další variaci, která se bude týkat vašich plic a spousty vody."
Silně rozechvělé hlasy mne ihned začaly ujišťovat, že jsou ochotní a připravení pomoci mi ve všem, co se rozhodnu podniknout. Načež jsem je poslal chránit ty lidi, co se snažili bojovat s plameny.
Nechal jsem je tam a vydal jsem se dolů ulicí, přičemž jsem velice opatrně obcházel trhliny a výdutě v dláždění. Vzduch byl od všech těch požárů tak rozžhavený, že mě pálil v obličeji, a dým s jemným popelem, který v něm létal, mne škrábal v hrdle. Boje stále pokračovaly, i když spíše nárazově, ale mne nikdo neobtěžoval. Zastavil jsem se před striptýzovým klubem, který jsem znal: Co nevybledne. Houf duchovitých dívek byl venku a svými mlžnými těly dusily v zárodku plameny, které ohrožovaly zčernalou fasádu budovy. Vyvolávač to řídil a jeho vytrénovaný hlas přehlušil i okolní vřavu. Když mě uviděl, kývl mi na pozdrav a já jsem zamířil k němu.
„Klub je z technických důvodů zavřený," zavrčel na mě koutkem úst. „Zase ho otevřeme. Vyhlížejte naše reklamní oznámení."
„Jak je to dlouho, co jsem tady byl naposledy?" zeptal jsem se ho.
„Asi týden, kamaráde. Těsně předtím, než začaly všechny tyhle nepříjemnosti. A teď, jestli nemůžete přispět něčím užitečným, buďte hodný gentleman a odpalte. Dámy a já máme práci."
Pomocí svého nadání jsem vyhledal místo, kde pořádně lilo, a přesměroval jsem déšť tam, kde ho bylo třeba. Prudký lijavec vydatně pokropil ulici po celé její délce, uhasil požáry a spláchl dým ze vzduchu. Lidé hlasitě jásali a radovali se, a duchovité dívky vesele tančily v ulicích mezi kapkami deště, které padaly přímo skrze ně. Mrkl jsem na vyvolávače a šel jsem dál. Věděl jsem, že bych svůj dar neměl využívat lehkovážně. Lilith by ho mohla vycítit a okamžitě jí bude jasné, že jsem se vrátil. Ale něco jsem přece udělat musel a vždycky jsem měl tak trochu slabost pro dramatická gesta. Teď jsem ze všeho nejvíce potřeboval zjistit, co se stalo, zatímco jsem byl pryč. Vypadalo to, že návratové kouzlo mých bývalých nepřátel nebylo tak přesné, jak jsem doufal.
Nakonec jsem našel budovu, kterou jsem hledal – Koutek simulaker. Malý diskrétní krámek specializovaný na prodej kouzelných zrcadel, křišťálových koulí, věšteckých tůní a jiných více či méně účinných prostředků ke špehování sousedů na dálku. Koutek simulaker obchoduje se vším od důvěrných styků až po průmyslovou špionáž včetně všeho mezi tím. Cedule nad vchodem hlásala: VŠECHNO CO POTŘEBUJETE K UKOJENÍ SVÝCH ŠMÍRÁCKÝCH CHOUTEK. Jelikož byl dobře ukrytý v zastrčené uličce, která tam navíc vždycky ani nebyla, nic ze současného vzrušení k němu zatím neproniklo. Jak jsem se blížil ke hrubým dřevěným dveřím, z jejich povrchu se vynořil přibližně naznačený obličej. Prázdné oči na mne pohlédly a mosazí okovaná štěrbina poštovní schránky se prohnula do úsklebku.
„Jdi pryč," řekly dveře drsným, hrdelním hlasem. „Jsme zavřené. To znamená, že nejsme otevřené. Vrať se zítra. Nebo nikdy. Já to přežiju."
Nějaké usmrkané simulakrum mne nemohlo vyvést z míry. „Mně otevřeš," odpověděl jsem. „Já jsem John Taylor."
„To máš dobré. Hezký trenčkot. Ale stejně máme zavřeno. A nejspíš by sis nemohl dovolit nic z toho, co tady máme, ani kdybychom neměli."
„Pusť mě dovnitř," požádal jsem je. „Nebo se ti vymočím do dopisní schránky."
Tvář se zamračila a pak si smutně odfrkla. „Jasně, to by ti bylo podobné, Johne Taylore. Jak já tuhle práci nenávidím.

Všichni vědí, že nejsme skutečné, takže si nás vůbec nikdo neváží.“
Obličej zase zmizel ve dřevě, rys za rysem se vyhladil a dveře se přede mnou prudce otevřely. Vešel jsem dovnitř a dveře se za mnou zase okamžitě zabouchly. Zacinkal neviditelný zvonek oznamující příchod zákazníka. Vnitřek krámu byl po všem tom hluku a chaosu venku na ulici báječně tichý a klidný a vzduch sladce voněl santalovým dřevem a včelím voskem. Vstupní chodbička byla až na několik pohodlných křesílek a konferenčního stolku, který se ztrácel pod hromadou starých časopisů, prázdná. V ústrety se mi přihrnul majitel obchodu, malý nenápadný chlápek s bříškem a mizerným vkusem v oblékání. Usmíval se na můj vkus trochu příliš křečovitě. Když jsem uviděl, jak si mne ruce, okamžitě jsem ty svoje strčil do kapes, aby mi jimi nemohl začít potřásat. Už dopředu jsem věděl, že je bude mít studené a vlhké. Vypadal jako ten typ, který vás vždycky ujišťuje, že první návštěva je zdarma.
„Pane Taylore, pane Taylore, to je od vás tak milé, že jste poctil můj skromný krámek svou přítomností! Omlouvám se, že jsme vás rovnou nepustili dovnitř, pane Taylore, ale venku zuří chaos. Naprostý chaos, jako že je nebe nade mnou! Člověk nemůže být dost opatrný… Copak ti blázni nechápou, co dělají? Tohle stlačí ceny nemovitostí na celé roky!“
„Potřeboval bych použít některé z věcí, které tady nabízíte,“ řekl jsem, protože jsem se nechtěl nechat zatáhnout do hovoru, o kterém jsem už předem věděl, že by nikam nevedl. „Musím zjistit, co se dělo na Noční straně, zatímco jsem byl pryč.“
„No, já skutečně nevím, pane Taylore… Nemáte u nás otevřený účet a za současné situace…“
„Naúčtujte to Walkerovi,“ odpověděl jsem.
Majitel krámku se okamžitě rozzářil. „Ach, pan Walker! Ano, ano, to je jeden z mých nejlepších zákazníků. Jste si jist, že máte jeho… ale samozřejmě že máte! To je jasné. Nikdo si přece nedovolí brát jméno pana Walkera nadarmo, že? Že? Prostě mu to připíšu na účet…“
Otočil se a odběhl a já ho následoval nenápadnými dveřmi do chodby plné zrcadel. Visely v nepravidelných řadách na obou protějších stěnách způsobem, který mi nebyl tak docela jasný. Byly vysoké, čtvercové, kulaté i oválné, ve zlatých a stříbrných rámech, a jedno po druhém se přede mnou otevřely, aby mi ukázaly obrazy nedávné minulosti.
Viděl jsem, jak Lilith vyrazila z Ulice bohů v čele armády svých obludných dětí a šílených uctívačů. Viděl jsem, jak jim nařídila, aby zabili každého, kdo se před nimi neskloní a nezaváže se jí svou věčnou oddaností a pokorou. Slyšel jsem, jak jim káže zničit každou budovu, na kterou narazí. Vypalte to všechno, řekla. Nebudu to potřebovat. A pak už jsem nedokázal odtrhnout pohled od krvavého masakru, který mi zrcadla ukazovala, prastarých budov, jež se měnily v hromady ruin a sutě, plamenů vzpínajících se k nebi, smrti a zkáze vymykající se lidským měřítkům. Mrtvoly se vršily na hromadách a lidé s křikem prchali z trosek svých životů.
Viděl jsem, jak se Walker zoufale snaží organizovat odpor z bezpečí útočiště baru U Podivínů. Alespoň pro tento okamžik ho ukrývalo a chránilo kouzlo Merlina Zplozence Satanova. Někdo už mu vyléčil zranění, která utrpěl na Ulici bohů, ale rysy měl ztrhané napětím a únavou, a pod očima měl obrovské temné kruhy. Poprvé za celou tu dobu, co ho znám, vůbec nevypadal sebevědomě. Díval jsem se a naslouchal, jak se stále znova a znova snaží zkontaktovat Autority, vyvolat ozbrojené síly, které mu v minulosti vždycky kryly záda. Ale nikdo se mu ani neozval. Zůstal v tom sám.
Nařídil jsem zrcadlu před sebou, aby se zaměřilo na jedno určité místo a čas: na to, co Walker dělal den před tím, než jsem se vrátil na Noční stranu. Zrcadlo se zaostřilo a ukázalo mne.
Walker seděl v Podivínech, u stolu přitaženém těsně k dlouhému barovému pultu, a pročítal zprávy, které mu doručovali běžečtí poslové, hrozně vyčerpaní muži a ženy držící se na nohou jenom silou vůle, pocitu zodpovědnosti a pilulkami, které jim Walker rozdával po hrstech. Walker vypadal doopravdy mizerně; pořád ale pročítal každou zprávu a uděloval rozkazy klidným, vyrovnaným hlasem a jeho agenti se bez odmlouvání vraceli zpátky do noci, aby tam udělali, co je třeba.
Bar měl vzhled obležené citadely. Byl přecpaný lidmi, kteří posedávali na stolech i na zemi, ošetřovali si svoje zranění a šetřili si pití a poslední zbytky sil. Nějaký léčitel si v jednom koutě zřídil provizorní ambulanci, kde spravoval nejtěžší rány pomocí primitivní magie a stavěl tak zraněné na nohy, aby mohli být opět posláni ven. Podlaha byla potřísněná krví a jinými tekutinami. Lidé neustále přicházeli a zase odcházeli a většina z nich měla v obličejích ztrhaný, zoufalý, poraženecký výraz. Několik jich spalo na matracích položených přímo na zemi a ze snu sebou házelo a křičelo, sužováno nočními můrami.
Neviditelná kapela vyhrávala starou punkovou klasiku ‚He Fucked Me with a Chainsaw and It Felt Like a Kiss‘. Což bylo znepokojivé. Alex si pouštěl punk, jenom když měl doopravdy mizernou náladu, a pak si ti, kdo byli chytří, pečlivě přepočítávali drobné a v žádném případě si nedávali něco malého k zakousnutí. Alex byl jako obyčejně za barovým pultem, vyráběl ze svých zásob chlastu Molotovův koktejl a hlasitě si stěžoval, že na něj musí používat některé ze svých nejlepších značek. Uklidňoval se tím, že do každé láhve přilil štědře svěcené vody, aby směsi dodal extra sílu. Když na to přišlo, uměl mít Alex hodně nepříjemný smysl pro humor.
Betty a Lucy Coltranovy stály uprostřed místnosti, jejich pozoruhodné svaly jen hrály a každá svírala v rukou skutečně nebezpečně vyhlížející kyj vyřezaný z kořene trnky a hustě pokrytý hluboko vyleptanými runami. Každou chvíli se nějaký zatracený hlupák pokusil obejít Merlinovy ochrany a teleportovat se do baru v naději, že svou smělostí udělá dojem na Lilith, a Lucy s Betty z každého takového vytloukli se zjevnou radostí duši. Co pak dělali s mrtvolami, nevím, a vlastně si ani nejsem jistý, jestli se to toužím dozvědět.
Walker vstal od svého stolu, pomalu a bolestivě se protáhl a pak se unaveně opřel o barový pult. Alex si hlasitě odfrkl. „Zase si dáváte pauzu, Vaše velkomožnosti? Takže další benzedrin a šampaňské, vy barbare?“
„Ne, teď ne, díky, Alexi. Předpokládám, že pořád není naděje, že by se zjevil Merlin?“
Alex pokrčil rameny. „Necítím jeho přítomnost, ale nepochybuji o tom, že situaci bedlivě sleduje. Buďto čeká na ten správný okamžik, nebo se rozhodl zůstat v bezpečí, dokud se to celé nepřežene. A věřte mi, že až se nakonec přece jen

rozhodne něco udělat, skoro určitě si budete přát, aby to neudělal. Když jde o to vypořádat se s nějakým problémem, dával Merlin vždycky přednost politice spálené země.“
„Už teď ho mám rád,“ řekl Walker a Alex si znovu hlasitě odfrkl.
Na konci uličky, která vedla k předním dveřím baru, stála na stráži Suzie Brokovnice. Příbojová vlna fanatičtějších Lilithiných přívrženců se přihnala úzkou uličkou přímo na ni a ona ji přivítala broky, granáty a fosforovými střelami. Exploze naplnily uličku oslnivým světlem a ohlušujícím duněním, rozhazovaly těla na všechny strany, zatímco střepiny granátů prolétávaly těsně nahloučeným davem jako ostří kosy. Suzie pálila bez přestávky a prorážela do řad fanatiků krvavé díry; mrtví se vršili na hromady, které uličku brzy úplně ucpaly, takže je útočníci museli odstrkávat stranou nebo přelézat.
Ulička byla dost úzká, aby se do ní na šířku nevešlo víc než deset nebo dvanáct lidí, takže se nikomu nepodařilo dostat ani do Suziiny blízkosti. Ta pálila jako šílená a bleskově dobíjela z bandalírů, které měla křížem přes prsa, až se její brokovnice rozpálila tak, že ji stěží udržela v rukou. Pak si navlékla kožené rukavice a pokračovala, dokud jí nedošla munice. Krev zbarvila stěny uličky do ruda a spolu s ostatními tělními tekutinami odtékala strouhou. Křik raněných a umírajících obě strany ignorovaly. A Lilithini stoupenci se stále snažili prorazit a Suzie stále neustoupila ani o krok. Hodila poslední zápalný granát do nejhustější části davu a oslepující světlo zalilo celou uličku, jak muži a ženy vzpláli jako svíce. Šílení bolestí sebou házeli sem a tam a přitom šířili oheň, a Suzie využila chvilky zmatku, aby popadla automatickou pušku koloniální námořní pěchoty, která se sem dostala přes časový skluz z nějaké zvlášť militantní budoucnosti. Stiskla spoušť a řady fanatiků zasypal déšť kulek kadencí tisíce za sekundu. Masakr ještě nabyl na intenzitě a Suzie cílevědomě pokropila celou šíři uličky, takže první řada prakticky zmizela v krvavé mlze explodujících hlav a břich. Následovala krátká přestávka, v níž se Lilithini stoupenci za hradbou mrtvých těl, která úplně ucpala uličku, dohadovali, co dál. Suzie se usmála a zapálila si černý doutník. Nakonec u Lilithiných následovníků zvítězil strach z jejich paní před strachem ze smrti, a tak poslali běžce se žádostí o mocnější zbraně, načež odstranili část barikády a znovu zaútočili.
Neúnavně se vrhali vpřed a Suzie je stejně neúnavně masakrovala. Tváří v tvář neuvěřitelné přesile a jistotě, že dříve nebo později musí podlehnout, se Suzie stále vesele šklebila. Myslím, že jsem ji ještě nikdy neviděl tak šťastnou.
Váhavě jsem se obrátil k dalšímu zrcadlu. Už jsem vyčerpal druhé a pořád jsem ještě neviděl, jak si vedou Walkerovi agenti v ulicích proti Lilith. První, koho zrcadlo našlo, byl Mrtvý chlapec. Bezstarostně kráčel zdemolovanými ulicemi, jeho dlouhý purpurový kabát povlával v prudkém větru, měkký klobouk naražený na kudrnatou hlavu, a skutečnost, že se proti němu žene běsnící dav, ho nijak nevyvedla z míry. Prostě se jim vysmál do tváře a ani se neobtěžoval zrychlit krok. Přičichl si k černému karafiátu, který měl v knoflíkové dírce, hodil do sebe hrst ošklivých malých pilulek, které vyrobila čarodějnice speciálně pro něj, dopil zbytek whisky z láhve, kterou odhodil za sebe. Jeho mrtvolně bledý obličej byl plný pochmurného očekávání.
„Tak pojďte, vy parchanti! Předveďte mi, co umíte! Dejte do toho všechno! Já to snesu!“
Dav do něj udeřil jako kladivo, napřažené ruce vyzbrojené noži, kyji, a dokonce i střepy skla, ale on neustoupil ani o krok a útočníci se skoro okamžitě rozlili kolem něj jako vlna kolem útesu. Mrtvý chlapec kolem sebe mlátil svými bledými pěstmi a v mrtvých rukou měl nelidskou sílu. Pohyboval se neuvěřitelně rychle, bez jakýchkoliv ohledů se vrhal na jednotlivé útočníky a ti, které udeřil, už nevstali. Běsnící dav do něho bušil a sekal vším, co mu přišlo do ruky, a snažil se ho strhnout na zem pomocí početní převahy, ale on se stále držel na nohou a ani se pod tím náporem nezachvěl. Jeho mrtvé tělo vstřebalo všechny strašlivé rány, ale žádná ho nezdolala. Kráčel stále vpřed, probíjel se přímo do středu davu, a přitom zabíjel všechno, co mu přišlo do cesty. Hlasitě se smál, když drtil útočníkům lebky, prorážel hrudní koše a trhal jim končetiny z kloubů. Byl mrtvý a žádná omezení lidského těla pro něj už neplatila. Krev mu vytvořila na obličeji karmínovou masku a ani kapka z ní nebyla jeho.
Nakonec se dav kolem něj prostě rozdělil vedví a hrnul se dál, aby si našel snazší kořist. Byl jen jeden muž a nemohl zastavit takový příval. Začal za nimi vztekle křičet a bil do těch, kteří se opozdili, ale útočníci se ho brzy naučili obcházet širokým obloukem a o chvíli později utekli i ti poslední. Mrtvý chlapec osaměl na hořící ulici, obklopený jen mrtvolami a umírajícími. Řval za vzdalujícím se davem, vyzýval je, aby se vrátili a bojovali, ale žádný z fanatiků nebyl tak horlivý nebo hloupý, aby to udělal. Mrtvý chlapec nakonec pokrčil rameny, utřel si obličej špinavým kapesníkem, posadil se na hromadu mrtvých a rozepnul si kabát, aby zkontroloval rozsah škod, které utrpěl.
Samozřejmě měl pár průstřelů, ale kulky mohl vyšťourat později. Vzácnější značky střeliva sbíral. Dále tam byly sečné rány s bledými, bezkrevnými okraji a bodné, které byly stěží víc než takřka neviditelné otvůrky v jeho necitlivém těle. Zašije si je později. Nebo je slepí sekundovým lepidlem, když bude málo času. Objevil pár hlubších ran, odhalujících bledé, sinalé maso a jednu skutečně vážnou na levém boku, dost dlouhou a hlubokou, aby jí bylo vidět polovinu žeber. Některá měl dokonce zlomená. Odfrkl si a z kapsy kabátu vytáhl lepicí pásku. Tu si několikrát omotal kolem trapu, aby jej udržel pohromadě, dokud nebude mít čas na důkladnější opravy.
„Díky bohu za lepicí pásku. Možná bych měl investovat do jedné z těch velkých průmyslových sešívaček…“ Pokrčil rameny a ukousl potřebný kus pásky zuby. Pečlivě ji uhladil, pak zvedl jednu ruku a podíval se na ni. „Sakra. Někde jsem ztratil prst…“
Chvilku hledal mezi odpadky a mrtvolami na ulici, ale najednou prudce zvedl hlavu a znehybněl, jako kdyby naslouchal. Jeho smysly byly sice utlumené, ale instinkty nikdy neměl ostřejší. Jedno z Lilithiných dětí se blížilo ulicí k němu. Mrtvý chlapec vstal a posunul si klobouk do týla, aby lépe viděl.
Lord Morová rána byl hubený šedý týpek v roztrhané šedé kutně, tvář tak vyzáblou, že to vlastně byla jen rozšklebená lebka potažená tenkou kůží. Z prázdných očních důlků mu vytékal hustý hnis, který odkapával z jeho neveselého úsměvu. Holé ruce měl pokryté mokvajícími vředy. Jel na primitivním dětském koni vyrobeném z lidských kostí, a kde se ukázal, šířil nemoci. Lidé kolem něj padali krvácející a dávící se kašlem k zemi, kde pomalu a bolestivě umírali na stovky

nejrůznějších chorob. Lord Morová rána ujížděl na svém bizarním koni středem ulice a vůbec mu nezáleželo na tom, zda skosí nepřítele nebo spojence; stačilo, že byl po tolika letech věznění pod Ulicí bohů konečně svobodný a mohl volně šířit infekce a epidemie po celém světě k větší slávě utrpení a své.
Mrtvý chlapec ho viděl přicházet a byl jediný, kdo zůstal na místě, když všichni ostatní udělali jedinou rozumnou věc, která se udělat dala, a vzali do zaječích. Lord Morová rána zamířil přímo k němu a hihňal se přitom jako spokojené děcko; Mrtvý chlapec si starého boha zamyšleně prohlížel. Lord Morová rána kolem sebe rozséval tyfus, choleru, obrnu, AIDS, ebolu a šedou opičí horečku a všichni v okruhu půl míle padali v křečích k zemi, ne však Mrtvý chlapec. Ten dál stál na místě a čekal, ve tváři lhostejný výraz. Rozzuřený lord Morová rána hnal svého kostěného oře vpřed a přitom vrhal stále exotičtější nemoci proti jedinému člověkovi, který mu opovržlivě stál v cestě. Až nakonec udělal tu chybu, že se přiblížil Mrtvému chlapci na dosah ruky a ten po něm skočil tak rychle, že se ten pohyb ani nedal lidským okem postřehnout. Jediným úderem pěsti srazil lorda Morovou ránu z koně, až zaduněl o dlažbu. Starý bůh zůstal ležet a ječel vzteky nad tím nevídaným ponížením. Mrtvý chlapec k němu přikročil a dupl mu nohou na hrudník. Staré kosti pod silou nárazu praskly a roztříštily se a lord Morová rána uvolnil všechnu svou moc v jediném strašném vzepětí proti zachmuřené postavě sklánějící se nad ním.
Ze starého boha vyrazily stovky tisíc nemocí, každá horečka a nákaza a bujení, které kdy decimovalo lidstvo, a nic z toho nemohlo Mrtvému chlapci ublížit. Nemoci jsou jen pro živé. Odražená magie se sesypala zpátky na toho, kdo ji vyslal. Lord Morová rána strašlivě zavyl, jak se do něj všechny ty nemoci zakously a začaly ho zaživa stravovat. V jediném okamžiku poznal všechno utrpení a bolest, které celý život působil jiným. Jeho pergamenovitá kůže popraskala a pokryla se vředy, aby se vzápětí roztekla jako řídké bahno. Starý bůh se postupně rozpadal na kusy a přitom ječel jako zvíře, jak choroby měnily jeho útroby v kaši, kosti mu praskaly a měnily se v třísky a nakonec v prach. Netrvalo to dlouho a ze starého boha lorda Morové rány nezůstalo nic než rozšklebená, zdeformovaná lebka. Mrtvý chlapec ji pro jistotu rozdupal nohama.
„Být mrtvý není žádná slast," řekl vážně. „Ale občas to má i svoje výhody."

Přesunul jsem se k dalšímu zrcadlu a přikázal jsem mu, aby mi ukázalo Larryho Zapomnění. Mrtvý detektiv, soukromé očko post mortem. Hodně jsem toho o něm slyšel a většina z toho byla zvláštní, až silně znepokojující, ale v téhle době jsme se spolu nikdy osobně nesetkali. Viděl jsem ho jen v budoucnosti jako jednoho ze svých nepřátel. A nyní byl v zrcadle přede mnou a vypadal úplně jinak. Vypadal… o mnoho živější. Cílevědomě kráčel ulicemi plnými dýmu a v tom svém obleku od Gucciho, s pěstěnýma rukama a s dokonalým účesem vypadal akčně, bystře a velice elegantně. Působil dojmem člověka, který vždycky cestuje první třídou a o nic se nemusí starat. Až na to, jak být zombiem. Pokud vím, nikdy nikomu nevyprávěl, jak se mu to vlastně stalo.
Dav menších božstev se zvířecími hlavami a nelidskou chutí k jídlu na chvíli přerušil hodování na zoufale prchajících lidech a roztáhl se přes celou ulici, aby mu zahradil cestu. Z rukou zakončených drápy a chlupatých tlam jim stékala krev. A Larry Zapomnění zmizel. Prostě tam v jednom okamžiku byl, a v dalším ne, rozplynul se do vzduchu. Netuším, jak to udělal. Zjevně to nevěděli ani všichni ti menší bohové, kteří se začali zmateně rozhlížet a přešlapovat. Nebyli zvyklí takto přicházet o svoje oběti.
Náhle do vzduchu vystříkla krev tryskající z prořízntého hrdla. Jedno z božstev se svalilo na zem a křečovitě sebou házelo, jak z něj rychle unikala životní síla. Další a další bohové padali na dlažbu skoleni něčím, co nikdo z nich neviděl, co útočilo rychlostí blesku a zabíjelo je se zahanbující snadností. Staří bohové hynuli jeden po druhém, zabití mocí mnohem modernějšího druhu. Mrtvým detektivem Larrym Zapomněním.
Zpočátku jsem se domníval, že asi používá něco, co ho činí neviditelným, ale zrcadlo prozrazovalo něco jiného. Dokázalo Larryho kouzlo prohlédnout. Přikázal jsem mu, aby ukázalo zpomalený obraz, a skutečně – mrtvý detektiv se pohyboval tak rychle, že se to pouhým okem nedalo postřehnout. Byl současně tady, tam a všude, objevoval se a mizel v jediném okamžiku, útočil na totálně zmatené bohy stříbrnou čepelí a přesouval se k další oběti dřív, než ta první dopadla na zem. Doslova se míhal časem a všude se zdržel jen tak neuvěřitelně krátce, že dokonce i zrcadlo mělo problém na něho zaostřit. Mám z toho migrénu, stěžovalo si, ale já jsem byl nemilosrdný. Potřeboval jsem vědět, co se děje.
Brzy byli všichni bohové mrtví a Larry Zapomnění se zhmotnil poblíž jejich ležících těl, stejně vymydlený a elegantní jako vždy, dokonce ani ten účes si nerozcuchal. Pohyboval se tak rychle, že na jeho oblek od Gucciho nestačila skanout jediná kapka krve. Ale v ruce měl vílí hůlku. Spokojeně jsem se usmál. Spousta věcí o tajemném Larrym Zapomnění a jeho neuvěřitelných činech teď dávala smysl. Používal kouzelnou hůlku, aby zastavil čas, zatímco on sám se pohyboval dál. Nikoho to samozřejmě ani nenapadlo, protože kouzelné hůlky jsou už dávno pasé. Všichni předpokládali, že má takové nadání, jako máme to svoje já nebo jeho bratr Tommy.
A pak najednou Larry, který si zrovna upravoval svou hedvábnou kravatu, vzhlédl a zjistil, že se k němu ulicí žene s vraždou v očích něco mnohem horšího, než jsou menší bohové. Byl to nejméně deset metrů vysoký mechanický obr dusající vyprázdněnou ulicí na ocelových článkovitých nohou. Vypadal, jako kdyby se skládal ze šrotu, který držela pohromadě nějaká neznámá síla, a všechen ten kov neustále rotoval kolem zářícího zdroje energie uprostřed. Na první pohled z toho vyzařovala brutální síla. Tvar to mělo zhruba lidský s podivně deformovanýma rukama a nohama a velkou kulatou hlavou s párem rudých očí planoucích pekelným ohněm. Místo úst to mělo širokou zubatou štěrbinu s okraji ostřejšími než zuby šelmy a hrozivě jí klapalo.
Hnalo se to ulicí dlouhými skoky a přitom to kličkovalo ze strany na stranu, drtíc svýma těžkýma nohama živé i mrtvé na kaši. Pěstmi velkými jako demoliční koule cestou úmyslně naráželo do okolních budov, proráželo stejně snadno kámen jako cihly a zanechávalo za sebou trosky a hromady suti. Země se otřásala při každém jeho kroku. Neměl jsem potuchy, co to vlastně je, jestli bůh nebo nějaký konstrukt, případně nějaký mechanický ideál poháněný oživujícím

duchem. Možná duchem minulé slávy robotů.
Na Larryho Zapomnění to monstrum valící se ulicí a ničící přitom všechno na dosah zjevně neudělalo žádný dojem. Všichni ostatní se mu rychle klidili z cesty, zčásti i proto, že na svých plochých nohou nevypadalo nijak zvlášť stabilně, ale Larry si jenom popotáhl sněhobílé manžety, ometl si z ramene neviditelné smítko a jinak se ani nehnul. Čekal, dokud nebyl obrovský konstrukt prakticky u něj, pak ledabyle mávl kouzelnou hůlkou a zmizel. Obří stroj ucouvl, zařval jako basová parní píšťala a začal otáčet svou mosaznou hlavou sem a tam pátraje po oběti, která mu tak nepochopitelně unikla.
V příštím okamžiku obklopila mechanické monstrum mlha rozmazaného bleskového pohybu něčeho, co se objevuje a zase mizí příliš rychle, než aby se na to dalo zaostřit, a kousky konstruktu začaly létat do všech stran. Larrymu Zapomnění stačilo necelých pět minut na to, aby tu věc rozložil, rozebral ji na prvočinitele. Pak se objevil u mosazné hlavy a s gustem ji nakopl jako obrovský fotbalový míč. Jsem si jistý, že kdyby se lidé už dávno nerozprchli, určitě by to kvitovali bouřlivým jásotem.
Larry si pečlivě zkontroloval oblek, jestli si ho někde nepomačkal, a pak pokračoval v cestě.
Další zrcadlo mi ukázalo Krále kůže, který kráčel v plné své chatrné kráse širokou dopravní tepnou a vypadal hrdě, schopně a sebevědomě. Oči mu jasně zářily hrůznými konotacemi, jak silou svého strašlivého kouzla rušil pravděpodobnosti a rozséval noční můry. Přes tu vzdálenost, na kterou mi zrcadlo zprostředkovávalo jeho obraz, jsem nedokázal pohlédnout na Krále kůže přímo. Toto byly dny jeho slávy, kdy byl ještě Mocnost, s níž je nutné počítat. Dokonce i sledovat jeho postup koutkem oka pro mne bylo stěží snesitelné. Zkuste se na něj dívat příliš dlouho a začnete vidět… nesnesitelné věci. Když Král kůže kráčel po ulici, obklopený svým kouzlem, každý viděl to, čeho se bojí nejvíce, a jeho moc značně zvyšovala pravděpodobnost, že se to splní. Nikdo nedokáže čelit svým vlastním nočním můrám z masa a kostí. Kolem Krále kůže se zhmotňovaly příšerné věci jako hrůzní dvořané hrůzného krále.
Chodil si v obleženém městě, kam chtěl, obklopený strašlivými tvary podobnými příšerám, které jsme jako děti vídali v temných koutech ložnic. Vzpínaly se a řvaly do noci, útočily na všechno ve svém dosahu, konečně svobodné od omezení nereality. Král kůže si chodil, kam se mu zlíbilo, a všechny Síly, Entity a Bytosti Lilithina dvora před ním s křikem prchaly. Král kůže se usmíval, pošklebovalse jim a kráčel dál svou cestou.
Dokud na něj někdo nehodil z bezpečné vzdálenosti budovu. Král kůže zmizel pod horou suti, a ačkoliv jsem se díval do zrcadla ještě dlouho, už jsem ho nespatřil.
I když jsem přirozeně věděl, že se s ním v jisté příšerné budoucnosti setkám znovu.
Už jsem vyčerpal všechna zrcadla. Obrazy, které mi ukazovaly, byly čím dál zamlženější a neostřejší, a některé už neměly dost síly ani na to, aby odrazily mou vlastní podobu. Vyzkoušel jsem ještě křišťálové koule, ale jejich dosah byl značně omezený a polovina z nich se šokem z toho, co spatřily, zakalila. Váhavě jsem se přesunul dál k jasnovideckým tůňkám. Na první pohled nevypadaly nijak zajímavě, byly to jen obyčejné široké kamenné nádoby umístěné ve špatně osvětlené místnosti a v každé bylo trochu průzračné vody. Poklekl jsem vedle první z nich, připravenou dýkou jsem se píchl do palce a nechal jsem dopadnout tři kapky své krve na vodní hladinu. Jasnovidectví je stará magie se starými cenami a tresty. Průzračná voda vstřebala mou krev, aniž by se sebeméně zbarvila do ruda, zato se po ní začaly šířit kruhy. Po chvíli se tůňka zaostřila na to, co jsem chtěl vidět, a pak kruhy zmizely a objevil se obraz tak čistý a jasný, že z něj až bolely oči.
Břitvák Eddie, Prohnilý bůh bleskové břitvy, kráčel tím, co zbylo z Ulice bohů, a jestli na něj všechna ta zkáza kolem, vypálené kostely a pobořené svatyně, nějak zapůsobila, v jeho ostře řezaném obličeji se to nijak neprojevilo. Neuvěřitelně hubený, zavinutý ve svém starém špinavém plášti, procházel mezi těly mrtvých bohů a bylo mu to jedno. Ze znesvěceného posvátného háje, kolem něhož právě procházel, vyhlédla skupinka fanatiků s vlasy slepenými do bodlin a piercingem po celém těle, a vzápětí se všichni vyhrnuli ven, aby mu zastoupili cestu. Ti hlupáci zjevně vůbec nevěděli, kdo je. Když nedal najevo strach ani záměr začít dělat něco zábavného, jako například dát se na útěk nebo žebrat o svůj ubohý život, fanatici se naštvali a v rukou se jim objevily různé špičaté objekty. Byli to supi živící se na mršinách, které zůstaly po Lilithině křížovém tažení, povzbuzovaní adrenalinem, krvežíznivostí a náboženským zápalem. Vrhli se na Břitváka Eddieho s myšlenkami na mučení, vraždu a jiné hrůzy, smáli se a ječeli potěšením, ale Prohnilý bůh bleskové břitvy prošel přímo skrze ně. Když se zase vynořil na druhé straně, byli všichni mrtví a nezůstalo po nich nic než velká hromada uřezaných hlav. Žádná z nich neměla oči. Jak to udělal, nevím. Nikdo to neví. Eddie byl právě teď na straně dobra, ale i dobro má občas dvě stránky. Břitvák Eddie není jen bůh, ale i hádanka, a je s tím stavem naprosto spokojený.
Pak se ozval hlasitý chřestivý zvuk a Břitvák Eddie se ohlédl. Ze zříceniny jakéhosi prastarého chrámu se vynořila obluda, připomínající nejspíš obrovskou svíjející se stonožku. Byla až neuvěřitelně velká a zdánlivě nekonečná a její lesklé článkovité tělo nesly tisíce pahýlovitých nožek. Jak se hnala ulicí k Eddiemu, měla na délku několik set metrů, byla dobrého tři a půl metru široká a články jejího těla vypadaly, jako by byly vyrobené z blýskavého karborundu, který získával ve světle stovek požárů temně rudý lesk. Pohybovala se neuvěřitelně rychle, velkou hlavu pokrytou řadami složených hmyzích očí, části jejího komplikovaného ústního aparátu nedočkavě cvakaly. Cítila moc, kterou v sobě Břitvák Eddie měl, a byla hladová. Co to bylo, nevím. Nějaké staré bezejmenné božstvo z hlubin času, které už možná uctívají jen červi v zemi.
Břitvák Eddie šel přímo proti tomu a trochu se mračil, jako kdyby v duchu řešil nějaký neobvyklý problém. V ruce držel svou břitvu s perleťovou rukojetí a její ostří se lesklo na slunci. Stvůra před ním ucouvla, její obří hlava se vztyčila vysoko nad okolní budovy, pak bleskově vystřelila směrem dolů a sevřela Eddieho svými kusadly. Břitvák Eddie se chvíli bezmocně zmítal, ruce přitisknuté k bokům, a pak ho obrovská stonožka celého zhltla. V jednu chvíli tam byl a v příštím okamžiku byl pryč. Stonožka pohodila obrněnou hlavou a hrdlo se jí zavlnilo, jak Eddieho polykala. Pak několikrát kývla hlavou, jako by dávala najevo svou spokojenost, a vyrazila dál po Ulici bohů.

O pouhých několik metrů dál se však zase zastavila. Nejistě zakývala hlavou ze strany na stranu, její kusadla zacvakala a pak hlasitě zaječela, jak v jejím břiše vytryskl gejzír páry. Její lesklé články zapraskaly a pak se rozletěly na všechny strany. V jejich středu se objevil Břitvák Eddie, který si prořezal cestu ven. Obří stonožka se svíjela a házela sebou ze strany na stranu, bořila svým zmítajícím se tělem okolní budovy, ve smrtelné agónii drtila kámen a beton na prach, ale stále nemohla uniknout tomu strašnému, nemilosrdnému tvorovi, který ji zabíjel. Nakonec Eddie beze spěchu odešel od mršiny mrtvého boha, ignoruje poslední křečovité cukání jeho rozsekaného, zničeného těla. Lehce se usmíval, jako kdyby přemýšlel o ještě nepříjemnějších věcech, které pro své kolegy bohy chystal.
Další tůňka, další tři kapky krve, další vize. Ti z Walkerových agentů, kteří nebyli dost silní, aby si troufli na Lilithiny potomky, nebo se sami postavili rozběsněnému davu, se spojili a pokoušeli se vypořádat alespoň s menšími cíli. Sandra Šance, nekromantická poradkyně, kolem sebe bodala ukazovací kostí australských domorodců a na koho jí ukázala, ten se bez hlesu svalil na zem a už nevstal. Když vyčerpala moc kosti, vyhodila do vzduchu hrst pečlivě připravené hřbitovní hlíny z měšce, který měla u pasu, a všichni Lilithini uctívači kolem ní se začali dusit, jako kdyby byli pohřbení zaživa.
Annie Jatka kryla Sandře záda. Statná a svalnatá, skoro o hlavu vyšší než Sandra, oblečená ve své nejlepší operní róbě, trhala lidi úd po údu, prokusovala jim hrdla a cpala si jejich maso do úst. Její karmínový úsměv mokval krví a jinými tělními tekutinami.
Nejsvéráznější transvestita a superhrdina Noční strany, slečna Osud, muž, který se k boji se zločinem převlékal za superhrdinku, byl ve svém živlu. Tancovala a točila se davem šílících náboženských fanatiků a přitom jim uštědřovala kopance a rány, přecházejíc od jednoho bojového umění k druhému. Nikdo jí nedokázal dlouho vzdorovat a nikdo se jí nedokázal dotknout. Tu a tam rozhodila hrst jako břitva ostrých šurikenů, kde si myslela, že budou nejvíce k užitku. Možná z hlediska celkového pohledu na věc nebyla tak významná jako mnozí jiní, ale alespoň teď byla temnou vyzývatelkou noci, jíž vždycky toužila být.
Všichni tři bojovníci se neustále přesouvali a přeskupovali, spojovali se, aby rozbili jednotu davu, zachraňovali ty, kteří to potřebovali, a dělali, co bylo v jejich silách, pro raněné a poražené. Walker jim posílal na pomoc další agenty, když mohl nějaké postrádat, ale to všechno nestačilo Lilithin postup Noční stranou ani zpomalit. Výjev střídal v průzračné hladině tůňky výjev a všechny ukazovaly, jak Lilithina stále se rozrůstající armáda vítězoslavně pochoduje hořícími ulicemi a zničenými čtvrtěmi. Kamkoliv moje drahá matinka vstoupila, lidé se houfovali, aby se mohli připojit k jejímu vojsku – ať už proto, že podlehli kouzlu její mocné osobnosti, nebo že se snažili být na straně vítězů… a mnozí se prostě báli, že by je Lilithini přisluhovači zabili, kdyby to neudělali.
Ona kráčela Noční stranou křížem krážem a pod jejím pohledem explodovaly domy. Pouhým slovem zakládala požáry a dlažba ulic praskala, kde se jí dotkla její noha. Mrtvoly se vršily na hromadách, protože se nenašel nikdo, kdo by se o ně postaral, a lidé s křikem prchali nebo se vyděšeně choulili v troskách svých vypálených domů, připraveni šokem a prožilým utrpením o rozum. Šílení a zoufalí se s pláčem potáceli ulicemi, které už ani nepoznávali, bez odpočinku prchali před Lilithinými válečnými šiky. Walkerovi lidé dělali, co bylo v jejich silách, aby Lilith odlákali od oblastí, kde mohla natropit největší škody, nenápadně ji přesměrovávali taktikou udeř a uteč, přičemž to druhé činili dostatečně pomalu na to, aby měla čas je sledovat.
Noční strana je ale veliká, mnohem větší než by naznačovaly její vnější hranice, a dokonce ani Lilith se svými přívrženci nemohla způsobit neomezenou zkázu a povraždit všechny svoje odpůrce. Walkerovi lidé stavěli barikády, uzavírali celé bloky a snažili se Lilith odvést do oblastí, které se jim už podařilo evakuovat. Jí bylo zjevně jedno, kam jde, za předpokladu, že přitom mohla ničit a zabíjet. Věděla, že se dříve nebo později dostane i k lidem a místům, na kterých záleží nejvíce. Nespěchala. V tuto chvíli si vlastně jen hrála, bavila se. Jestli tím, co dělala, sledovala něco konkrétního, Walker o tom neměl ani tušení.
A já také ne.
Díval jsem se, jak Walker prodiskutovává svou nejnovější válečnou strategii s Alexem Morriseyem. Seděli spolu u malého stolku a rozmlouvali tichými, klidnými hlasy. U Podivínů už nebylo narváno. Každý, kdo mohl, byl venku v ulicích a bojoval. Lidé leželi na zkrvavených matracích a tiše umírali. Betty a Lucy Coltranovy seděly naprosto vyčerpané v koutě a opíraly se jedna o druhou, ve tvářích ztrhaný výraz. Krev měly úplně všude, a ne všechna pocházela z jejich obětí. Alex a Walker nevypadali o mnoho lépe. Byli zachmuření a unavení, starší, než kolik jim bylo let. V baru nehrála žádná hudba a zvenčí zaznívaly řev oblud i křik jejich obětí. Podivíni už nevypadali jako bar, spíš jako jedno z těch míst, kam lidé chodí Čekat na smrt.
„Pověz mi, že máš nějaký plán, Walkere," řekl Alex, který byl příliš vyčerpaný i na to, aby se patřičně mračil. Sundal si sluneční brýle, aby si promnul unavené oči, a já jsem zažil menší šok. Bylo to jako ho vidět nahého. Vypadal, jako kdyby utrpěl tolik ran, že ho to vnitřně zlomilo. „Pověz mi, že máš doopravdy dobrý plán, Walkere. I kdybys žádný neměl."
„Ale jistěže mám plán," odpověděl Walker klidně. Jeho hlas se ze všech sil snažil znít sebevědomě, ale jeho obličej byl příliš unavený, než aby s ním spolupracoval. „Možná si vzpomínáš na jistého tvora Zvnějšku, který předstíral, že je dům na Blaiston Street. Přilákal do sebe lidi a pak je strávil. Poté, co ho Taylor zničil, jsem poslal svoje lidi, aby posbírali vzorky jeho tkáně a uchovali je pro analýzu. Jako výsledek toho, co vyzkoumali ve svých laboratořích, jsem byl schopen vypěstovat nový dům, který mohu nastavit tak, jak se mi zlíbí. Samozřejmě jsem mu musel nechat udělat lobotomii, takže teď žere jenom to, čím se ho rozhodnu nakrmit. Nikdy nevíš, kdy budeš potřebovat tajnou zbraň, kterou bys mohl použít proti svým nepřátelům."
Alex se podíval Walkerovi do očí. „Nepřátelům? Myslíš někoho jako John Taylor?"
„Samozřejmě," odpověděl Walker.
„Počítáš s tím, že se ještě někdy vrátí?" zeptal se Alex.

„Samozřejmě," přikývl znovu Walker. „Zločinec se vždy vrací na místo činu a pes ke svým zvratkům. Tak či tak, mám v plánu vlákat Lilith do toho domu a počkat, co to udělá. Silně pochybuji, že by ji dokázal pozřít celou, ale mohl by z ní vysát alespoň část její moci. Takže bychom se s ní pak mohli snáze vypořádat."
„Pro svou past budeš potřebovat návnadu," řekl Alex s pohledem upřeným do skoro prázdné sklenice před sebou. „Bude podezíravá. Co si představuješ, že chce tolik, aby kvůli tomu vlezla do léčky?"
„Mne," odpověděl Walker.
Voda v tůňce se zakalila a výjev zmizel. Přidal jsem další krev, ale tůňka nijak nereagovala. Byla unavená a vyděšená a nechtěla vidět nic dalšího. Jenomže já ano. Takže jsem vyvolal svoje nadání a vrhl jsem je proti tůňce. Obě magie se promísily a jasnovidná tůňka přinucená silou mé vůle udělat, do čeho se jí vůbec nechtělo, zoufale zakvílela v mé mysli. Na útlocit nebyl čas. Potřeboval jsem vědět, co se dělo za mé nepřítomnosti, a času bylo málo. Vodní hladina se zachvěla a zčeřila se, ale nakonec se zase vyčistila a ukázala mi, co Walker udělal potom.
Viděl jsem, jak Lilith pochoduje vypálenou obchodní čtvrtí v čele vojska tak velkého, že jsem ho celé ani neviděl. Viděl jsem, jak Walker klidně vyšel z jedné z bočních uliček, aby se jí postavil. Lilith se okamžitě zastavila a všichni její uctívači a stvůry za ní se srazili. Ulicí, tichou až na vzdálený křik a praskání požáru, se ozvalo vzrušené mumlání. Walker stál naprosto uvolněně před Lilith, na sobě vycházkový oblek a na hlavě tvrďák, jako kdyby zrovna vyšel z čajovny nebo kanceláře nějakého politika, aby si popovídal se starým známým o počasí. Silou vůle potlačil svou únavu, takže zase vypadal jako ten starý Walker. Lehce se na Lilith usmál a pozdravil ji cvrnknutím do krempy klobouku.
„Walker," řekla Lilith hlasem jako otrávené víno. „Můj drahý Henry. Takže ses z toho dostal, co? Jeden by si myslel, že si z našeho posledního setkání vezmeš ponaučení a pochopíš, že už ti nemám co říct. Jenomže ty jsi byl vždycky tvrdá palice. Musím říct, že na člověka ses uzdravil pozoruhodně rychle."
Walker lhostejně pokrčil rameny. „Někdy si člověk nevybere. Přišel jsem pro tebe, Lilith. Vzdej se hned a nikdo nedojde k úhoně."
Lilith se zasmála jako puberťačka a vesele zatleskala rukama. „Milý Henry, ty jsi vždycky našel způsob, jak mě překvapit. Proč si myslíš, že bys mě mohl zajmout?"
Walker sáhl do kapsy saka a vytáhl z ní pistoli. Byla samé vyleštěné stříbro a blikala na ní barevná světýlka. Walker s ní zacházel zdánlivě ledabyle, ale pohled měl mrazivý jako led. „Nenuť mne, abych tohle použil, Lilith."
„Tak teď mě už začínáš nudit, Henry."
„Skutečně? Zkus tohle."
Walker zvedl pistoli a střelil Lilith do obličeje. Kapsle s barvou ji zasáhla přímo mezi oči. Barva se rozprskla po celém jejím překvapeném obličeji, hustý a odporně páchnoucí purpurový sliz důkladně okořeněný Alexovou svěcenou vodou. Lilith pozpátku zavrávorala, pak začala prskat a plivat a přitom si oběma rukama drásala obličej. Walker se zlomyslně zachechtal, otočil se na patě a dal se na útěk. Lilith doběla rozpálená vztekem vyrazila za ním. Jedno jsem musel Walkerovi nechat; ještě nikdy jsem ho neviděl pohybovat se tak rychle. Než Lilith nabrala rychlost, byl už na konci ulice a zahýbal za roh. Nemyslím, že byla příliš zvyklá používat vlastní nohy. Walker utíkal o život, Lilith běžela za ním a její poněkud zmatená armáda ji následovala.
Přede dveřmi domu, který se na pohled nijak nelišil od těch okolních, se Walker zastavil, pak vběhl dovnitř a nechal za sebou dveře, které dveřmi nebyly, otevřené. Lilith jimi proběhla o několik vteřin později a dveře se za ní zabouchly. Armáda se rozpačitě zastavila před vchodem. Jeden z vůdců vyzkoušel kliku, ale dveře se ani nehnuly. Pak se dopředu protlačilo jedno z Lilithiných dětí, položilo na dveře svou velkou ruku a přitlačilo; vzápětí zaječelo bolestí a šokem z toho, že se mu dveře pokusily ruku ukousnout. Přední řady Lilithina vojska se po sobě podívaly a rozhodly, že zůstanou, kde jsou a počkají, až se jejich vrchní velitelka vrátí a vydá rozkazy.
Výjev v jasnovidecké tůni se změnil a já jsem uviděl zadní trakt domu, který žádným domem nebyl. Zadní dveře se rozletěly a Walker vyběhl ven. Sprintem překonal zarostlou zahradu mezi domem a zadní bránou, o kterou se na chvíli opřel a lapal po dechu. Ohlédl se k domu a otřásl se, ale hned zase nabyl zpět svůj typický klid. Zadní strana domu jako by se trochu vyboulila, z falešného zdiva na okamžik vystoupily černé žíly. Nejprve stěna a pak celý dům se začal otřásat a svíjet. Na jeho zdech se objevily černé a nafialovělé skvrny rozkladu a dvě okna odtekla ve formě hnisu. Ve střeše se otevřely díry jako živé rány a zadní dveře vybuchly, načež se proměnily v louži sliznatého hnusu. Dům neměl proti Lilith nejmenší šanci. Byla v něm sotva pár okamžiků a už byl mrtvý a rozkládal se.
Možná že mu přece jen neměl dělat tu lobotomii.
„Zatraceně," řekl Walker stroze. Z kapsy vytáhl členskou kartu Podivínů, přitiskl palec na její plastický povrch, řekl aktivační slovo a byl pryč, teleportovaný do relativního bezpečí baru. Vypnul jsem výjev v tůňce. Vůbec jsem nestál o to vidět rozzuřenou Lilith, až vyleze z pasti, kterou na ni Walker nastražil. Vlastně jsem maličko žárlil, že Alex dal kartu i Walkerovi. Myslel jsem, že jsou určeny jen pro blízké přátele a spojence. A také mi trochu dělalo starosti, co by s ní mohl Walker udělat v budoucnu. Představa, že by mohl zaskočit do baru, kdykoliv se mu zachce, se mi nelíbila ani trochu.
Samozřejmě za předpokladu, že pro nás nějaká budoucnost existuje…
Jasnovidná tůňka tiše vzlykala, ale já jsem jí přinutil, aby mi ukázala další výjev – co Lilith udělala pak.
Lilith, běsnící vzteky, že se nechala Walkerem přelstít a vlákat do pasti, se transportovala i se svým vojskem přímo do Nekropole. Hlavní budova byla zabarikádovaná, zabedněná a absolutně nedotknutelná za tuctem vrstev magických ochran, ale Lilith to prostě ignorovala. Roztrhla holýma rukama vzduch a rozbila všechny bariéry oddělující tento svět od hřbitovního světa Nekropole. Nic před ní nezůstalo skryto a nic před ní nebylo v bezpečí. Poslední ochrana se zasténáním zanikla a dlážděná ulice v tomto světě se po celé délce rozštípla. Skrze zubatou díru, kterou Lilith udělala do naší reality, byl zřetelně vidět ponurý šedý svět nekonečného hřbitova. Ven se vyvalil oblak šedé mlhy. Lilith pokynula svým přívržencům, aby na ni počkali, a sama se protáhla do soukromého hřbitova.

Obraz se přenesl za ní. Hřbitov vypadal stejně mrazivě a depresivně, jak jsem si ho pamatoval, s nekonečnými řadami rovů a náhrobků táhnoucích se až ke vzdálenému horizontu. Lilith se kolem sebe rozhlédla a opovržlivě si odfrkla. Správce vystrčil hlavu, aby si ji prohlédl, ale stačil mu jediný pohled a rychle se ponořil zpátky do hlíny a zmizel v hlubinách země. Nechtěl s ní mít nic společného. Poznal, kdy je poražen.
Lilith kráčela mezi hroby a rozhlížela se na všechny strany, až se konečně zastavila a netrpělivě zadupala bosou nohou. Když pak promluvila, její hlas zapraskal v mrazivém tichu hřbitova jako bič.
„Okamžitě se přestaňte povalovat! Chci, abyste všichni do posledního vylezli ze svých hrobů a seřadili se přede mnou! Proč byste tu měli lenošit, když pro mě můžete něco udělat? Tak honem, všichni ven! A ďábel buď milostiv každému, kdo by si dovolil nechat mě čekat!“
Luskla svými bezbarvými prsty a okamžitě každý hrob, hrobka i mauzoleum vydaly svého obyvatele. Stáli tam v nekonečných řadách, v rubáších i svátečních oblecích, v nichž byli pohřbeni, a zmateně se dívali jeden na druhého. Dokonce i mne to šokovalo a nepopírám, že to na mě udělalo dojem. Magie, která střežila soukromý hřbitov, byla skutečně prvotřídní, ale pro Mocnost, jakou je Lilith, je Život a Smrt jedno a totéž.
Je třeba říct, že zmrtvýchvstalí nebyli novým vývojem událostí nijak nadšeni. Za to, aby je po smrti nikdo nerušil, zaplatili slušné peníze předem. Na druhé straně ale měli dost rozumu, aby se s Lilith nepřeli. Dokonce ani ti, kteří byli svého času hlavními hráči, si netroufali vzpírat se dávné a strašné Mocnosti, která stála před nimi.
„Toto jsou vaše rozkazy,“ řekla moje drahá matinka rázně. „Chci, abyste se všichni, jak tady stojíte, vrátili na Noční stranu. Raz dva, žádné flákání. Jakmile tam budete, zabijete každou živou bytost, na kterou narazíte, a zničíte, co uvidíte. Bez výjimky. Nějaké otázky?“
Jeden muž zvedl ruku. Lilith znovu luskla prsty a oživlá mrtvola se rozprskla na tisíc kousků.
„Ještě nějaké otázky?“ zeptala se Lilith. „Jen se ptejte, hrozně ráda odpovídám.“
Žádné další otázky nebyly. Někteří ze zmrtvýchvstalých si dokonce raději vrazili ruce hluboko do kapes, aby nemohlo dojít k nešťastnému nedorozumění. Lilith se mrazivě usmála a zamířila v čele svého nového vojska zpátky na Noční stranu. Zmrtvýchvstalí nijak neprotestovali; byli připraveni udělat všechno, co se od nich požadovalo, za předpokladu, že se pak budou moci zase vrátit do relativního bezpečí svých hrobů. Cokoliv pro trochu toho ničím nerušeného odpočívání v pokoji. I přesto někteří z nich cítili potřebu prodiskutovat svou novou situaci tlumenými hlasy s ostatními.
„Říkala, že máme všechny pozabíjet,“ ozval se jeden hlas. „Znamená to, že máme jíst jejich mozky?“
„Ne, myslím, že to se dělá jen ve filmech, zlato.“
„No, já osobně bych něčí mozek docela rád ochutnal.“
„To je ale nechutné,“ ozval se třetí hlas.
„Přece je nemusíme jíst syrové, zlato. A myslíš, že se hodí, abychom si je posolili a okořenili?“
„Já myslím, že to nejspíš záleží na tom, kdo to má jak rád, miláčku.“
Řady zmrtvýchvstalých se valily ulicemi Noční strany a vrhaly se na každou živou bytost, kterou spatřily. Někteří znatelně nadšeněji než ostatní, ale všichni podléhali Lilithině vůli. Nebylo možné jim nijak ublížit ani je zastavit a pouhé jejich množství činilo dopředu každou obranu marnou. Za všechna ta staletí umřela na Noční straně strašná spousta lidí. Walker proti nim poslal menší vojsko pod vedením Sandry Šance, aby je zpacifikovalo, ale to nemohlo být všude najednou.
Mnozí lidé byli značně vyvedeni z míry, když zjistili, že bojují se svými rozkládajícími se přáteli a příbuznými, nyní odhodlanými zamordovat ty, kteří jim kdysi bývali nejbližší. Neobešlo se to bez slz a křiku, mnohdy na obou stranách, ale oživlí mrtví dělali, co museli, a živým posléze nezbylo než je napodobit. Zmrtvýchvstalí byli páleni, rozstříleni na kusy a čtvrceni, ale ani to je obvykle nezastavilo. Walkerovy barikády byly brzy strženy a jejich obránci přinuceni zachránit se útěkem. Walker musel nařídit všeobecný ústup, jinak by se mu to vymklo z ruky úplně. Nařídil demolici celých čtvrtí, aby nějak oddělil lépe chráněné oblasti od těch již dobytých. Nyní se už bojovalo všude a divoké požáry zachvacovaly celé bloky domů najednou.
Našli se i takoví, kteří stále měli dost silný žaludek, aby dál bojovali. Pouliční gang Démoni lordi, menší démoni, kteří o sobě roztrušují, že jsou političtí utečenci z Pekla, se vyvalili z nočního klubu Jáma připraveni bránit svoje teritorium. Skoro dva a půl metru vysocí, se zatočenými rohy na Čele a kopyty na nohou, rudí jako hřích a dvakrát tak ošklivi. Oživlí mrtví se zarazili. Poznali skutečné démony, když je viděli. Ale Lilith se jim vysmála do očí, řekla: Děti by se neměly toulat tak daleko od domova a lusknutím svých bledých prstů poslala Démoní lordy zpátky do Pekla.
Poté se odebrala na Náměstí Věže času, které bylo sice liduprázdné, ale vším tím chaosem kolem skoro nedotčené. Lilith zaujala před mohutnou kamennou stavbou výsměšnou pózu a zavolala na Starého otce Čas aby vyšel ven a postavil se jí, že si s ním něco musí vyřídit. Minuty míjely a Lilith, které postupně začalo docházet, že se Starý otec Čas neukáže, vztekle vrčela a dupala bosou nožkou. Pak nařídila svým potomkům, aby roztrhali Věž času na kusy a z trosek vytáhli Starého otce Čas, aby se s ním mohla vypořádat. Jenomže jak jsem se nedávno přesvědčil na vlastní kůži, Věž času byla doopravdy dobře chráněná. Bytosti, které se jí dotkly se zlými úmysly, prostě zmizely, odfouknuty z existence jako plamínek svíčky. Jiné, větší Mocnosti, se dostaly až k věži. V tom okamžiku se otevřelo strašlivé kamenné Oko zasazené v průčelí a Mocnosti pod jeho hrůzným pohledem znehybněly. Život z nich v mžiku vyprchal a změnily se v pouhé ohyzdné kamenné sochy v nepříliš elegantních pózách. Velké kamenné Oko se zase zavřelo.
Lilith ze sebe vyrazila jediné zuřivé Slovo a celá kamenná budova se rozletěla na kusy. Z Věže času nezbylo nic než hromada kouřící suti. Lilith zírala na to, co udělala, a ještě se celá třásla tou námahou a vztekem, zatímco její armáda s obavami čekala, co bude dál. Nakonec začalo být zřejmé, že je Starý otec Čas buď mrtvý, nebo uvězněný. V každém případě se od něj nedalo čekat, že vyjde, aby plnil Lilithina přání, a tak si odplivla, zaklela, otočila se na patě a vedla svoje vojsko do dalších bitev.

A já jsem se vrátil do přítomnosti. Jasnovidná tůňka se zamlžila šokem a traumatem, a když jsem odcházel, tiše vzlykala. Zamířil jsem ven z krámu a jeho majitel šel za mnou, lomil rukama nad hlavou a bědoval, co jsem provedl s jeho nejlepším zbožím. Znovu jsem mu zopakoval, aby účet poslal Walkerovi.
Před krámem byl relativní klid. Požárům už došlo palivo a ti, kteří přežili, si dávali dobrý pozor, aby nevylézali z úkrytů, kde si lízali rány. Pomalu jsem kráčel liduprázdnými ulicemi a nikdo mne neobtěžoval. Což bylo dobře. Měl jsem o čem přemýšlet. Proč byla Lilith tak odhodlaná podrobit si Starého otce Čas? Bylo možné, že něco, co se týkalo cestování v čase nebo času samotného, mohlo ohrozit její plány? Nevesele jsem se usmál. Spousta otázek a žádné odpovědi. Potřeboval jsem rady a informace, což znamenalo… že jsem si musel pohovořit s Walkerem.
Vytáhl jsem z kapsy členskou kartu Podivínů, aktivoval jsem ji a zavolal jsem Walkera. Samozřejmě mě nechal chvíli čekat, aby si nezadal, ale pak vystrčil obličej z karty. Vypadal klidně, vyrovnaně a dokonale sebevědomě. Snad by mě tím i ošálil, kdyby současně tolik nevypadal jako zpráskaný pes.
„Taylore!“ řekl vesele. „Takže ses konečně vrátil ze své prodloužené dovolené? Mohl jsem vědět, že se na to hlavní vypaříš. Nevěděl jsem, že se tyhle karty dají používat ke komunikaci.“
Takže mu Alex přece jen neřekl všechno, pomyslel jsem si s uspokojením. „Vrátil jsem se,“ řekl jsem, „a potřebuji si popovídat.“
„Přesně tohle si myslím i já, starý kamaráde,“ odpověděl Walker. „Potřebuji vědět všechno, co víš ty.“
„Tolik času nemáme,“ řekl jsem. Nikdy si nedokážu odpustit drobné popíchnutí. „Právě teď si musíme promluvit s Autoritami. Zajistit si jejich plnou podporu. Je důležité, aby slyšeli, co jim chci říct. Potřebuji s nimi zařídit schůzku.“
„Snažím se je kontaktovat od okamžiku, kdy celý tenhle pekelný chaos začal,“ odpověděl Taylor poněkud trpce. „Nikdo se neozývá.“
„Tak jim zavolej znovu,“ odsekl jsem. „Zmiň se o mně a sjednej tu schůzku. Tohle musíme udělat osobně. S Lilithiným synem mluvit budou.“
„Ano,“ odpověděl Walker. „Ano, to asi budou. No tak dobře, zařídím osobní schůzku v klubu Londinium.“
„Samozřejmě,“ opáčil jsem. „Kde jinde?“

Devět
Předhozen vlkům

V jedné boční uličce jsem našel nemrtvý Harley Davidson a přesvědčil jsem ho, aby mne dopravil do klubu Londinium za to, že mu naplním palivovou nádrž jistými životně důležitými šťávami z několika mrtvol ležících kolem. Přísahám, že jiným lidem se takové věci nestávají. Motocykl mne bezpečně nesl Noční stranou a přitom odhazoval na všechny strany vraky vozů, kterými byly ucpané ulice. Vítr, který mi ovíval obličej, byl horký a suchý a plný kouře a popela. Páchl spáleným masem. Dokonce i přes burácení motoru jsem stále slyšel vzdálené výkřiky. Jízda opuštěnými ulicemi osvětlenými spíše narudlým světlem četných požárů než křiklavými neony nepříjemně připomínala katastrofickou budoucnost Noční strany, která se rychle blížila. Budoucnost naplňující se přímo před mýma očima navzdory všemu, co jsem udělal, abych tomu zabránil.
Zase se pokoušíš řídit, napomenul mne Harley. Nech toho. Já vím, co dělám.
„Tak to ti závidím,“ odsekl jsem. „Vážně. Já to vůbec netuším.“
To je ono, klidně se ke mně chovej blahosklonně jenom proto, že jsem nemrtvý. Jen počkej, až se tajemní upíří páni sedmadvacáté dimenze snesou na Zem na svých karmínových létajících talířích, aby ze mne udělali nejvyššího svrchovaného pána Noční strany… Zatraceně, už zase jsem to řekl nahlas, že? Omlouvám se, zapomněl jsem si vzít svůj lék.
„Nic se nestalo,“ odpověděl jsem. „Všichni teď máme plnou hlavu starostí.“
Dál jsem ujížděli prázdnými ulicemi a Harley si po chvíli začal ponuře prozpěvovat Meatloafovu ‚Bat out of Hell‘. Lidé se skoro neukazovali. Buďto se ukrývali, nebo byli evakuováni, nebo mrtví. Mrtvoly se válely všude a občas jen jejich části. Viděl jsem hromady uřezaných hlav a několik desítek jich bylo rozloženo do podivných vzorů. Mezi dvěma kandelábry někdo vytvořil jakousi pavučinu utkanou z lidských střev. Svoje vnitřní oko jsem raději nepoužil. Nechtěl jsem to pochopit. Nechtěl jsem vidět všechny ty nové duchy.
Motocykl mne vysadil před klubem Londinium a pak rychle zmizel do noci. Myslel si, že ještě existuje bezpečné místo, kam se může uchýlit, a já neměl srdce mu tu iluzi brát. Bohužel jsem nebyl požehnaný stejným sebeklamem. Věděl jsem svoje. Walker už na mě samozřejmě čekal. Stál u paty schodiště klubovní budovy a smutně se díval na mrtvé tělo Dveřníka. Nejoddanější služebník Londinia ležel roztažený na schodech před vchodem, který hlídal tolik staletí. Někdo mu utrhl hlavu a nabodl ji na kovový plůtek. Ve tváři měl velice překvapený výraz.
„Mělo se za to, že je nesmrtelný,“ poznamenal Walker. „Nevěřil jsem, že by ho něco dokázalo zabít.“
„Teď, když je Lilith zpátky, je ošidné sázet na cokoliv,“ odpověděl jsem. „Smutné.“
Walker se na mě zamračil. „Ty velice dobře víš, že bys proti němu nic nezmohl, Taylore.“
„Jednou jsem mu dal růži,“ řekl jsem.
Walker si nepřesvědčeně odfrkl a pak začal stoupat po schodech k tomu, co zbylo z Londinia. Nejstarší klub pro gentlemany na Noční straně už zažil lepší časy. Jeho velkolepá fasáda byla otlučená a prostřílená, zčernalá od kouře a poškozená ohněm. Vypadala jako hradby města, které konečně padlo do rukou obléhatelů. Jediné velké vstupní dveře byly vytrženy z pantů a vrženy dovnitř; obdélník prastarého dřeva ležel na podlaze předsíně, znetvořený stopami po drápech. Kdysi elegantní vstupní hala byla naprosto zničená a pošpiněná. Sochy někdo rozbil na padrť a obrazy zamazal krví. Jemně tesané mramorové sloupy byly popraskané a otlučené a neznámá malba od Michelangela, která pokrývala celý strop, teď byla z větší části zakrytá sazemi a krvavými skvrnami.

Mrtvá těla doslova pokrývala podlahu, zanechaná tam, kam padla. Mnohá byla zohavená nebo napůl sežraná. Většina z nich zjevně nebyla v době útoků ani ozbrojená. Významní muži tu leželi vedle svých sluhů. Nejspíš bojovali bok po boku, takže alespoň ve smrti si byli konečně rovni.
„Někdo se sem dostal před námi," řekl jsem, protože jsem něco říct musel. „Myslíš, že tu ti parchanti pořád ještě někde jsou?"
„Ne," odpověděl Walker a poklekl vedle jedné z mrtvol. „Těla jsou studená a krev zaschlá. Ať už se tady stalo cokoliv, my jsme to promeškali." Dlouze se zadíval mrtvému muži do tváře a přitom se lehce mračil.
„Znal jsi ho?" zeptal jsem se.
„Znal jsem je všechny," odpověděl a vstal. „Někteří z nich byli dobří, jiní velice špatní, a žádný z nich si nezasloužil takhle zemřít."
Pomalu procházel křížem krážem halou, držel se velice vzpřímeně a opatrně překračoval ležící těla. Následoval jsem ho, neustále napjatý pocitem, že nás někdo sleduje. Někdo, kdo si dal zatraceně záležet, aby zmasakroval nejviditelnější symbol moci a autority Noční strany. Walker se konečně zastavil před stěnou vpravo od vchodu a vážně si začal prohlížet jednu její část, která se na pohled nijak nelišila od zbytku. Stál jsem za ním a napínal jsem zrak, abych našel nějakou stopu po tajných dveřích nebo něčem podobném, ale neviděl jsem nic. A v takových věcech jsem obvykle velice dobrý. Pak Walker zalovil v kapse saka, ale když ruku zase vytáhl, byla prázdná. Natáhl ji ke mně a ukázal mi prsty sevřené tak, jako by v nich něco držel.
„Tohle," řekl, „je klíč, který není klíč, co otevírá dveře, které nejsou dveřmi, vedoucí do místnosti, která tam pokaždé není."
Prohlédl jsem si jeho prázdnou ruku. „Buďto tě stres nakonec přece jenom dostal, nebo se pokoušíš být tajemný. Ta tajemná místnost… nepokusí se mě čistě náhodou spořádat k obědu, že ne?"
Krátce se usmál. „Opravdu je to klíč. Ale neviditelný. Sáhni si."
Dal mi do ruky něco, co jsem neviděl. Na omak to bylo kovově studené. „No tak dobře," řekl jsem. „Je to strašidelné. Jestli jsou dveře stejně neviditelné jako ten klíč, jak je míníš najít?"
„Pro mne neviditelné nejsou," odpověděl Walker vesele a zase si ode mne klíč vzal. „Já sloužím Autoritám, a proto vidím všechno, co vidět potřebuji."
„Vejtaho," zabručel jsem a on se znovu krátce usmál.
Pak strčil klíč, který mohl vidět jenom on, do zámku, který mohl vidět také jenom on, a část stěny před námi zmizela. Zíral jsem na to tak usilovně, až mi začaly slzet oči. Walker vešel se sotva znatelnou pýchou do místnosti, která se před námi otevřela, a já jsem ho s povzdechem následoval. Tušil jsem, že Autority budou mít svůj velice speciální pokoj, kde si odbývají schůzky, stranou od ostatních členů nejexkluzivnějšího klubu Noční strany.
„Autority nejsou ochotny setkat se s jen tak někým," zamumlal Walker. „Měl by ses cítit poctěn."
„Ale vždyť já jsem," opáčil jsem. „Doopravdy. Čestné skautské."
Walker doopravdy zamrkal. „Nevím, čím to je, ale začínám tušit, že to nedopadne dobře."
Stěna se za námi zase zavřela a uvěznila nás v místnosti, která se kolem nás jakoby najednou zaostřila. Chránila ji velice mocná magie. Cítil jsem ji jako tetelení na kůži. Místnost působila poněkud klišovitě, jako sama esence soukromého pokoje v klubu gentlemanů. Velká a bezpochyby velice pohodlná křesla, přepychový nábytek a nádherné dekorace. Ve skutečnosti mnohem hezčí než nákladně udržovaní, osobně trénovaní, ale i tak už značně rozbředlí pánové sedící v těch velkých křeslech vyzbrojeni velkými drinky a velkými doutníky. Dal jsem si na čas, abych si je pořádně prohlédl, těch deset mocných, kteří řídí Noční stranu, nakolik ji vůbec někdo řídí. Jejich jména neznáte. Jejich tváře se nikdy neobjeví ve společenské kronice. Oni byli nad tím. Všichni překypovali obvyklou arogancí lidí, kteří jsou zvyklí mít všechno, po čem zatouží a kdykoliv po tom zatouží. Nějak jsem od začátku věděl, že spolu nebudeme vycházet.
Walker mne představil Autoritám a pak se odsunul stranou, kde zůstal stát s rukama založenýma na prsou opřený o tapetu Williama Morrise, jako kdyby chtěl naznačit, že on už udělal všechno, co se od něj dalo rozumně očekávat. Možná jen nechtěl být v palebné linii, až se to všechno nevyhnutelně podělá. A přestože musel mít na svoje absentérské pány spoustu vlastních otázek, spokojil se s tím, že je přenechal mně. Alespoň pro tuto chvíli.
„Takže," řekl jsem konečně, „vy jste ty šedé eminence, byznysmani, muži bez tváře, kteří za scénou tahají za provázky. Nějak jsem si vždycky myslel, že jste… větší. Tak mluvte, Autority. Povězte mi všechno, co potřebuji vědět. Dokud je ještě čas."
„Já jsem Harper a mluvím za nás za všechny," řekl muž, který seděl nejblíže. Jeho tvář byla pro jeho smolně černé vlasy příliš stará a vesta se mu utěšeně nadouvala na obrovském břichu. Měl ho pokryté popelem z doutníku, který se ani neobtěžoval smést. Patrně měl ve svém světě někoho, kdo to za něj dělal. Mrazivě na mě hleděl prasečími, hluboko posazenými očky. „Naši předkové získali svoje bohatství na Noční straně za časů římské říše, v průběhu její okupace. Naše rodiny je po celé generace rozhojňovaly. Tím či oním způsobem vlastníme veškerý obchod Noční strany. Nedojde tu k ničemu, z čeho bychom nedostali svůj podíl. Noční strana nám patří."
„Už dlouho nebude," odpověděl jsem. „Jestli Lilith prosadí svou. Jí nejde jen o nějaké převzetí obchodních aktivit, ona nás míní všechny pozabíjet. Nebo to ještě neproniklo přes vaše tlusté lebky?"
Patrně jsem to řekl příliš ostře, protože právě ten okamžik si vybraly tělesné stráže Autorit, aby se mi ukázaly. Zhmotnily se v jediném okamžiku, jedna na každé straně místnosti, a já jsem si je zamračeně prohlédl. Dvě zhruba lidské postavy, jedna tvořená čirým světlem, druhá čirou tmou. Těžko říct, která z nich byla nepříjemnější na pohled. Byly to spíše pouhé přítomnosti než fyzické formy a jasně jsem cítil moc, která z nich sálala. Bylo to jako stát před rozpálenou pecí, když někdo náhle otevřel dveře.
„Bývali to andělé," řekl Harper jen maličko samolibě. „Shůry a Zdola. Teď pracují pro nás."
„Jak mohou mocní upadnout," opáčil jsem, jen abych něco řekl. Nikdy nedejte protivníkovi znát, kdy na vás doopravdy

udělal dojem. „Předpokládám, že právě proto už nemají křídla. Ani svatozáře.“
„Nemáš ani tušení, jak mnoho jsme ztratili,“ prohlásila postava ze světla a její hlas zněl jako praskání ledových ker.
„Ale zároveň jsme i mnohé získali,“ řekla postava z temnoty hlasem znějícím jako hořící sirotčinec. „Jsme tady, protože jsme si vypěstovali… chutě. Chutě pro věci, které se dají nalézt jen v materiálním světě. Náš nový pán nás… rozmazluje.“
„Líbí se nám tu, k naší nekonečné hanbě,“ odpověděla postava ze světla.
„K naší nekonečné spokojenosti,“ dodala postava z temnoty.
„Ale proč sloužíte Autoritám?“ zeptal jsem se. „Dokonce i ve svém ponížení musíte vědět, že vás nejsou hodny.“
„Někomu sloužit musíme,“ řeklo světlo.
„Máme to v povaze,“ přisvědčila temnota.
„To by stačilo,“ ozval se Harper a obě postavy okamžitě zmlkly. Harper mne probodl pohledem a já mu to oplatil. Trochu zvedl hlas, aby přesvědčil sám sebe i mne, že je to on, kdo je tady pánem. „Za normálních okolností řídíme Noční stranu zvenčí. Žijeme ve vnějším Londýně, v normálním světě. Tady jsme jenom proto, že nás sem tvým jménem zavolal Walker. Co od nás chceš, Johne Taylore?“
„Pro začátek odpovědi na několik otázek,“ řekl jsem a pořád jsem se mu díval přímo do očí. „Proč jste neposlali svoje vojska, aby podpořila Walkera? Copak nevíte, jak zlé to tady je?“
„Víme to,“ řekl Harper. „Ale jakou bychom mu mohli poslat pomoc, aby měla třeba jen minimální šanci čelit Lilith a jejím přisluhovačům? Není v našem zájmu zahazovat životy dobrých mužů kvůli špatným.“
Walker se narovnal. „Špatným? Byli to mí lidé.“
Harper se na něho ani nepodíval. „Teď ne, Walkere. Mluvím já.“
„Když ne teď, tak kdy?“ opáčil Walker a jeho hlas zněl náhle mrazivěji, než jsem slyšel kdykoliv předtím. „Kolik let vám už já a mí lidé sloužíme, jak dlouho chráníme vaše zájmy na Noční straně? Takhle nás odměňujete – předhazujete nás vlkům?“
Harper se na něj konečně podíval, ale jen aby se shovívavě pousmál. „Nesmíte si to brát osobně, Walkere. Je to jen obchod.“
„Vypadáte nervózně,“ řekl jsem náhle. „Vy všichni. Nejistě. Potíte se. Moc dobře se tady necítíte, že ne?“
„Jak jsi řekl sám, Noční strana je teď nebezpečné místo.“ Harper dlouze potáhl z doutníku. „Než se s námi tvým jménem Walker spojil, byli jsme připraveni odříznout Noční stranu od zbytku Londýna, zatarasit všechny východy a počkat, dokud… se tyhle nepříjemnosti nějak nevyřeší samy.“
„Vy nás opouštíte?“ zeptal jsem se.
„Proč ne? Jste jenom naše obchodní aktivum. Dojná kráva, ze které vymačkáme každý halíř, který můžeme. Víme o mocných mužích a ženách, kteří navštěvují toto obludárium, aby si tu užili rozkoší a vzrušení, jaké nikde jinde nenaleznou, ale… ve skutečnosti nám vždycky záleželo jen na zisku, který nám z toho plynul. Pro nás je Noční strana prostě jedna z mnoha komodit, kterou využíváme. Je to tak, Walkere?“
„Na mě se nedívejte,“ odpověděl Walker překvapivě. „Já se na to v poslední době dívám jinak.“
Chvíli jsem si ho zamyšleně prohlížel. V jeho hlase bylo něco… ale to mohlo počkat. Obrátil jsem se zpátky k Harperovi. „Jestli se Lilith zmocní Noční strany, bude zbytek světa následovat. Moc, jakou disponuje ona, nemůžete ovládnout. Probije se ven a pak nebude žádné místo dost daleko nebo dost bezpečné, abyste se před ní ukryli.“
„Tak nějak jsme to pochopili,“ připustil Harper váhavě. Zamračil se na svůj doutník, jako kdyby za to nějakým způsobem mohl, a pak ho rychlým, vzteklým pohybem zamáčkl do popelníku. „Takže to vypadá, že nemáme jinou možnost než se s Lilith dohodnout. Nic naplat. Musíme to udělat. V uzavírání obchodů se vyznáme. Děláme to už hodně dlouho. Proto jsme souhlasili, že se tady s vámi sejdeme, Johne Taylore. Lilithin synu. Ty budeš naším agentem, naším prostředníkem v těch jednáních. Promluv se svou matkou a slib jí… cokoliv, aby přistoupila na dohodu. Už jsme jí odhalili svou existenci a vyzvali jsme ji, aby sem přišla a jednala s námi.“
Walker se prudce narovnal, odstrčil se od stěny, o kterou se opíral. „Cože? Proč jste to se mnou nekonzultovali? Víte vůbec, co jste udělali, vy zatracení pitomci…“
„Teď ne, Walkere!“ Harper se na něho ani nepodíval. Pořád se mě ještě snažil zastrašit svým panovačným pohledem. „Jsme tak bohatí, jak se to žádnému lakomci nikdy ani nezdálo, Taylore. Když je to třeba, můžeme si dovolit jednat pružně. Raději se o bohatství Noční strany podělíme s tvou matkou, než abychom riskovali, že ji úplně zničí. Jde jenom o to zjistit, co chce… Koneckonců jsme přece rozumní lidé. Jsem si jist, že s tvou pomocí se s Lilith nějak domluvíme.“
„Lilith není rozumná,“ odpověděl jsem. „Není ani člověk. Nemáte ani představu, s čím tu vlastně máte co do činění. Ji nezajímají peníze, dokonce ani moc tak, jak ji chápete vy. Ona prostě chce utřít tabuli dočista a začít znovu od začátku. A lidstvo má v úmyslu nahradit něčím, co lépe odpovídá jejím představám.“
Celá jedna zeď místnosti náhle zmizela, vytržená silou zvenčí. Všichni jsme polekaně vzhlédli a zjistili jsme, že máme výhled přímo na Noční stranu. Nic už nestálo mezi námi a temnotou, hořícími budovami a ulicemi plnými kouře a křiku. A tam stála Lilith, nahá a velkolepá, obklopená svým příšerným dvorem. Autority vyskočily z křesel a zíraly na ni očima vytřeštěnýma strachem.
Dva bývalí andělé se vrhli vpřed, aby se postavili mezi Autority a Lilith, a jejich moc kolem nich plála ve vzduchu jako žár. Lilith se na ně usmála a řekla: Jděte domů, a postava ze světla i postava z temnoty v jediném okamžiku zmizely, vytěsněny z materiální roviny existence její vůlí. Dokázal jsem si docela dobře představit, kam je poslala, a pochyboval jsem, že se jim tam dostane vřelého přivítání.
„Takže vy jste ty Autority,“ řekla Lilith a s veškerou svou grácií a půvabem vešla do místnosti. Její hlas zněl nenuceně a trochu svádivě. „Tajní vládcové Noční strany, významní mužové… Konečně jsme se setkali. Až na to, že mně tak významní nepřipadáte. Vypadáte spíš jako malí chlapečkové, kteří se odvážili někam, kde nestačí. Pojďte ke mně. Pojďte

k mamince…“
Její přítomnost vzplanula, zaplnila celou místnost, nekonečná a ohromující. Musel jsem se odvrátit, ukrýt se za svoje nejsilnější mentální štíty, zatímco deset nejmocnějších mužů Noční strany a tudíž i světa padlo na kolena a plazilo se k Lilith po čtyřech jako vepři před bohyní. Walker vyrazil vpřed, ale já jsem ho popadl za ruku a strhl jsem ho k neviditelným dveřím. Rychle našel neviditelný klíč a otevřel je. Ruka se mu přitom ani nezachvěla, přestože se mu ve tváři zračil duševní boj. Na okamžik jsem se ohlédl přes rameno.
Lilith se hlasitě smála tomu, jak se přemocné Autority krčí a třesou u jejích bezbarvých nohou. „No ale vy jste vážně roztomilí! Nejraději bych vás snědla, jak jste sladcí… ale nejspíš by se mi z vás udělalo špatně. Naštěstí mají moje děti méně choulostivé zažívání…“
Znovu se zasmála a její příšerní potomci vyrazili vpřed. Prostrčil jsem Walkera dveřmi a skočil jsem za ním do relativního bezpečí klubovní haly. Zatímco se za námi dveře pomalu zavíraly, naposledy jsem se otočil. A spatřil jsem, jak se Lilithiny děti vrhly na ječící Autority a hladově je roztrhaly na kusy jako vlci, když vpadnou do stáda ovcí.

Deset
Příležitost k pomstě

Nakonec jsem musel Walkera doslova odtáhnout halou a po schodech ven z klubu Londinium. Pohledem stále těkal sem a tam, jako by ho nemohl zaostřit, a něco si pro sebe mumlal. Jakmile jsme byli v bezpečí venku, rychle jsem se rozhlédl, abych se ujistil, že jsme sami, a pak jsem se posadil na schody, abych se trochu vzpamatoval. Teď, když se neviditelné dveře zase zavřely, nás Lilith pronásledovat nemohla. Alespoň ne hned. Walker se náhle posadil vedle mě a veškerá jeho pečlivě udržovaná póza a sebejistota byly pryč. Předpokládám, že to není žádná legrace, zjistit, že vaši páni a vládci, kterým jste oddaně sloužili celý život, byli ve skutečnosti zbabělci a mizerové, a dívat se, jak končí jako žrádlo pro obludy. Noc se zdála být poměrně klidná a nikdo nás nerušil. Podíval jsem se na Walkera. Po většinu svého života jsem ho vnímal jako osinu v zadku a často jsem si přál, aby ho někdo strhl z těch jeho výšin na tvrdou zem, ale ne takhle. Mlčky zíral do noci jako kdyby ji nikdy dřív neviděl.
„Autority jsou mrtvé,“ řekl najednou. „Co teď budu dělat?“
„Budeš svým vlastním pánem,“ odpověděl jsem. „Pořád můžeš vydávat rozkazy, které je nutné vydat, a nakopat zadky, které si o to koledují. Udržovat věci v chodu. Někdo přece musí vést odpor. Kdo se pro to hodí lépe než ty? Potřebujeme tě, Walkere, teď víc než kdykoliv jindy.“
Walker pomalu otočil hlavu a podíval se na mě. „Ty jsi Lilithin syn,“ řekl nakonec. „Ty jsi král čekající na svůj trůn. Jsi legendární John Taylor, kterému se vždycky nějak podaří vyrvat vítězství porážce z tlamy. Možná že teď bys to tady měl vést ty.“
„Ne,“ odpověděl jsem. „Nikdy jsem o to nestál. Dá mi dost práce postarat se sám o sebe, natožpak o někoho jiného. A mám na práci jiné věci. Neptej se jaké. Jenom by tě to rozrušilo. Ty jsi vždycky byl ten pravý, Walkere. Tak se vzchop a dej se do toho.“
Krátce se usmál. „Občas mluvíš úplně jako tvůj táta, Johne.“ Vstal, jako kdyby se mu jeho staré sebevědomí znovu vrátilo. „Předpokládám, že někdo bude muset proměnit tu tvou smečku v disciplinovanou bojovou jednotku. Takže já se vracím k Podivínům. Kam půjdeš ty?“
„Najít nějakou hodně mocnou posilu,“ odpověděl jsem a také jsem vstal. „Potřebujeme mít na své straně víc velkých bouchaček.“
„A jestli už žádné nejsou?“
Zašklebil jsem se na něj. „Tak budu improvizovat. Násilně, nemilosrdně a celoplošně.“
Přikývl. „To ti jde ze všeho nejlépe.“
Vytáhl svou členskou kartu, aktivoval ji a prošel jí do relativního bezpečí Podivínů. Karta s tichým pufnutím a zajiskřením zmizela a já zůstal na schodech klubu Londinium sám. Vrazil jsem ruce hluboko do kapes trenčkotu a zadíval jsem se do noci. Všechny domy kolem byly buď v troskách, nebo hořely. Mrtvoly se válely, kam až oko dohlédlo. Z dálky se ozýval křik a nad obzorem plála podivná světla. Noční strana byla už potřetí na pokraji zkázy a mně docházely nápady. Přece musel existovat někdo, nějaká Mocnost nebo někdo z hlavních hráčů, kdo mi ještě dlužil službičku, nebo by si dal namluvit, že mi ji dluží… jenomže jsem si na nikoho nemohl vzpomenout. Sám to nedokážu.
Potřeboval jsem někoho dost mocného nebo dost lstivého, aby zastavil válku dřív, než se mi vymkne z rukou. Než vyústí v tu strašlivou budoucnost, která byla čím dál reálnější a nevyhnutelnější. Naneštěstí na mém seznamu zůstávalo už jen jediné jméno, to, na které jsem se co nejusilovněji snažil nemyslet. Protože jsem z něj měl pořádný vítr. Pán trnů. Dohlížitel Noční strany, jmenovaný přímo Bohem, aby nás držel na uzdě.
Většinou se osobně nevměšoval. Byl nejvyšší soudce všech sporů, soud posledního odvolání Noční strany, ten, kdo nastoupí, když všechno ostatní selže a žití vás už stejně omrzelo. Vlastně jsem napůl čekal, že už se dávno objeví a začne ve spravedlivém hněvu drtit všechno kolem. Jelikož to neudělal, budu ho muset nejspíš zavolat já. Skvělé. Pán trnů žil ve Světě tam dole, v celých kilometrech jeskyní, katakomb a kamenných galerií ukrytých hluboko pod Noční stranou. Je to místo, kam jdete, když pro vás ani Noční strana není dost temná. Pán trnů spí staletým spánkem v křišťálové jeskyni v nejhlubší, nejtemnější části Světa tam dole, a Bůh buď milostiv každému, kdo ho vyruší zbytečně. Setkal jsem se s ním jen jedenkrát a úplně mi to stačilo. Jsem kámen, který láme všechna srdce, řekl. Jsem hřeby, kterými byl Kristus přibit na kříž. Jsem šíp, jenž probodl oko Krále. Jsem nevyhnutelné utrpení, které nás všechny posiluje… Proudila jím Boží moc, moc nad životem a smrtí i vším mezi tím. Mohl vás spasit nebo zatratit pouhým slovem nebo pohledem, a jeho rozhodnutí byla neodvolatelná. Jsem si naprosto jistý, že lidi, jako jsem já, neschvaluje, i když se ke mně při našem posledním setkání choval tím svým chladným, odtažitým způsobem docela přátelsky.

Proč se ještě neobjevil, aby se postavil Lilith?
Nijak zvlášť se mi nechtělo sestoupit do Světa tam dole, abych se s ním setkal. Bylo to zlé a nebezpečné místo a kromě toho zatraceně daleko. Zvlášť jestli se už někde vynořil, aby Lilith názorně ukázal, jak nesprávné je její konání… Chvíli jsem ty představy obracel ze všech stran, ale jen jsem se ujišťoval v tom, co jsem věděl, že budu muset udělat, takže nakonec jsem si ztěžka povzdechl, riskl jsem to a vyvolal jsem svoje nadání. Ať už je teď Pán trnů kdekoliv, na Noční straně nebo pod ní, můj dar ho najde.
Moje vnitřní oko, moje třetí oko, se otevřelo a vzneslo se k nočnímu nebi, moje jasnozřivost se roztáhla do všech stran na míle daleko, až pode mnou ležela celá Noční strana jako pomačkaná a zprohýbaná mapa. Celé oblasti hořely a v ulicích běsnily obludy, zatímco vyděšené davy pobíhaly v panice sem a tam. Přinutil jsem svůj vnitřní zrak soustředit se na jednu konkrétní duši, kterou jsem hledal, a moje třetí oko zaostřilo na maličkou jiskřičku světla v temnotě. Našel jsem Pána trnů. Přesně jak jsem očekával, opustil Svět tam dole a vyšel na povrch, ale k mému nesmírnému překvapení se nejmocnější muž Noční strany ukrýval u svatého Judy, v jediném opravdovém kostele na Noční straně.
Rychle jsem svůj vnitřní zrak vypnul a on se stáhl zpátky do nitra mé hlavy. Několik vteřin jsem potřeboval na to, abych se ujistil, že jsou moje mentální bariéry zase bezpečně na místě. Skutečně jsem nechtěl, aby Lilith věděla, kde jsem, dokud nebudu připravený se jí postavit. Uvažoval jsem co dál. Svatý Juda nestál na Ulici bohů, protože tenhle chrám byl opravdový. Prastaré místo uctívání, skoro tak staré jako Noční strana sama, mnohem starší než křesťanství, které mu dalo jeho současné jméno. (Svatý Juda je patron ztracených případů, pokud byste to náhodou nevěděli.) Je to jediné místo na světě, kde si můžete promluvit se svým Stvořitelem a být si jistí, že vám odpoví. Což je důvod, proč tam většina lidí nikdy ani nepáchne. Pokud doopravdy nemusí.
Svatý Juda se nachází na opačném konci Noční strany, daleko odkudkoliv, a abych se k němu dostal, musel bych překonat celé míle velice nebezpečného území. Jít pěšky nepřicházelo v úvahu. Kéž bych Harleye požádal, aby se zdržoval poblíž. Vytáhl jsem z kapsy členskou kartu, zapnul jsem ji a zavolal jsem Alexe Morriseye. Chvíli mě nechal čekat, bezpochyby proto, abych si o sobě příliš nemyslel, a pak se objevil jeho obličej mračící se na mne z karty.
„Taylore! To je dost, že ses zase ozval. Kdybys tak mohl zaplatit účet, než se svět úplně sesype. A co jsi udělal Walkerovi? Objevil se tu před několika minutami a vypadal, jako kdyby do něj někdo naládoval všechen hněv boží. Nemyslím, že jsem ho kdy viděl tak nakrklého na celý svět. Zrovna teď tu pobíhá po mém baru, řve na každého rozkazy jako kapitán Kirk a staví všechny do latě."
„Nejspíš to bude jenom obyčejná krize středního věku," ujistil jsem ho. „Dej mi Tommyho Zapomnění, buď tak hodný, Alexi. Rád bych se ho na něco zeptal."
Alex si hlasitě odfrkl, jen aby mi připomněl, že není ničí sluha, a pak jeho obličej zmizel z karty, která mi po dobu mého čekání hrála muzakovskou verzi ‚Firestarter' od Prodigy. Konečně z karty vykoukl Tommyho obličej. Tvářil se velice podezíravě.
„Co chceš, Taylore?"
„Tebe," odpověděl jsem.
Rychle jsem sáhl do členské karty, popadl jsem ho za náprsenku košile a vytáhl jsem si ho k sobě. Karta se poslušně roztáhla, ale i tak jí stěží prošel. Pak Tommy, kterému se ještě z toho nečekaného transportu točila hlava, překvapeně žuchl na schody klubu. Karta se zase zmenšila do normální velikosti a vzápětí se vypnula, patrně na protest proti tak neomalenému zacházení. Schoval jsem ji a pomohl jsem Tommymu na nohy.
„Ty čubčí synu!" vyjel na mě.
„Ano" odpověděl jsem. „To by mě asi tak vystihovalo."
Probodl mne pohledem. „Netušil jsem, že se tohle dá s kartou udělat."
„Většina lidí to nedokáže," odpověděl jsem. „Ale já jsem něco extra."
Tommy si odfrkl „No, i tak by se to myslím dalo říct." Chvíli se oprašoval a jinak si dával do pořádku svůj vzhled a pak jeho pohled padl na bezhlavého Dveřníka, který ležel na schodech před ním. S očima vytřeštěnýma ucouvl od kaluže krve. „Vidím, že jsi nezahálel."
„Výjimečně to není moje dílo." Vypověděl jsem mu všechno, co se tady stalo, nebo alespoň tolik, aby to dokázal strávit, a pak jsem mu řekl, proč se potřebuji dostat co nejrychleji do kostela sv. Judy. Ta představa se mu ani trochu nelíbila, ale když mi na tom záleží, dokážu být velice přesvědčivý. Nemluvě o tom, jak umím vyhrožovat. Stačilo, abych zmínil jisté video, které se mi kdysi náhodou dostalo do rukou a na kterém byl on s jistou velice atletickou exotickou tanečnicí, čistě náhodou provdanou za někoho doopravdy nebezpečného, a najednou byl samá ochota mi pomoct. (To video jsem doopravdy neměl. Jenom jsem o něm slyšel a trochu jsem si zablufoval. Kdo nemá čisté svědomí…)
Nadání Tommyho Zapomnění se stěží postřehnutelně projevilo ve vzduchu kolem nás a najednou bylo všechno nejisté. Tommy byl existencialista a jeho talent mu dovoloval přenést svou nejistotu na svět způsobem, který byl až příliš realistický a hmatatelný. Čím více na určitou věc myslel, tím více možností viděl a nakonec ustálil tu, která se mu nejvíc líbila. Když se dost silně soustředil, dokázal Tommy přesvědčit svět, nejenom že nejsme, co se zdáme být, ale i že jsme ve skutečnosti něco docela jiného.
A tak jsme v jediném mžiku oka opustili klub Londinium a zhmotnili jsme se před kostelem svatého Judy. Kolem kráčel dodo a zasmušile kejhal, nad hlavou nám kroužilo hejno vymřelých holubů stěhovavých a pštros se dvěma hlavami si zmateně prohlížel sám sebe, ale to všechno byly jen nepravděpodobné možnosti vygenerované Tommyho nadáním. Tommy svůj dar zase silou vůle utlumil, zatímco já jsem se rozhlížel kolem. Kam až oko dohlédlo, bylo všechno až na kostel srovnáno se zemí.
Stál tam sám, stará kamenná stavba uprostřed naprosté zkázy, obrovské planiny popela a prachu, po níž se převalovaly kotouče špinavé mlhy hnané větrem. Noc tu byla velice temná, prosvětlená jen modrobílou září obrovského měsíce zalévající stěny chrámu. V dálce krátce vyšlehly plameny a ozval se křik, ale to bylo jakoby v jiném světě. Válka tudy už

prošla a zase odešla a nenechala po sobě nic než ten kostel.
„Snažím se být existencialistický, seč můžu," řekl Tommy konečně, „ale tohle je doopravdy příšerné místo. Pořád se mi chce říct něco jako… z popela minulosti se zrodí nová skvělá Noční strana… ale od srdce mi to nejde."
„Jestli se vůbec nějaká nová Noční strana zrodí, pochybuji, že ji ty nebo já poznáme, natož aby se nám líbila," odpověděl jsem. „Ne, jestli Lilith prosadí svou."
„Bože, ty ale umíš člověka povzbudit, Taylore. Můj bratr je veselejší patron než ty, a to je mrtvý. Koho tady vlastně hledáme?"
„Pána trnů."
„Aha," řekl Tommy. „Takže já odcházím. Sbohem. Napiš, jestli se k tomu dostaneš. Já odsud mizím –"
„Tommy–"
„Ne! V žádném případě! Není absolutně nic, čím bys mě mohl přesvědčit nebo vydírat, abych si něco začal s Ním! To bych si raději snědl svou vlastní hlavu! Pán trnů je jediná osoba, ze které mám ještě větší strach než z Lilith! Ta mě chce jenom zabít, ale on by mě soudil!"
„Můžeš odejít," odpověděl jsem. „Ale kamkoliv do civilizace je to odsud hodně dlouhá cesta. Po svých a ve tmě. A pokud se pokusíš zpátky teleportovat pomocí svého nadání… Přiměju Pána trnů, aby si tě prostě přitáhl zpátky."
„Ty Pána trnů znáš?"
„Já znám každého," odpověděl jsem vesele.
Tommy nakopl prašnou zem. „Tyrane," zamumlal, aniž na mne pohlédl.
„Jsi moje jízdenka domů, Tommy," odpověděl jsem nikoliv nevlídně. „Jestli nechceš, nemusíš se mnou jít dovnitř. Můžeš hlídat východ."
„Já prostě vím, že to skončí pláčem," řekl Tommy.
Vyzkoušel jsem jediné dveře chrámu a ty se přede mnou bez jakéhokoliv odporu otevřely. Tommyho jsem nechal trucovat venku a sám jsem vešel dovnitř. Holé kamenné stěny byly šedé a bez jakýchkoliv ozdob; narušovaly je jen úzké štěrbiny oken. Ve starých olověných svícnech hořely pahýly svící, které nikdy nezhasnou, a zalévaly vnitřek chrámu studeným, nepřátelským světlem. Dopředu se táhly dvě řady strohých dřevěných kostelních lavic bez jakéhokoliv čalounění. Oltář tvořila jen velká kamenná deska pokrytá bělostným aksamitem. Na stěně nad oltářem visel prostý stříbrný kříž. A to bylo vše. Ve svatém Judovi nenajdete žádný přepych a nádheru.
Je to místo, kde bývají modlitby vyslyšeny, a pokud se vám odpověď nelíbí, je to čistě váš problém.
Na studené kamenné podlaze seděla postava v otrhaných šatech, zády se opírala o oltář a v zoufalství se objímala rukama. Byl to Pán trnů. Vypadal, jako by plakal. Taky vypadal, jako kdyby ho právě někdo protáhl peklem pozpátku. Místo velkého starozákonního proroka, kterého jsem si pamatoval, tu seděl obyčejný bezdomovec, člověk, který se před něčím ukrývá. Dohlížitel Noční strany se změnil v pouhého muže v trnech a zkrvaveném hábitu. Dlouhé šedé vlasy a vous měl ohořelé. Ani nevzhlédl, když jsem se pomalu vydal uličkou k němu, ale při zvuku mých kroků sebou trhl jako pes, který už zažil příliš mnoho kopanců. Poklekl jsem před ním, vzal jsem ho za bradu a přinutil jsem ho na mne pohlédnout. Viditelně se třásl strachem.
„Co tady děláš?" zeptal jsem se. Nemínil jsem to říct tak stroze, jak to nakonec vyznělo, ale to s lidmi dělá svatý Juda.
„Všechno je pryč," odpověděl prázdným hlasem bez života. „Tak se skrývám. Schovávám se na jediném místě, kde se mne Lilith přes všechnu svou moc nemůže dotknout. Alespoň já tomu věřím. Musím tomu věřit. Nic víc mi už nezbylo."
Pustil jsem ho, a když jsem znovu promluvil, snažil jsem se, aby to znělo vlídněji. „Co se stalo?"
Jeho pohled se střetl s mým a před mým vnitřním zrakem se začala odvíjet vize, v níž Lilith sestupovala do Světa tam dole. Přišla tam v plné síle, s celým svým nestvůrným dvorem, prorazila prastaré ochrany a obranná kouzla, jako kdyby tam ani žádná nebyla, a přikázala svým lidem, aby ničili a zabíjeli všechno, co najdou. Jak nahoře, tak i dole. Jenom proto, že mohla. Vyhladila do posledního Pojídače mrtvých, Samotáře v jejich celách i Podzemáky v rozsáhlých městech tvořených katakombami. Varování se neslo od jedněch úst k druhým, rozléhalo se ozvěnou podzemními galeriemi a někteří bojovali, zatímco jiní se zavrtali ještě hlouběji; to ani to jim však nebylo nic platné. Lilith a její příšerní potomci dál postupovali vpřed, ničili celá hnízda upírů, ghúlů a potomků Staršího zplozence; ani zemští červi v nejhlubších chodbách nebyli ušetřeni.
Pán trnů vyšel ze své křišťálové jeskyně, obklopený mocí a mrazivým, strašným hněvem, aby proti Lilith použil svou víru a autoritu. Protože on byl Hlas Boží, zatímco ona byla jen jméno z minulosti. Měl hůl moci vyrobenou ze dřeva pocházejícího ze stromu vypěstovaného z třísky původního Stromu života, kterou do Británie kdysi dávno přinesl Josef Arimatejský. Pán trnů zastoupil Lilith cestu a ona ho jediným úderem opovržlivě smetla stranou. Sebrala mu hůl a stiskem pěsti ji rozdrtila na třísky. Pak šla dál a jeho nechala ležet bezmocného v blátě, a ani nejposlednějšímu z jejích potomků nestál za to, aby se ho dotkl. Vraždění pokračovalo a nebyl tam nikdo, kdo by mu mohl zabránit. Zůstal tam a díval se na to, jako pokání. A když bylo po všem, vyšel Pán trnů ze Světa tam dole a uchýlil se do chrámu sv. Judy.
„Pochop," řekl mi, když se vize v mé mysli rozplynula.
„Když se Lilith objevila, myslel jsem, že jsem konečně objevil svoje skutečné poslání, účel, proč jsem na Noční straně. Že je to můj osud – zastavit Lilith, když všichni ostatní selhali. Ale mýlil jsem se. Vedle ní nejsem nic. Po tolika letech souzení jiných jsem byl sám souzen… a shledán nehodným."
„Ale… ty jsi přece jedna z největších Mocností Noční strany?"
„Ne v porovnání s ní. Zapomněl jsem… že jsem jenom člověk požehnaný Boží mocí. A moje víra… nebyla ničím v porovnání s její jistotou."
„No dobře," řekl jsem. „Potřebujeme posily. Můžeme použít sv. Judu k tomu, abychom si zavolali do Nebe o pomoc? O přímý božský zásah?"
„A co si myslíš, že jsem tady dělal?" opáčil Pán trnů. „Noční strana byla od samého počátku stvořena tak, že v ní Nebe

ani Peklo nemůžou přímo zasahovat. A už velice dávno bylo u Dvora Svátosti rozhodnuto, že tomuto experimentu bude ponechán volný průběh, aby se zjistilo, k čemu povede. Byl jsem dosazen do funkce Dohlížitele experimentu. Ale teď se stvořitelka Noční strany vrátila a zdá se, že můj čas i úkol skončily. Žádnou pomoc zvenčí čekat nemůžeme. Noční strana se musí zachránit sama. Jestli to dokáže."
„Existuje hnutí odporu," řekl jsem. „Pojď se mnou. Můžeš se k nám připojit."
Ale Pán trnů zůstal sedět na zemi a pomalu zavrtěl svou šedivou hlavou. „Ne. Nejsem tím, kdo jsem si myslel, že jsem. Zůstanu tady a budu se modlit o duchovní vedení."
Snažil jsem se ho přemluvit, ale nemyslím, že mne vůbec poslouchal. Když mu Lilith zlomila hůl, zlomila i jeho. Když jsem odcházel, ten, který kdysi býval nejobávanějším mužem Noční strany, pořád ještě seděl na podlaze, něco si mumlal a choulil se strachy na místě, které jako jediné ještě považoval za bezpečné.
* * *
Vyšel jsem ven a zjistil jsem, že stojím tváří v tvář hordě sveřepých a silně vyzbrojených individuí. Sotva mě spatřili, jejich obličeje se rozjasnily, ale ne tím způsobem, který by věštil něco dobrého. V jejich čele stála Sandra Šance nádherná v karmínově rudých pruzích tekutého latexu naprosto nedostatečně zakrývajících její nahotu. Pouzdro se starožitnou pistolí, které měla u pasu, byl nový doplněk. Velice nepříjemně se na mě zašklebila. Podíval jsem se na Tommyho Zapomnění, který stál velice tiše stranou, zády přitisknutý ke zdi chrámu.
„Omlouvám se, starouši," řekl nešťastně. „Ani jsem je neslyšel přicházet. Prostě se tu zhmotnili z ničeho."
„Zeptal ses jich alespoň, co chtějí?" opáčil jsem.
„No, podle mě je více než jasné, že chtějí mluvit s tebou, Johne. Vlastně trvali na tom, že to má být překvapení."
„To je v pořádku, Tommy," ujistil jsem ho a přitom jsem se usilovně snažil zamaskovat skutečnost, že vnitřně hyperventiluji. „Vím, kdo jsou. Jsou to lovci odměn. Jak jsi mě tady našla, Sandro?"
„Už jsi zapomněl, že dokážu přinutit mrtvé odpovídat na mé otázky?" Usmívala se bez sebemenší stopy veselosti. „A právě teď je kolem spousta mrtvých. Mrtví vědí mnohé, co je skryto před živými. Mají… odstup. A já je dokážu přinutit, aby mi řekli všechno, co chci."
„Ano," přikývl jsem. „A já vím jak. Milovat mrtvé je jedna věc, ale ty to na můj vkus bereš příliš doslovně. Ty nekrofilko."
„Pochopil jsem to správně?" zeptal se Tommy. „Chceš říct, že ona doopravdy…"
„Ale jistě," odpověděl jsem.
„No ale to je pěkně odporné! Když si vzpomenu, že jsme spolu jedli…"
„Sklapni, Tommy," zavrčela Sandra, aniž ze mne spustila oči.
„Pro případ, že jste si toho náhodou nevšimli, kolem zuří válka," řekl jsem. „Teď doopravdy není čas –"
„Na Noční straně se pořád někde válčí," odsekla Sandra. „To bys měl vědět – sám jsi svůj díl válek rozpoutal. Mí společníci a já jsme se rozhodli, že si toho nebudeme všímat. Chceme odměnu za tvou hlavu. Je to doopravdy velká odměna, asi největší, jaká kdy byla na Noční straně vypsána. Prominentní rodiny třinácti Urovnávačů, které jsi zmasakroval, tě chtějí vidět mrtvého, Johne, a nezáleží jim na tom, kolik za to zaplatí. Ve hře je dost peněz na to, abychom si koupili jízdenku do nějaké vzdálené dimenze, kam na nás Lilith nedosáhne. A pořád nám ještě zbude dost hotovosti, abychom si v našem novém domově žili královsky. Takže pomsta, únik a naplnění všech našich snů. Za tvou hlavu, pokud možno bez fyzického spojení s tvým tělem. Vidíš, jak je to všechno prosté?"
„Myslel jsem, že jsi říkala, že jsi mi zavázána," odpověděl jsem klidně. „Koneckonců jsem ti na hřbitově Nekropole zachránil život."
„Ten svůj malý dloužek jsem ti už víc než štědře splatila, když jsem ve tvé nepřítomnosti bránila pod Walkerovým velením Noční stranu. Chci tě vidět mrtvého, Johne. Nemůžu volně dýchat, když vím, že jsi ještě stále mezi živými. Zavraždil jsi mého Patrona utrpení, mého milovaného Nářka. Za to musíš zaplatit. Dala jsem dohromady tuhle tlupu lovců odměn, nejlepších ve své branži, jen abych se ujistila, že tentokrát smrti neunikneš. Klidně vyzkoušej ty svoje salonní triky proti profíkům a uvidíš, co s nimi zmůžeš."
Na tom, co říkala, něco bylo. Prohlédl jsem si deset nebo dvanáct lovců odměn, kteří se mezitím rozprostřeli do vějíře, aby pokryli všechny možné únikové cesty. Většinu z nich jsem znal a tři z nich byli ve stejné třídě jako Suzie Střelkyně. Alespoň ta že tam nebyla. To bych byl vážně po uši v maléru. Ten vysoký strašák v uniformě zásahových jednotek byl Dominik Opak, teleportér na krátkou vzdálenost. Děsivě rychlý a záludný, nikdy u něj nevíte, z které strany ho můžete čekat. Šeptající břečťan byla anima na volné noze z Walesu, celá z květů a trnů, neustále se proměňující montáž přírodních forem ve tvaru ženské postavy. Když se pohybovala, znělo to jako šelestem sovích křídel. A byl tam i Chladný Harald, oblečený jako vždy v černé a bílé, s mozkem jako počítač. Vždycky pracoval s pravděpodobnostmi a jeho bezvadnou logiku nenarušovala ani stopa emocí nebo lidskosti. V každé ruce svíral automatickou pistoli a zdálo se, že ví, jak je používat. Každý z těch tří by mi dokázal udělat na čele vrásky, ale všichni tři dohromady… spolu se Sandrou Šancí… vážně jsem uvažoval o tom rozběhnout se s křikem zpátky do kostela a žádat o azyl, ale věděl jsem, že bych se nedostal ani ke druhému kroku.
„Na kostel vůbec nemysli," řekla Sandra. „Nebo zastřelíme tvého přítele."
Tommy se na ni ukřivděně podíval. „Po tom, co jsme byli nedávno spojenci? To ti není vůbec nic svaté? Těžce jsi mne ranila, dámo."
„Jestli okamžitě nezmlkneš, raním tě někde, kde to bude doopravdy bolet," odsekla Sandra. „Je to na tobě, Taylore. Vzdej se a my to uděláme rychle. Odejdeš alespoň s jakousi důstojností. Donuť nás, abychom o tvou hlavu bojovali, a my si zchladíme žáhu na tvém bezmocném těle."
„Tak to zkuste," vyzval jsem je. „Jestli to dokážete."
„Doufala jsem, že to řekneš," odpověděla Sandra Šance. „Pamatujte si, lidi, s tělem si můžete dělat, co chcete, ale

nepoškoďte hlavu. Když se obličej nebude dát jednoznačně identifikovat, naši klienti nám nezaplatí. Myslím, že se mu na něj chtějí po řadě vymočit. Jinak je všechno povolené.“
Tommy Zapomnění vykročil vpřed. Vždycky byl mnohem odvážnější, než mu byli lidé ochotni přiznat. Jeho nadání se velice jemně projevovalo ve vzduchu a způsobovalo, že se každé jeho slovo zdálo být moudrem hodným vytesání do mramoru.
„No tak,“ řekl vlídně a přitom rozpřáhl ruce, jako kdyby chtěl všechny obejmout. „Co kdybychom se dohodli rozumně –“
„Raději ne,“ odpověděl Chladný Harald bezvýrazným, neosobním hlasem a vpálil Tommymu půl tuctu ran přímo do břicha. Tommy pod silou zásahu pozpátku zavrávoral, narazil zády do zdi kostela a pak po ní pomalu klouzal, dokud neseděl na zemi. Celou přední část košile měl prosáklou krví.
„Ach jemine,“ řekl tiše. „Ach jemine.“ Kousl se do rtu, aby potlačil bolest, a já jsem viděl, jak se snaží zkoncentrovat a vyvolat svoje nadání, aby mohl najít možnou časovou linii, kde ho kulky nezasáhly. Ale tvář už měl smrtelně bledou, na čele se mu perlil pot a dýchal mělce a chraptivě. Cítil jsem, jak jeho nadání nabírá na síle a zase slábne, ale bolest a stres mu zabraňovaly pořádně se soustředit.
Od něj jsem žádnou pomoc čekat nemohl. Bylo to jen a jen na mně.
Z rukávu jsem si spustil do dlaně zápalný granát a hodil jsem ho do nejhustšího houfu lovců odměn. Ozvala se rána a v kouři a plamenech se dva z nich skáceli potrhaní a zkrvavení k zemi. Zbytek se okamžitě rozptýlil. Dominik Opak se zahihňal, v obou rukou se mu náhle objevily dlouhé dýky a pak zmizel – místo, kde ještě před okamžikem stál, se s tichým zašuměním zaplnilo vzduchem. V příštím okamžiku se zase objevil těsně za mnou a otočil se kolem své osy, jednu ruku zvednutou. Jediným tahem mi rozřízl ruku od lokte k zápěstí a zase zmizel. Rukáv mého trenčkotu zrudl krví.
Chladný Harald vykročil proti mně a současně na mě zamířil oběma automatickými pistolemi. Dominik Opak už byl pryč.
Vyvolal jsem svoje nadání, našel jsem, kde se znovu zhmotní, a vyrazil jsem proti Chladnému Haraldovi. Ten se zarazil; zjevně očekával nějaký trik nebo kouzlo. To už se vedle mne zhmotnil Dominik Opak a rozmáchl se jednou ze svých dlouhých dýk. Já jsem v posledním okamžiku uskočil a Dominik vrazil čepel Chladnému Haraldovi přímo do srdce.
Haraldovy prsty se křečovitě sevřely na spouštích automatických pistolí a Dominikovým tělem proletělo nejmíň tucet kulek. Oba byli mrtví, než dopadli na zem.
Zaslechl jsem šustění listí a šelestění sovích křídel a uviděl jsem, jak po mně Šeptající břečťan natahuje paži vytvořenou z okvětních lístků a trnů. Zároveň z ní vyrazily dlouhé ostnité šlahouny, její tělo se zvětšilo, až se tyčilo vysoko nade mnou, a pak náhle znehybnělo. Ozvalo se zapraskání ohně a ve vzduchu jsem ucítil kouř. Šeptající břečťan se ohlédla, přičemž otočila svou květnatou hlavu skoro o sto osmdesát stupňů. Zatímco se soustředila na mě, Tommy se k ní zezadu připlazil a zapálil ji svým zlatým zapalovačem s monogramem. Šeptající břečťan zaječela, jak začaly plameny stravovat její tělo konstrukta s neuvěřitelnou rychlostí, pak se rozběhla spáleništěm do noci a přitom vyla jako zavržená duše.
Ohlédl jsem se po zbylých lovcích odměn. Stáli na místě jako přimrazení, vyděšení ukázkou, jak rychle jsem se dokázal vypořádat s jejich šampióny. Pak se začali ohlížet po Sandře Šanci, aby zjistili, co bude dělat ona. Je třeba připočíst jí k dobru, že už překonala prvotní překvapení nebo šok a vytáhla z pouzdra staromódní pistoli. Byla to ošklivá, zlá zbraň, vyrobená bez jakéhokoliv ohledu na estetickou stránku věci. Její kov byl modročerný, hlaveň nezvykle dlouhá. Vypadala přesně jako to, co byla – vražedná zbraň.
„Je to očarovaná pistole,“ řekla Sandra Šance chladně. „Nikdy nemine. Původně patřila slavnému pistolníkovi ze západu, Dickovi Mrtvému oku, renomovanému hrdinovi z šestákových paperbacků a alespoň jedné písně. Vyhrabala jsem jeho hrob a sebrala jsem mu ji přímo z rakve. Musela jsem mu přitom polámat prsty, tak pevně ji držel. Šetřila jsem si ji na zvláštní příležitost. Měl by ses cítit poctěn, Johne.“
„V poslední době mi to lidi říkají pořád,“ opáčil jsem.
Než jsem to dořekl, natáhla kohoutek a střelila mne třikrát po sobě do hrudi. Bylo to, jako kdyby mne kopl kůň. Pozpátku jsem zavrávoral a síla nárazu kulek mi vyrazila vzduch z plic. Bolest byla pozoruhodně koncentrovaná; cítil jsem každou jednotlivou díru po kulce. V hlavě mi hučelo a pořád jsem nemohl popadnout dech. Bolestí jsem se zlomil v pase, jako kdybych se skláněl před svou vražedkyní, před nevyhnutelností, a pak jsem najednou zase mohl dýchat. Naplnil jsem si plíce vzduchem a ještě nikdy mi nechutnal tak sladce. Hlava se mi vyčistila a bolest pominula. Pomalu jsem se narovnal – ještě jsem tak docela nevěřil tomu, co jsem cítil – a rozepnul jsem si prostřelený trenčkot, abych se podíval, co je pod ním. V košili jsem měl tři průstřely, ale krev, která z nich vytekla, nestála za řeč. Když jsem prostrčil dírami v košili prsty, cítil jsem jen neporušenou kůži. Bylo mi skvěle. Podíval jsem se na Sandru Šanci a ona zděšeně zírala na mne, ústa dokořán.
„Asi mi to nebudeš věřit,“ řekl jsem, „ale jsem stejně překvapený jako ty. Ale myslím, že vím, co se stalo. Jednou jsem do Suzie Střelkyně vpravil trochu vlkodlačí krve, abych ji zachránil před smrtelným zraněním. A později mi to ze stejného důvodu oplatila. Takže to vypadá, že teď mám regenerační schopnosti vlkodlaka. Krev je nejspíš příliš zředěná, aby na mne měla jiné účinky, ale –“
„To není fér,“ řekla Sandra. „Ty parchante Taylore! Ty se z toho vždycky nějak dostaneš.“
Měl jsem pocit, že stříbrná kulka by to vyřešila vcelku spolehlivě, ale neměl jsem důvod se o tom Sandře zmiňovat.
Otočil jsem se k ostatním lovcům odměn, kteří tam stáli nehybně jako sochy a zírali na mne s ústy dokořán, a zlověstně jsem se na ně zašklebil. O pět vteřin později jsem viděl už jen jejich záda mířící k nejbližšímu obzoru. Poznali, kdy prohráli. Otočil jsem se zpátky k Sandře Šanci a ona mne střelila do hlavy. Náraz mi ji otočil o sto osmdesát stupňů a na okamžik jsem měl pocit, jako kdyby mi v lebce zvonily všechny zvony světa. Pak jsem zakusil hodně divný pocit, jak se kulka pomalu plazila zpátky ven a rána se za ní zacelovala, až se zazvoněním dopadla na zem. Nakonec se se slabým zapraskáním zacelila i lebeční kost a bylo to.

Usmál jsem se na Sandru. „Au," řekl jsem, abych jí dopřál alespoň nějakou radost.
Dupla nohou o zem. „Copak nemůžeš alespoň jednou hrát podle pravidel?"
„Ne, když se tomu můžu vyhnout," odpověděl jsem.
Dlouho jsme tam jen tak stáli a dívali jsme se jeden na druhého. Sandra spustila ruku s pistolí, ale neschovala ji. Věděl jsem, že zvažuje možnost prohnat mi kulku nějakým citlivějším místem, jako je oko nebo třísla.
„Nemusíme to dělat," řekl jsem jí. „K čertu se vším tím zabij, nebo budeš zabit. Já ti neusiluji o život, Sandro. Na Noční straně je i tak dost zabíjení."
„Ale já tě musím zabít, Johne," odpověděla Sandra skoro unaveně. „Zavraždil jsi to jediné, co jsem kdy milovala."
„Nářek není doopravdy mrtvý," řekl jsem. „Jenom jsem ho rozložil zpátky na jeho původní lidské komponenty."
„To už nebyl Nářek," řekla Sandra. „Oni nebyli to, co jsem milovala. Proto jsem je zabila. A teď musím zabít tebe."
„Nikdy nepochopím, co jsi v něm viděla," řekl jsem opatrně. „I když přihlédneme ke tvému dobře známému fetišismu ohledně smrti a tvé zálibě ve… studeném mase. Musíš přece vědět, že tě Nářek nikdy nemiloval. Nemohl už ze své podstaty."
„Věděla jsem to! Samozřejmě že jsem to věděla! Stačilo… že já jsem milovala jeho. Byl to jediný tvor, kterého mohl někdo jako já kdy milovat. Byla jsem šťastná. Poprvé v životě. Zabiju tě, protože jsi mi to všechno vzal."
„Já tě nezabiju, Sandro," odpověděl jsem. „A ty zase nemůžeš zabít mne. Tak už na ten nesmysl zapomeň. Je tady válka, kterou musíme vybojovat."
„Na tu kašlu," řekla. „Ať si všechno shoří. Ať si všichni umřou. Je to svět, ve kterém já už žiju. Najdu si tě a zabiju tě, Johne. Vždycky se najde nějaký způsob. Ať půjdeš kamkoliv, půjdu za tebou jako tvůj stín, pořád ti budu v patách. A jednoho dne vyjdu ze dveří nebo boční uličky a zabiju tě, až to budeš čekat nejméně. Budu se dívat, jak se dusíš vlastní krví, a smát se ti do obličeje."
„Ne, to nebudeš," řekla Suzie Střelkyně.
Oba jsme se překvapeně otočili a rána z brokovnice, která v tu chvíli zazněla, byla jako zaburácení hromu. Sandru Šanci zasáhla z bezprostřední blízkosti dávka z obou hlavní přímo do prsou. Výstřel jí prakticky utrhl horní polovinu těla a byla mrtvá dřív, než stačila dopadnout na zem. Suzie klidně přikývla, přelomila brokovnici a nabila ji municí z bandalírů, které nosila křížem přes prsa, teprve pak se na mě podívala.
„Požehnaná a prokletá munice. Když tě nedostane jedna hlaveň, druhá to dokáže určitě. Ahoj, Johne."
„Díky, Suzie," řekl jsem. Nic jiného se říct nedalo. Nepochopila by to. „Jak jsi věděla, kde mě najdeš?"
Suzie kývla hlavou k tomu, co zůstalo ze Sandry. „Byla dost pitomá, aby se se mnou spojila, když dávala dohromady tu svou malou armádu. Myslela si, že tak velkou odměnu nedokážu odmítnout. Nepopírám, že jsem nebyla v pokušení, ale ráda si myslím, že když jde o tebe, vítězí mé lepší já. Tak jsem přišla sem. Říkala jsem si, že možná budeš potřebovat trochu píchnout."
„Měl jsem situaci pod kontrolou," opáčil jsem. „Nemusela jsi ji zabíjet."
„Ale ano, musela," odpověděla Suzie. „Slyšel jsi ji. Nikdy by to nevzdala. Proto mě potřebuješ mít nablízku, Johne. Abych za tebe řešila nutné věci, na které ty nemáš žaludek."
„To není důvod, proč tě mám rád blízko sebe," namítl jsem.
„Já vím," řekla Suzie Střelkyně zjihle. „Má lásko."
Napřáhla ke mně ruku v kožené rukavici a já jsem ji na malý okamžik sevřel.
„Omlouvám se, že kazím tak dojemnou scénu," řekl Tommy Zapomnění, „ale tak nějak se přihodilo, že tady umírám. Skutečně bych ocenil pomoc."
Ležel na boku na dlažbě, obě ruce si tiskl na břicho, jako kdyby se ho pokoušel udržet pohromadě. Suzie poklekla vedle něj, jemně odstrčila jeho ruce a zkušeným okem prohlédla rozsah jeho poranění.
„Dobrý zásah. Ošklivý. Jestli ho nezabijí kulky, postará se o to infekce. Musíme ho odsud rychle dostat, Johne."
„Nemůžu použít svoje nadání," řekl Tommy. Jeho hlas zněl dost jasně, ale oči se mu už začaly zakalovat. „Kvůli té bolesti se nemůžu soustředit. Ale rozhodně odmítám umřít na tak depresivním místě, jako je tohle."
„Neboj se," řekl jsem. „Pomocí své členské karty nás dostanu zpátky k Podivínům a Alex už tě dá do pořádku. Můžeš mu říct, ať mi to připíše na účet."
„Skvělé," řekl Tommy. „Chvíli jsem si už skoro začal dělat starosti."
Vytáhl jsem svou členskou kartu a aktivoval jsem ji, a v příštím okamžiku jsem tou zatracenou věcí málem mrštil o zem, jak z ní na mě vykoukl Lilithin obličej.
„Ahoj, Johne," řekla. „Ty můj milovaný chlapečku. Tělo mého těla, krvi mé krve. Já jsem na tebe nezapomněla. Brzy si pro tebe přijdu a pak budeš celý můj, tělo, duše, všechno a navždy."
Vypnul jsem kartu a její obličej zmizel. Lapal jsem po dechu, jako kdybych právě prodělal infarkt. Suzie a Tommy se na mě dívali a chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomil, že oni nic neslyšeli.
„Špatné zprávy," řekl jsem jim. „Budeme to muset udělat tím těžším způsobem."

Jedenáct
Pravda a následky

Opatrně jsem si svlékl trenčkot a prohlédl jsem si zraněnou ruku. Dominik Opak mi ji skutečně rozřízl od zápěstí k lokti, a krev mi stékala po paži dolů. Teď, když jsem viděl, jak je to zlé, to bolelo ještě víc. Navíc se to vůbec nehojilo. Suzie mi ruku zavázala se zručností získanou praxí, říznou efektivitou a ošetřovatelskými způsoby, které hraničily s krajně znepokojujícími. Po celou dobu si například nechala kožené rukavice. Docela rád bych při tom dělal více hluku nebo alespoň utrousil pár šťavnatých kleteb, ale dost dobře to nešlo, když byla zranění Tommyho Zapomnění o tolik horší a

on ani nemukl. Konečně Suzie svázala konce obvazu a já jsem si ruku opatrně protáhl.
„Později se to bude muset zašít," řekla Suzie.
„To je ono, jen mě povzbuď." Přelétl jsem pohledem po Dominikově mrtvole. „Můžeš se spolehnout, že zákeřný zabiják, jako je on, použije čepel se stříbrným ostřím. Ještě že jsi s sebou měla obvazy, Suzie."
„Čerta starého, štěstí. Lékárničku s sebou nosím vždycky. Když děláš do lovu lidí, patří to k tvým pracovním pomůckám. I když mi ji ti parchanti nechtějí uznat do obchodních výloh."
Znovu jsem si oblékl trenčkot. Rozřízlý rukáv mi volně vlál kolem zraněné ruky. „Předpokládám," řekl jsem zamyšleně, „že ti lékárničku neuznali proto, že ji můžeš použít pro sebe i pro svoje oběti."
„Nebuď blázen, Johne. Přece víš, že je vždycky doručuji mrtvé. Je s tím pak mnohem méně papírování."
Podívali jsme se na Tommyho Zapomnění, který pořád ještě seděl zády opřený o zeď kostela sv. Judy. Suzie mu zastrčila střeva zpátky do břicha a pak mu je omotala půlkilometrem obvazů, ale krev přes ně stále prosakovala. Tommyho obličej byl sinalý a pokrytý kapičkami potu. Oči měl rozšířené a vytřeštěné a ústa se mu chvěla. Bylo takřka vyloučeno, aby se soustředil dost dlouho nebo dost silně, aby se sám vyléčil.
„Musíme ho dopravit k Podivínům," prohlásila Suzie polohlasně. „A rychle."
„Svou nebo jeho členskou kartu použít nemůžu," odpověděl jsem stejně tiše. „Lilith našla způsob, jak se na ně napojit. Jde po mně, Suzie, a já si nemůžu dovolit nechat se od ní dopadnout."
Suzie se rozhlédla po spálené pustině kolem. Těsně nad horizontem plápolala podivná světla. „Jsme hodně daleko od baru, Johne. Hodně daleko od jakékoliv civilizace. Když se Tommyho pokusíme přenést bojištěm na nosítkách, nevydrží to. K čertu, nejsem si ani jistá, jestli to vydržíme my. Kolem je to hodně špatné… Co kdybychom se vrátili do sv. Judy a pomodlili se o zázrak?"
„Co kdybys tam šla ty?" opáčil jsem. „Tommy a já budeme hlídat. Z bezpečné vzdálenosti. Svatý Juda je proslavený svou politikou nulové tolerance vůči hříšníkům."
„Mohli byste se vy dva prosím trochu ztišit?" řekl Tommy chraptivě. „Já tady umírám a bolí mě hlava."
„Už je v deliriu," řekla Suzie.
„Kéž by," povzdechl si Tommy.
Suzie se naklonila až těsně ke mně, takže se její rty prakticky dotýkaly mého ucha. „Možná by bylo milosrdnější ho rovnou zabít, Johne, než ho nechat pomalu umírat, a ještě ho tahat po bojišti. Jeho křik určitě přiláká pozornost. Mohla bych se o to postarat. Velice humánně. Vůbec nic by necítil."
„Ne," řekl jsem. „Já ho neopustím. Nenechám ho zemřít. Zachránil mi život. Plazil se pět metrů v blátě s půl tuctem kulek v břiše, aby zapálil animu na volné noze. Byla to ta nejodvážnější věc, jakou jsem kdy viděl. Když jsme spolu cestovali do minulosti, zklamal jsem ho, protože jsem nebyl ten hrdina, kterého ve mně viděl, Ale pro mne je hrdinou on."
Vzpomněl jsem si na to, co mi Larry Zapomnění řekl při našem setkání v poslední ubohé citadele mých nepřátel v budoucnosti. Věřil ti, i když si myslel, že má dobrý důvod to nedělat. A když ho pak srazili k zemi, jen jsi tam stál a díval ses, jak umírá. Neudělal jsi vůbec nic, abys mu pomohl.
Podíval jsem se na Suzii. „Jak ses sem dostala ty?"
„Břitvák Eddie vyřízl do vzduchu dveře svou břitvou a otevřel tak průchod mezi tam a tady. Já jsem jimi jenom prošla."
Suzie na mne upřela mrazivý pohled. „Jestli ho chceš opravdu zachránit, zbývá jen jediný způsob. Použij svoje nadání, Johne. Najdi pro nás cestu zpátky do baru."
„Když použiji svoje nadání, bude to stejné, jako kdybych použil členskou kartu," odpověděl jsem váhavě. „Je to jen další způsob, jak Lilith ukázat, kde jsem. Když budu příliš spoléhat na štěstí, nakonec mě opustí. Ale… v tuto chvíli to vypadá, že Tommyho šance jsou mnohem horší než moje. Takže."
Vyvolal jsem svoje nadání a ze všech sil jsem se soustředil na nalezení cesty z téhle šlamastyky. Ne pro mne, ale pro své přátele. Protože oni oba mě také nenechali na holičkách, když jsem to nejvíc potřeboval. Skutečně jsem se snažil, zatínal jsem zuby, až mne z toho rozbolela čelist. Po tváři mi stékal pot. Cítil jsem jakousi šanci, jakousi možnost, skoro na dosah ruky. Něco, co jsme přehlédli.
Soustředil jsem se na ni, až mne rozbolela hlava, vší silou jsem nutil svoje třetí oko, svoje soukromé očko, aby se zaměřilo na to, co jsem potřeboval. A konečně mi můj vnitřní zrak ukázal dveře, nebo alespoň esenci dveří, rýsující se přede mnou. Byl to otvor, který vyrobil Břitvák Eddie svou božskou vůlí a příšerně ostrou břitvou. Dveře se za Suzií zavřely v okamžiku, kdy na ně Eddie přestal myslet, ale jejich obrysy se ještě docela nespojily a stále tam byly, i kdyby jen potenciálně. Cítil jsem, jak moje rty odhalují smrtihlaví úšklebek spojený s tichým zavrčením. Byl jsem zpátky ve hře.
Vnímal jsem, jak Suzie přistoupila až těsně ke mně a snažila se mne konejšit svou přítomností, ale neviděl jsem ji a ani jsem ji neslyšel.
Udeřil jsem proti potenciálním dveřím veškerou svou vůlí, až se mi tím vypětím zauzlily všechny svaly a žaludek se mi sevřel tak prudce, že jsem skoro vykřikl bolestí; a dveře začaly být pomalu, kousek po kousku, centimetr za centimetrem, skutečnější. Pot ze mne jen lil, napětím jsem se třásl po celém těle a měl jsem pocit, jako kdyby se mi hlava měla každým okamžikem rozskočit. Z nosu a uší mi začala vytékat krev, prosakovala mi i pod očními víčky. Věděl jsem, že si můžu vážně ublížit. Dýchal jsem chraptivě a přerušovaně, srdce mi divoce bušilo v hrudi a moje zorné pole se zúžilo natolik, že jsem neviděl nic než ty dveře, pro mne naprosto skutečné, protože jsem je takové udělal. Necítil jsem vlastní ruce. Necítil jsem zraněné předloktí. Začal mne zaplavovat strašlivý chlad. Klesl jsem na kolena a ani jsem ten náraz necítil. Věděl jsem, že Suzie klečí vedle mne a křičí moje jméno, ale její hlas zněl zastřeně, jakoby z obrovské dálky.
Pak se dveře otevřely dokořán a já jsem ze sebe chrčivě vyrazil vítězoslavný výkřik. Dveře visely ve vzduchu před námi otevřené, jako okno skrze samotný prostor. Vypnul jsem svoje nadání a dveře tam zůstaly. Zrak, sluch a hmat se mi zase vrátily. Suzie klečela vedle mne, rukama v rukavicích mne držela za ramena a divoce se mnou třásla, přitom mi něco ječela přímo do ucha. Pomalu jsem otočil hlavu a zašklebil jsem se na ni, rty vlhké krví, pak jsem řekl něco

nesrozumitelného. Když viděla, že jsem zpátky, přestala křičet. Ze své kožené bundy vytáhla překvapivě čistý kapesník a začala mi z obličeje stírat krev a slzy. Potom, když jsem na to byl připravený, mi pomohla vstát.
Skrze díru v prostoru jsem viděl přímo do Podivínů. Walker a Alex Morrisey na mne odtamtud zírali tak užasle, že to bylo skoro až komické. Vesele jsem jim zamával a oni se okamžitě vzpamatovali. Suzie mne vzala za ruku, aby mi pomohla do dveří.
„Ne," podařilo se mi říct. „Nejprve Tommy. Já se uzdravím sám. On ne."
Přikývla a pustila mne. Trochu jsem se potácel, ale na nohou jsem se udržel. Suzie zvedla Tommyho v náručí, jako kdyby to bylo malé dítě, a odnesla ho ke dveřím. Tiše vykřikl, jak ho zasáhla nějaká nová bolest, ale držel se. Pěkně tvrdý chlapík, na dekadentního existencialistu. Suzie ho podala otvorem do baru a pak se vrátila pro mne. Skrze dveře jsem prošel po svých, ale jen taktak. Tentokrát jsem zašel ve využití svého nadání příliš daleko a byl jsem si jist, že za to později zaplatím. Mám v sobě sice vlkodlačí krev, ale jen Bůh sám ví, nakolik byla zředěná, než se přes Belle a Suzii dostala až ke mně. Suzie se ke mně z boku tiskla připravená mne zachytit, kdybych padal.
Existuje snad lepší definice lásky?
Vrátili jsme se k Podivínům a já jsem cítil, jak se za námi dveře definitivně zavírají. Alex už si nechal položit Tommyho Zapomnění na stůl, zatímco Betty a Lucy Coltranovy spěchaly pro ozdravné zaklínadlo, které bude potřebovat. Tommyho mělké oddechování vůbec neznělo dobře. Vykročil jsem k němu, ale najednou mi začala být zima i horko najednou a bar se kolem mne roztočil. Suzie mi přistrčila židli a já jsem na ni vděčně dopadl. V mezích možností jsem se začal kontrolovat. Nezdálo se, že bych ještě někde krvácel, a už jsem zase cítil všechny svoje tělesné součásti. Bolely jako čert. Suzie panovačně luskla prsty, aby jí přinesli čistou vodu a hadr, a pak mi otřela zbylou špínu a krev z obličeje. Studená voda mi dělala dobře a po chvíli mě konečně přestala bolet hlava.
Vedle mne stál Břitvák Eddie ve svém obrovském špinavém kabátě a zamyšleně mne pozoroval horečnatě planoucíma očima. V ruce držel láhev vody Perrier. Kolem něj bzučely mouchy a takhle zblízka páchl skutečně strašně.
„Ty jsi znovu otevřel dveře, které jsem udělal," řekl nakonec tichým, strašidelným hlasem. „Netušil jsem, že to dokážeš. Vlastně jsem měl za to, že to nedokáže vůbec nikdo."
„No," odpověděl jsem tak bujaře, jak jsem za daných okolností dokázal, „nic tak člověka neinspiruje k výjimečným činům jako mít za zády mamču."
Walker mi přinesl sklenici pelyňkové brandy. Ve skutečnosti bych dal přednost Coca-cole s ledem, ale to gesto jsem ocenil. Kývnutím jsem mu poděkoval a on odpověděl stejně. Což bylo přesně tak emocionální, jak jsme to oba měli rádi. Nezdá se, že bychom se k sobě kdy dostali blíž, ani kdybychom nakrásně chtěli. Suzie mi přestala otírat obličej vlhkým ručníkem, kriticky si prohlédla výsledky své práce, přikývla a zkrvavený ručník odhodila. Pak se posadila na okraj stolu proti mně a věnovala se čištění své dvouhlavňové brokovnice.
Na druhém stole, jen kousek ode mne, sebou zmítal Tommy Zapomnění, na němž Alex právě páchal nutné a poněkud bolestivé zlo. Betty a Lucy Coltranovy držely Tommyho na stole a užívaly k tomu značnou dávku síly, zatímco Tommy užíval slova, jaká bych od dekadentního existencialisty rozhodně nečekal. Alex zůstával rychlý, brutální a velice efektivní. Mumlal něco ve staré aliterované saštině a přitom lil do Tommyho břišní dutiny nějakou hustou modrou tekutinu. Mrtvý chlapec mu se zájmem hleděl přes rameno.
„Jestli chceš, můžu ti půjčit lepicí pásku," navrhl mu. „Vždycky mám nějakou u sebe. Užitečná věcička, ta lepicí páska."
„Kliď se od mého pacienta, ty pohane," zavrčel Alex, aniž vzhlédl od toho, co dělal. „Nebo ti tímhle sekundovým lepidlem zalepím hubu."
„Sekundovým lepidlem?" ozval se Tommy. „Ty mě dáváš dohromady sekundovým lepidlem? Vyprošuji si, abys mě takhle odbýval!"
„No jasně, ještě ty remcej," zabručel Alex. „Sklapni zobák, ať se můžu soustředit. Pro vojáky ve Vietnamu bylo sekundové lepidlo dobré dost. Stejně to vypadá, že bys potřeboval kompletní výměnu pajšlu… Tak. A je to. Dej lepidlu pár minut, aby se spojilo s kouzly, a pak se klidně můžeš posadit. Kulky mám tady. Chceš si je nechat na památku?"
Tommy Alexovi řekl, kam přesně si ty kulky může strčit, a všichni ostatní se přinutili k jakémus takémus úsměvu. Rozhlédl jsem se po malé skupince, která se shromáždila v baru. Mí jediní zbývající spojenci ve snaze zastavit Lilith. Byla to doopravdy malá skupinka. Podíval jsem se na Walkera a ten mlčky pokrčil rameny. Už získal zpátky ztracenou rovnováhu, ale pořád ještě vypadal velice vyčerpaně.
„Všichni mí zbylí agenti jsou buďto v poli, kde dělají, co je v jejich silách, nebo se pohřešují a jsou podle všeho mrtví. To, co tady vidíš… je všechno, co zbylo."
Byl tam Alex Morrisey, který si utíral ruce od krve do ušmudlané barmanské zástěry, celý v černém jako obvykle, a jako obvykle se mračil představám, čím vším by mohl v životě být, nebýt toho, že byl Alexem Morriseyem. Loupl po mně pohledem a utrousil něco o kůlničce na dříví, kterou jsem mu udělal z jeho podniku, ale srdce do toho nedával. Tommy Zapomnění už seděl na stole a zachmuřeně si prohlížel potrhané a zkrvavené zbytky své košile. Skoro vesele na mě kývl a ukázal mi palec nahoru. Betty a Lucy Coltranovy si našly židle, ze kterých mohly přehlédnout celý bar, připravené vypořádat se s jakýmikoliv a všemi vetřelci. Vypadaly svalnatě jako vždycky, ale pod očima měly tmavé stíny únavy.
Mrtvý chlapec zaujímal ve svém volném purpurovém kabátě ledabylou pózu, zatímco slečna Osud v koženém superhrdinském oděvu s maskou a kápí zvolil postoj heroický. Vedle něj se hrdě vypínala moje teenagerská sekretářka Cathy Barrettová v příliš velké kožené bundě pokryté plackami a odznaky. Zastavil jsem se na ní pohledem.
„Cathy… proč máš na obličeji tu černou škrabošku?"
„Slečna Osud ze mě udělala svou pomocnici!" odpověděla Cathy vesele. „Myslela jsem si, že bych si mohla říkat Smrtící tesák Vyzývatel nebo třeba –"

Zavřel jsem oči. Ti teenageři…
Břitvák Eddie stál trochu stranou, jako ostatně vždycky. Eddie nebyl společenský tvor. Julien Advent svíral v ruce sklenku šampaňského a kouřil dlouhé černé viržinko. Jako obvykle byl každým coulem elegantní viktoriánec, ale jeho dlouhý černý plášť byl potrhaný, a dokonce na několika místech popálený. Z nás všech vypadal nejvíce jako skutečný hrdina, vysoký, neohrožený a nezlomný. Protože takový doopravdy byl. Larry Zapomnění, v zabahněném a natrženém obleku od Gucciho, stál vedle svého bratra, a když se naše pohledy střetly, krátce kývl hlavou.
„Zachránil jsi mému bratrovi život," řekl. „Děkuji ti."
„Rádo se stalo," odpověděl jsem.
Nenechal jsem Tommyho zemřít. To pomyšlení mne hřálo. Konečně se mi podařilo přerušit jedno ze spojení mezi mou přítomností a katastrofickou budoucností, a byl to dobrý pocit, opravdu skvělý. Hned nato jsem ucítil bodnutí viny, že mi záleží spíš na tomhle než že jsem zachránil člověka, který riskoval život, aby zachránil ten můj. Snažil jsem se být správný chlap, ale můj život byl občas tak hrozně komplikovaný…
„Jsme rádi, že ses vrátil, Taylore," řekl Walker trochu nucené. „Ale raději bys měl mít nějaký doopravdy dobrý nápad, protože nám už došly. Prohráváme, Johne."
Zvenčí jsem slyšel hučení četných požárů a dunění explozí, dusot utíkajících nohou, lidské výkřiky a řev nestvůr prohánějících se volně v ulicích. Merlinovy ochrany zjevně pořád fungovaly, ale válka se stále přibližovala. Napadlo mne, že tohle je možná poslední bezpečné útočiště na Noční straně. Vzpomněl jsem si na své nepřátele, jak se choulili ve svém posledním úkrytu, a mimoděk jsem se zachvěl.
„Co ještě můžeme udělat?" řekl Walker. „Už jsme vyzkoušeli otevřenou konfrontaci, boj na barikádách, taktiku udeř a zmiz, partyzánskou válku a všechno, co jsme tím dokázali, bylo, že jsme Lilith trochu zpomalili. Teď už jsme zbyli jenom my… Všichni jsme svým způsobem dobří, jenomže ona je Lilith. Dokonce i její děti byly po staletí uctívány jako bohové. Lilith představuje moc, jaká se skoro vymyká našemu chápání. A armáda jejích přívrženců roste každým okamžikem. Rád bych si myslel, že většina z nich se k ní dala z donucení a vzali by nohy na ramena, kdyby se jim k tomu naskytla příležitost, ale…"
Všichni se dívali na mne a ticho se nepříjemně protahovalo, protože já jsem neměl co říct. Neměl jsem žádný plán, žádnou strategii, žádný trik v rukávě.
„Nemohl bys použít své nadání, aby ses dozvěděl, co Lilith podnikne teď?" zeptala se Cathy. Nebylo snadné se jí podívat do očí. Ona ve mne pořád ještě věřila. „Nemohl bys pomocí svého talentu najít způsob, jak bychom mohli zvítězit?"
Pomalu jsem zavrtěl hlavou. „Já vím, že se snažíš pomoct, Cathy, ale takhle moje nadání nefunguje. A pokaždé, když ho použiji, je to, jako kdybych Lilith oznámil, kde přesně teď jsem."
„Ale pořád přece nacházíš nové způsoby, jak svůj dar využít," namítla Cathy.
„Konkrétní otázky vedou ke konkrétním odpovědím," vysvětlil jsem jí unaveně. „Čím je otázka neurčitější, tím obtížnější je získat odpověď, která dává nějaký smysl."
„Odkud se ten tvůj dar vlastně vzal?" zeptal se slečna Osud chraptivým, zastřeným hlasem. „Mně by se moc líbilo mít nějaké takové nadání, které by mi pomáhalo. Tak jsem si to svoje vytvořil usilovnou prací a dlouholetým cvičením."
„Já jsem to svoje vyhrál v pokeru," prohlásil Tommy Zapomnění nečekaně.
„To je pravda, vážně ho vyhrál," přisvědčil jeho bratr Lany. „A to blufoval s párem trojek. Věřili byste tomu?"
„Moje nadání je dědictví. Získal jsem ho od své nelidské matky," odpověděl jsem. „Je to všechno, co jsem od ní zdědil."
„Tak to je docela zajímavé," řekl Julien Advent. „Proč právě tohle nadání a nic jiného? Přece když je tvoje matka dávná Mocnost a biblický mýtus, řekl bych, že bys měl čistě z hlediska pravděpodobnosti rozumně očekávat alespoň polovinu její síly. Ale jestli máš jenom jedno konkrétní nadání, musí to být tím, že to tvoje matka tak zamýšlela. Nechtěla riskovat, že se staneš tak mocným, abys ji v budoucnu ohrozil, ale chtěla, abys měl dar nalézat věci. Proč?"
Barem otřáslo zemětřesení. Stoly zarachotily a židle poskakovaly po houpající se podlaze. Zdi praskaly a dlouhý dřevěný bar hlasitě sténal. Všichni se rychle chytili toho, co měli po ruce, aby se udrželi na nohou. Láhve za barovým pultem se kymácely a padaly na zem a světla se bláznivě houpala. Nejprve mě napadlo, že nás konečně objevila Lilith a probíjí se k nám přes Merlinovy ochrany, ale všechen ten zmatek skončil stejně rychle, jako začal, a v baru znovu zavládl klid. Stáli jsme tam bez hnutí, připraveni bránit se každý svým specifickým způsobem.
„Sklepy!" zvolal Alex najednou. „Slyším, že se něco pohybuje dole ve sklepích!"
Všichni jsme rázem ztichli a naslouchali jsme. Ze sklepem pod Podivíny nemohlo vyjít nic dobrého. Nakonec jsme uslyšeli slabé, ale nezaměnitelné kroky blížící se ke schodišti za barovým pultem. Pomalé, odměřené, nezadržitelné kroky. A pak se padací dveře za barem rozletěly a ven vyšel dávný čaroděj Merlin. Merlin z Camelotu, jediný syn počatý ďáblem, ve svém vlastním těle, stále ještě ulepeném od hlíny z hrobu. Věděl jsem, že ho tam ten obrovský kříž neudrží, když se mu zachce vylézt.
Merlin pomalu obešel barový pult a přitom si vychutnával šok a nejistotu v našich tvářích. Alex na něj zíral s ústy dokořán. Svého předka nikdy dřív neviděl, protože až doposud se Merlin projevoval výhradně skrze něj. Tohle bylo něco úplně jiného: mrtvý Merlin byl zase mezi námi, navrátil se ze svého dlouhého odpočinku čirým vypětím své nadpřirozené vůle.
Merlin Zplozenec Satanův. Muž, který se narodil v Pekle a stal se válečníkem Nebes. A oběma stranám naháněl pořádný strach.
Obličej měl podlouhlý, vyloženě ošklivý, s ostře řezanými rysy, a tam, kde měl mít oči, mu v prázdných důlcích poskakovaly dva rudé plamínky. (Má oči po otci, říkali o něm…) Jeho dlouhé šedivé vlasy a vousy byly zpevněné jílem. Kůži měl snědou, popraskanou a flekatou hřbitovním mechem, ale pořád vypadal v dost dobré kondici na

někoho, kdo byl patnáct set let mrtvý a pohřbený. Na sobě měl čarodějnický hábit, ve kterém ho pochovali – dlouhý, šarlatově rudý se zlatým lemováním kolem krku. Znal jsem ho. Měl ho na sobě, když jsem ho tenkrát v minulosti zabil. Vpředu ho měl rozervaný tak, že byla vidět část jeho tetovaného hrudníku, a hlavně obrovská díra, odkud jsem mu holýma rukama vyrval ještě tlukoucí srdce. Tenkrát mi to připadalo jako dobrý nápad. Pokud mi bylo známo, on nevěděl, že jsem mu to udělal já.
Merlin pomalu kráčel barem a židle a stoly se mu uctivě odsouvaly z cesty. Jeho mrtvé tělo při každém pohybu tiše vrzalo a padala z něj hřbitovní hlína. Nedýchal. Ignoroval Břitváka Eddieho, který tam stál se svou úžasně se lesknoucí břitvou připravenou ve špinavé ruce. Nevšímal si ani Suzie Střelkyně, sledující každý jeho krok hlavněmi brokovnice. Nevěnoval jediný pohled Mrtvému chlapci a Julienovi Adventovi, stejně jako nikomu z ostatních. Mířil přímo ke mně, bezkrevné rty roztažené v neveselém úsměvu, který odhaloval jeho zahnědlé zuby a šedivý, kožnatý jazyk.
Zastavil se přímo přede mnou a k mému překvapení se mi lehce uklonil. „Tak jsme se konečně setkali," řekl hlasem milovaného strýčka. „Dva synové zvláštních rodičů, kteří netoužili po ničem jiném než dělat práci, kterou si sami zvolili. Já jsem se narodil jako Antikrist, ale odmítl jsem tu čest a šel jsem si vlastní cestou – a jak jsem dopadl. Vždycky jsme měli hodně společného, ty a já, Johne Taylore."
„Co tě sem přivádí, čaroději?" zeptal jsem se. Přitom jsem se velice snažil, aby to znělo klidně a nevzrušeně. (První pravidlo Noční strany – nikdy na sobě nedej znát, že tě někdo vyděsil, jinak tě okamžitě převálcuje.) „Co tě po tolika staletích přimělo vstát z hrobu?"
„Musím ti říct několik věcí, které bys měl vědět," odpověděl, aniž se přestal usmívat tím svým krajně znepokojivým způsobem. „Já vím, proč tě tvoje matka obdařila jen jediným nadáním, přestože z tebe mohla udělat jednu z největších Mocností Noční strany. Jsem starý a moudrý a vím mnoho věcí, které bych nejspíš neměl ani tušit. Že jsem mrtvý mi nijak nebrání v tom, abych poslouchal a učil se. Lilith tě obdařila jen jediným nadáním proto, že tě mínila po tvém návratu využít. Pomocí svého daru jí máš nalézt tu jedinou věc, která jí umožní kontrolovat celou Noční stranu. Myslel bych, že už sis to mohl domyslet sám. Kdyby dokázala Noční stranu předělat pouze svou vůlí, už by to udělala, ne? Jenomže její dílo se za ta staletí její nepřítomnosti příliš změnilo a vyrostlo, stalo se z něj něco mnohem většího a nepoddajnějšího, než kdy zamýšlela… Proč jinak by Mocnost, jako je Lilith, potřebovala k dobytí Noční strany celou armádu?"
„Proč ses neobjevil dřív?" opáčil Walker ostře. „Mohl jsi nám pomoct. Proč jsi přišel až teď, když už je skoro pozdě?"
„Jsem tady, protože sis konečně položil tu správnou otázku," odpověděl Merlin a stále se přitom díval jen na mě. Přitáhl si židli a usedl na ni takovým způsobem, že to vypadalo, jako kdyby seděl na trůně. Jeho přítomnost dominovala celé místnosti, všechny oči se upíraly jen na něj. „Teď, když jsem zase ve hře, se Lilith dozví, že jsem zpátky. Ví, kam přijít, kde mne najde. Bude mi muset čelit, protože jsem pro ni jediný soupeř. Dokud mne úplně nezničí, nebude si nikdy moci být jista."
„Můžeš ji zastavit?" zeptal se Julien Advent.
Merlin ho ignoroval, ohnivý pohled stále upřený na mě. „Ochrany, kterými jsem vybavil tento bar, ji neudrží dlouho. Už brzy sem přijde, velice brzy. A jestli mě tady najde v mém současném stavu, rozdrtí mne jediným pohledem a slovem a ještě se přitom bude smát. Potom se vypořádá s tebou, Johne, a promění tě ve svou poslušnou loutku. Použije tvůj dar jako kdyby byl její vlastní. Přesně tak, jak to plánovala od samého začátku."
Zamyslel jsem se nad tím, zatímco se napjaté ticho protahovalo. „Ale teď jsi tady a všechno zachráníš. Protože máš plán, že ano, Merline?"
Přikývl. „Ano. Mám plán."
„Samozřejmě že máš. Jsi Merlin Zplozenec Satanův a vždycky máš nějaký plán."
„Mého tátu do toho netahej," odpověděl Merlin. „Moc dobře víš, že jsme spolu nikdy příliš nevycházeli. Takže, Johne Taylore, potřebuji, abys pro mne použil svůj dar. Musíš najít moje ztracené srdce a přinést mi ho. Vrátím ho zpátky do své hrudi, kam patří, a pak… Ach, pak vám ukážu divy a zázraky, o jakých se vám nikdy ani nesnilo! Budu zase žít a moje tělo bude překypovat životní energií, moje moc se zase vrátí! Budu největším čarodějem této doby a vyjdu z tohoto baru svobodný jako dřív… abych Lilith ukázal, zač je toho loket."
Nastalo dlouhé ticho. Rozhlédl jsem se kolem a hned mi bylo jasné, že s výjimkou Merlina to nikdo za dobrý nápad nepovažuje.
„Možná že bys nad Lilith zvítězil," řekl jsem nakonec. „Nebo možná taky ne. Ale i kdyby se ti to podařilo… kdo nám zaručí, že nakonec nebudeš horší než ona?"
Všichni se podívali na mě a pak na Merlina. Pomalu se zvedl ze židle a jeho mrtvé tělo přitom vrzalo a skřípalo. Zabodl do mne svůj ohnivý pohled.
„Mohl bych tě donutit, abys mi to srdce našel," řekl Merlin.
„Ne, to bys nemohl," odpověděl jsem.
Hleděli jsme jeden na druhého, oba naprosto bez hnutí. Díval jsem se do plamenů, které byly jeho oči, a nikdy v životě jsem necítil takový chlad. Ale nakonec to byl Merlin, kdo jako první odvrátil zrak. Ztěžka dosedl na židli. Rychle jsem se posadil také, aby si nikdo nevšiml, jak moc se mi třepou nohy. Kolem se ozývalo uctivé mumlání, ale já jsem jenom ztuhle kývl hlavou. Byl jsem jediný, kdo věděl naprosto jistě, že jsem blufoval.
„Už toho mám dost," řekl jsem chraptivě. „Dost dohadů a varování a proroctví a předzvěstí zkázy. Je čas jít přímo k jádru věci, zjistit pravdu jednou provždy. Ty jsi na to kápla rovnou, Cathy. Co se tu vlastně děje, zjistím jedině tak, že použiji svoje nadání. Takže můj talente, proč mi tě Lilith dala?"
Byl jsem připraven na další boj, na další soustředěné úsilí, které mne divže nezabije, ale nakonec to nebylo o nic těžší než se zhluboka nadechnout. Jako kdyby moje nadání celý život čekalo na to, že dostane otázku, na které doopravdy záleží. Můj stín se ode mne oddělil, proměňoval se a zhmotňoval, dokud nevypadal přesně jako já sám včetně bílého

trenčkotu s rozříznutým rukávem. Byl stejný jako já do poslední podrobnosti – až na to, že oči mého dvojníka byly plné temnoty. S rukama založenýma na prsou se opíral o stůl a zlomyslně se na mě usmíval.
„To ti to trvalo," řekl. Jeho hlas zněl klidně a sebevědomě a jenom sotva znatelně posměšně. „Takže mě tady máš, Johne. Personifikaci svého nadání, připravenou odpovědět ti na jakoukoliv otázku."
„Dobře," přikývl jsem. V ústech jsem měl úplně sucho. „Jak funguješ? Jak je možné, že vždycky najdeš to, co je před ostatními skryto?"
„Snadno. Jsem napojený přímo na realitu samotnou. Vidím všechno, co existuje, a najednou. Ve skutečnosti jsem mnohem více, než mi dovoluješ být, Johne."
„Zatraceně," řekl Tommy tiše. „Tohle je… doopravdy strašidelné."
„Proč mi tě Lilith dala?" otázal jsem se.
„Protože tě míní využít k tomu, abys pro ni našel Mluvící pistoli. Nejmocnější zbraň na světě. Původně byla sestrojena k zabíjení andělů a démonů, ale dokáže mnohem více. Lilith ji použije k tomu, aby přetvořila Noční stranu k obrazu svému. Změní ji zpátky v to, čím měla být původně, než ji zamořili lidé a zvrátili její zamýšlený účel a povahu. Pistoli kdysi velice dávno stvořila také ona. Adam poskytl svoje žebro a maso, aby se mohla zrodit Eva, a poté co se Lilith vrátila do Pekla, kde obcovala s démony a rodila obludy, se i ona vzdala svého žebra a masa k výrobě Mluvící pistole. Udělaly ji pro ni Abraxovy artefakty."
„Jasně," ozvala se náhle Suzie. „Přesně to bylo na její pažbičce. Abraxovy artefakty, stará firma, řeší problémy už od Počátku. Pokud jde o zbraně, nikdy mi nečinilo potíže zapamatovat si podrobnosti."
„Výborně," řekl můj dvojník. „A teď sklapni a poslouchej, ať se něco přiučíš. Abraxovy artefakty byli potomci Kaina, prvního vraha. Jak jinak si myslíš, že by mohli vytvořit tak skvělý nástroj ničení?" Můj dvojník se odmlčel. „Uvědomujete si všichni, že teď hovořím v parabolách, za kterými se skrývá mnohem složitější realita? Dobře. Tak budu pokračovat. Mluvící pistole byla vytvořena, aby odříkala pozpátku ozvěnu původního slova stvoření, které neustále rezonuje ve všem a dává věcem jejich vlastní skutečná tajná jména. Mluvící pistole může cokoliv ‚odtvořit' tím, že vysloví pravé jméno té věci pozpátku. Ale použít ji může jen někdo dostatečně mocný, kdo je schopen obětovat vlastní maso, aby to dokázal a vyslovením skutečného jména pozpátku změnil povahu dané věci. Lilith ji použije na Noční stranu, s její pomocí ji přemění v to, co z ní chce mít. Já osobně se nemůžu dočkat, až uvidím, co chce vlastně dělat…"
„To stačilo," řekl jsem a svůj dar jsem vypnul. Nebojoval jsem se sebou, jenom jsem se propadl zpátky do temnoty a můj stín už nebyl nic víc než můj stín. Napadlo mě, že se na něj v budoucnu už asi těžko budu dívat stejně. Nebo věřit svému nadání, když teď vím, že ve mně žije jako parazit.
„Takže," řekl Walker konečně, „kdo má Mluvící pistoli? Mí lidé ztratili její stopu už před nějakým časem."
„Naposledy jsem ji viděl tady v tomhle baru, když ji měla Suzie Střelkyně z budoucnosti," řekl Alex a omluvně se na Suzii podíval. „Než vás Merlin obě zapudil."
„Na mě se nedívej," zabručel Merlin. Co jsem nad ním vyhrál v očním souboji, zdál se být mnohem menší. „Já jsem je jenom poslal pryč. Teď můžou být kdekoliv. Nebo kdykoliv."
„Když jsem ji viděl naposledy tady v přítomnosti, měl ji Eddie," řekl jsem. Podíval jsem se na něj. Všichni jsme se na něho podívali a on pomalu přikývl. „Používal jsi ji k zabíjení andělů Zezdola i Shůry ve válce andělů," řekl jsem a přitom jsem si dával dobrý pozor, aby to neznělo jako obvinění nebo výzva ke konfrontaci. „Co jsi s ní udělal, Eddie?"
„Zbavil jsem se jí," odpověděl Břitvák Eddie docela klidně. „Dal jsem ji Starému otci Času. Jediné bytosti, co znám, která je dost mocná, aby ji ovládla a přitom se jí nenechala zkazit."
„Myslel jsem, že jsi vždycky chtěl mordovat záporáky?" podivila se Suzie.
„Ne," odpověděl Eddie. „Chtěl jsem, aby pykali. To je rozdíl. Po celý ten čas, co jsem měl Mluvící pistoli u sebe, jsem cítil, že se na mě snaží působit, svést mne svým nekonečným hladem po smrti a zkáze. Ale já jsem tam byl a udělal jsem to. A teď jsem někdo jiný."
„Podle posledních hlášení mých agentů Lilith Věž času zničila," řekl Walker zachmuřeně. „Proměnila ji v hromadu kamení. Starý otec Čas je mrtvý a Mluvící pistole pohřbená spolu s ním pod sutí."
„Ne," namítl jsem a přitom jsem cítil, jak se ve mně probouzí naděje. „Sídlo Času se ve skutečnosti nenachází na Noční straně. Věž tady byla jen proto, aby se s ním lidé mohli kontaktovat. Existuje jiný způsob, jak se k němu dostat… Takže kdo se vypraví na poslední sebevražednou misi slávy? Nehlaste se všichni najednou."

Dvanáct
Poslední vlak do Stínopádu

Vysvětlil jsem jim, co mám v plánu. Všichni na mne upírali zrak. A hned jsem věděl, že se jim to moc nelíbí.
„Ty jsi blázen!" zvolal nakonec Larry Zapomnění.
„A jestli si myslíš, že do toho půjdu s tebou, tak jsi tuplovaný cvok!" dodal Mrtvý chlapec.
„Zadržte všichni," řekl Walker a zvedl ruku. Ten chlap v sobě má něco, co způsobilo, že všichni okamžitě ztichli jako žáčci, když promluví učitel. „Rád bych se ujistil, že jsem správně pochopil všechny podrobnosti tvého geniálního plánu, Johne. Chceš po nás, abychom vyšli ven do ulic plných šílenců a netvorů a s nasazením životů na sebe odlákali pozornost, takže by ses mohl bezpečně dostat k nejbližší stanici metra a tam chytit vlak, který by tě bezpečně dopravil za hranice Noční strany? Je to tak? Pochopil jsem i ty nejjemnější nuance správně?"
„Zbožňuji, když se pokoušíš o ironii, Walkere," řekl jsem. „Ale jinak se dá říct, že jsi to vystihl poměrně přesně. Podívej se, Starý otec Čas má svou stálou rezidenci ve Stínopádu, v tom malém městečku v nejzastrčenějším koutě neznáma, co je sloním hřbitovem nadpřirozena. Na Noční stranu dojíždí jenom za prací. Když Lilith zničila Věž času, odřízla mu jen přístup na Noční stranu. On je pořád v bezpečí ve Stínopádu i s Mluvící pistolí. Kdyby se mi nějak podařilo dostat se

do metra, mohl bych odjet vlakem přímo k němu. A není tak úplně vyloučeno, že se mi ho podaří přemluvit, aby mi dal Mluvící pistoli, kterou bych pak mohl použít proti Lilith.“
„Nebo se prostě jenom zašiješ do bezpečí,“ řekl Larry a upřeně mne pozoroval svým mrazivým, nemrkajícím pohledem. „Dokonce i Lilith by si dvakrát rozmyslela, jestli tě má pronásledovat, kdyby ses ukryl ve Stínopádu.“
„Možná je mrtvý, ale na tom, co říká, rozhodně něco je,“ řekl Walker. „Nikdy jsi nebyl nejdůvěryhodnější chlápek, Taylore. Proč bychom měli riskovat životy, abychom ti zachránili kůži?“
„Ach, vy malověrní,“ povzdechl jsem si. „Potřebujeme Mluvící pistoli a já jsem jediný, kdo ji může opatřit. Nebo jsi nějakým způsobem ve spojení se Stínopádem, Walkere? Dokážeš se s Časem domluvit na dálku a ušetřit mi tak cestu?“
„Ne,“ připustil Walker váhavě. „Veškerá spojení se světem mimo Noční stranu byla přerušena. Technická i nadpřirozená. Od zbytku světa jsme dokonale odříznutí.“
„V tom případě se tam musím dostat osobně, že ano?“ opáčil jsem. „Nebo je tady někdo jiný, kdo si myslí, že mu Starý otec Čas vydá nejnebezpečnější zbraň na světě? Ne, já si myslím, že není.“
„Proč by ji měl dávat tobě?“ zeptal se Julien Advent. Od něj to byla férová otázka.
„Protože jsem Lilithin syn. Protože ví, že jsem jediný, kdo ji ještě může zastavit.“
„Poslyšte!“ ozval se náhle Tommy Zapomnění a všichni jsme trochu nadskočili. „Mám skvělý nápad! Taylore, co kdybys přemluvil Starého otce Čas, aby tě odeslal zpátky do minulosti, před to, než to všechno začalo, abys mohl sám sebe varovat, co se stane?“
„To nemůžu udělat,“ odpověděl jsem trpělivě, „protože jsem to neudělal.“
Tommy se zamračil a jeho spodní ret se malinko zatřepal. „Nemůžu se zbavit dojmu, že bych měl trvat na nějakém jiném argumentu.“ Vytáhl z kapsy notepad a začal do něj čmárat rovnice a Vennovy diagramy, přičemž si něco mumlal o divergentních časových proudech, odporujících si pravděpodobnostech, experimentálních záměrech a jsou-li na čísi pizze ančovičky, nebo ne, takže jsme ho nechali, ať se baví, a pokračovali jsme v dohadování. Co já o tom vím, cestování v čase všechno akorát ještě více zkomplikuje.
„Mluvící pistole je to, oč tu kráčí,“ prohlásil jsem přesvědčeně. „Je to jediná zbraň, o které víme, že bude účinkovat i na Lilith, protože je vyrobená z jejího masa a kosti. Můžu ji použít, aby vyslovila její pravé jméno pozpátku, a tak ji odetvořila.“
„Nebo možná přetvořila?“ navrhl Walker. „Předělala ji do nějaké snesitelnější podoby? Je to koneckonců tvoje matka.“
„Ne,“ odpověděl jsem. „Dokud žije, vždycky bude představovat hrozbu. Za všechno, co udělala a co má v úmyslu ještě udělat, si zaslouží zemřít. Nikdy doopravdy nebyla moje matka. Ne v tom smyslu, který je důležitý.“
Alex vytáhl zpod barového pultu ušmudlanou a mnohokrát přeloženou mapu místního systému metra spolu s půl tuctem vizitek nejrůznějších taxislužeb, vycpanou kočkou a několika mrtvými brouky, a po delší výměně názorů a propočtech (protože ulice kolem Podivínů nejsou vždycky tam, kde je potřebujete) jsme se konečně rozhodli, že nejbližší zastávka metra musí být Cheyne Walk. Kousek od baru – za normálních okolností, které nebyly, ale i tak… v podstatě dosažitelná.
„Nelíbí se mi to,“ řekl slečna Osud. „Tam venku je válečná zóna.“
Všichni jsme zmlkli a zaposlouchali jsme se do chaosu zuřícího vně baru. I přes okenice a dveře na závoru, dokonce i přes Merlinovy ochrany, jsme slyšeli křik a vytí, hučení požárů a rachot padajících budov. V ulicích se rozpoutalo peklo a už se ani nedalo poznat, které zvuky vydávají lidé, a které už ne.
„Takže,“ řekl jsem a ze všech sil jsem se snažil, aby to znělo sebevědomě, „kdo půjde se mnou?“
„Já,“ odpověděla Suzie Střelkyně. „Ale to už určitě víš.“
„Ano,“ řekl jsem. „Má lásko.“
„Možná budu zvracet,“ zasténal Alex.
„Já s tebou jít nemůžu,“ ozval se Walker. „Mám zodpovědnost ke svým lidem. Mnozí z nich jsou pořád ještě tam venku a bojují. Někdo tady musí zůstat a organizovat odpor. V případě, že se nevrátíš. Budu dělat, co je v mých silách, abych Lilith zaměstnal, dokud se nedostaneš do Stínopádu.“
„Já jdu s tebou, starouši,“ řekl Tommy Zapomnění a odhodil notepad. „Už se zase cítím skvěle. Čestně! A dlužím ti víc, než ti kdy můžu splatit. Tolik jsem se v tobě mýlil.“
„Jestli jdeš ty, tak já jdu s tebou,“ prohlásil jeho bratr Larry okamžitě. „Potřebuješ někoho, kdo ti bude hlídat záda. Vždycky jsi potřeboval.“
„Ty nejdeš a už se o tom nemíním bavit,“ odsekl Tommy. „Je mi jedno, jestli jsi mrtvý, nebo ne, ale jeden z nás musí tuhle šlamastyku přežít a postarat se o matku.“
Larry si něco tiše mumlal, ale nehádal se s ním. Břitvák Eddie vypil poslední hlt kojenecké vody z pet láhve, ledabyle ji odhodil za sebe a kývl na mě.
„Já jdu. Vždycky jsem chtěl vidět Stínopád.“
„Já nejdu a ani ty mě k tomu nepřinutíš!“ prohlásil Alex Morrisey rezolutně. „Mám tu svůj bar. A ne, nemůžete si s sebou vzít ani Coltranovic holky. Potřebuji je, aby chránily podnik.“
Alex nemohl opustit Podivíny. Držela ho tam kletba baru. Všichni jsme to věděli, ale musel si udržovat reputaci.
„Já do Stínopádu nemůžu,“ ozval se Merlin. „Nechtějte vědět proč, stejně vám to nepovím. Řeknu vám jenom… mysleli byste, že takové hrdé, prastaré a legendární městečko bude mít větší smysl pro humor a… některé věci. Zůstanu tady a upoutám na sebe Lilithinu pozornost. Jsem si vcelku jistý, že dokážu udělat kouzlo, aby si myslela, že je tu Taylor pořád ještě se mnou. Alespoň na čas.“
Podíval jsem se na Juliena Adventa. „V tomhle případě by se mi skutečně hodila tvoje pomoc, Juliene…“
Ale on už vrtěl hlavou. „Je mi líto, Johne. Mám zodpovědnost za ochranu Noční strany a nemůžu si dovolit riskovat život v takových eskapádách. Pomůžu Walkerovi s organizací odporu. Mám kontakty a znám Entity, které mi dluží

laskavost, i když o tom některé z nich ani nevědí.“
„To bych se klidně vsadil, že máš,“ přikývl Walker. „Ale díky, Juliene. Někdo tak chladnokrevný se mi tu určitě bude hodit.“
„Na koho se to dívá?“ řekl Alex hlasitě. „Vůbec nevím, o čem to mluví. Moc rád ho vidím takhle kličkovat. Cítím, že se blíží jeden z podivných zvratů mého života.“
Svým způsobem se nás snažil rozveselit. Podíval jsem se na Cathy, než stačila cokoliv říct.
„Ne,“ prohlásil jsem, „ty se mnou jít nemůžeš. Zabíjet nebo se nechat zabít můžeš klidně i tady a já tě nemíním mít na svědomí.“
Váhavě přikývla. Oči měla plné slz, které si odmítala utřít. „Však ty se zase vrátíš,“ řekla. „Víš, že bych ti to jinak nikdy neodpustila.“
„Já na ni dohlédnu,“ řekl slečna Osud. „Je silnější, než vypadá.“
„Ať se jí nic nestane,“ opáčil jsem. „Jinak se vrátím ze záhrobí a budu strašit ve tvé bat-jeskyni.“
„To nejspíš budeš muset,“ ujistil mne slečna Osud. „Hrozně rád bych šel s tebou, ale znám svoje meze. Hodně štěstí, Taylore.“
Takže zbyl už jenom Mrtvý chlapec. Mračil se a vrtěl hlavou, ale nakonec pokrčil rameny. „No tak dobře, proč ne? Trocha vzrušení mi nemůže uškodit. Kam jsem dal tu lepicí pásku…“
„Mohl bych použít své nadání a teleportovat nás přímo ke vchodu do metra,“ navrhl Tommy náhle.
„Ne, to bys nemohl,“ namítl jsem. „Lilith bude na něco takového čekat. Jestli si domyslí, že mířím do Stínopádu, bude se mě snažit zastavit.“
A bylo to. Všichni dopili, rozloučili se a začali se připravovat na to, co je čekalo. Suzie Brokovnice si mě odvedla stranou a vážně se mi zadívala do očí. Ruku v kožené rukavici mi položila na prsa a nechala ji tam ležet lehounce jako motýla na stěně.
„Chtěla jsem, abychom byli chvíli jenom spolu,“ řekla svým chladným, klidným hlasem. „Protože… vždycky se něco může podělat a třeba už nebudeme mít šanci se pořádně rozloučit. Tolik jsme toho spolu prožili, a jestli má tohle být konec, tak… něco ti musím říct, Johne. Ty… záleží mi na tobě. Už dlouho mi nezáleželo vůbec na nikom. Ani na sobě. Možná hlavně ne na sobě. Ale ty… kvůli tobě bych chtěla zase žít. Abych mohla žít s tebou. Záleží mi na tobě, Johne, a chci, abys to věděl.“
„Já to vím, Suzie –“
„Zmlkni a nech mě to dopovědět. Není to snadné. Miluji tě, Johne Taylore, a vždycky budu.“
Přinutila se mne obejmout. Její kožená bunda hlasitě zapraskala, když se ke mně přivinula a položila mi ruce kolem krku, a její nábojnicové pásy mne tlačily do hrudi. Pak natáhla krk a přitiskla svou nezjizvenou tvář k mé. Líčko na líčko. Něžně jsem ji objímal, jako kdyby byla křehká a mohl bych ji poškodit. Cítil jsem, kolik úsilí do toho vkládá, aby udělala něco tak jednoduchého, a byl jsem na ni velice pyšný. Stěží jsem dýchal vzrušením.
„Jestli se z toho dostaneme oba živí,“ řekla velice tiše, rty těsně u mého ucha, „nemůžu ti slíbit, že ti vždycky budu ženou, Johne Taylore. Ale budu se o to snažit.“
„Suzie… na tom přece nezáleží…“
„Ale ano! Mně na tom záleží. Miluješ mě, Johne Taylore?“
„Samozřejmě že tě miluji, Suzie. Miluji tě teď a budu tě milovat navždy i po všechen čas mezi tím. Zemřu pro tebe, když to bude nutné.“
„Byla bych raději, kdybys pro mne žil.“
Vysmekla se mi a poodstoupila. Okamžitě jsem ji pustil. Věděl jsem, že na ni nesmím tlačit. Podívala se na mne a najednou byla zase úplně klidná a bez emocí.
„Já vím o Suzii z budoucnosti. Vím, co se s ní stalo, tady v tomhle baru. V žumpě, jako je tahle, tajemství neudržíš. Nemusíš si s tím dělat starosti, Johne. Budoucnost děláme my sami.“
„Právě to mi dělá starosti,“ povzdechl jsem si.
A tak jsem konečně vyrazil se svou skvělou malou skupinkou hrdinů z baru. Suzie Brokovnice, Břitvák Eddie, Tommy Zapomnění a Mrtvý chlapec. Pootevřel jsem dveře, zlehounka a tak tiše, jak to jen šlo, pak jsme se jeden po druhém vyplížili do úzké uličky dlážděné kočičími hlavami. Páchlo to tu doopravdy strašně. Hromady mrtvol, které jsem po Suziině obraně očekával, někam zmizely a já jsem raději nepřemýšlel kam, ale krev a jiné tělní tekutiny dál ulpívaly na stěnách a vsakovaly do chodníku. Vzduch byl horký a těžký, hustý kouřem a všepronikajícím pocitem, že svět spěje ke svému konci. Z dálky se ozýval křik, jekot a vytí: všechny zvuky smrti a zkázy, hrůzy a zuřivosti. Noční strana možná umírala, ale bylo po čertech jisté, že se to neodbude v klidu. Pomalu jsem se vydal tichou uličkou a snažil jsem se nevšímat si krve, která mi čvachtala pod nohama, a ještě kolem sebe vyzařovat sebejistotu a silný pocit cílevědomosti. Suzie kráčela po mém boku s brokovnicí připravenou k výstřelu a usmívala se šťastně jako žena cestou na skutečně dobrý večírek. Tommy, Eddie a Mrtvý chlapec šli za námi a společně jsme dorazili na konec uličky a opatrně jsme vyhlédli ven na hlavní třídu.
Ohně hořely úplně všude. Cesty byly ucpané mrtvými vozy, převrženými a opuštěnými. Pohřební vůz byl zničen výbuchem zevnitř a vedle něj ležel na boku taxík s dřevěným kůlem zatlučeným do bloku motoru. Šílené davy se přelévaly v blikotavém světle hořících budov a napůl zničených neonů sem a tam a útočily na všechno, co viděly. Zvuky, které přitom vydávaly, už dávno nezněly lidsky. O rozum už dávno přišly utrpěnými ztrátami a hrůzou, stejně jako Lilithinou vůlí, a zůstaly jim jenom nejzákladnější instinkty a emoce. Muži a ženy se vraždili a pojídali navzájem, zatímco netvoři volně pobíhali v ulicích, zabíjeli, na co narazili, a ukájeli své exotické chutě na padlých. Lilith si tak připravovala Noční stranu k hromadnému vybití. A kromě toho se jí to líbilo.
„Jak se k čertu máme dostat na Cheyne Walk přes tohle?“ zeptal se Tommy.

„Já bych navrhovala utíkat ze všech sil," řekla Suzie.
„Také bych silně doporučoval zabít všechno, co nejsme my," dodal Mrtvý chlapec.
„To mi vyhovuje," přikývl Břitvák Eddie. „Ale… jakkoliv se mi příčí být v téhle partě hlasem rozumu, doopravdy se mi nelíbí přesila, kterou proti sobě máme. Je jich příliš mnoho a nás příliš málo. Dost velká smečka hyen nakonec zdolá i toho nejsilnějšího lva. Jestli budeme muset bojovat o každý krok, bude nám to trvat věčnost, než se dostaneme do blízkosti Cheyne Walk."
„Nemůžeme na ně zaútočit otevřeně," řekl jsem. „Vlastně si vůbec nemůžeme dovolit nechat se odhalit. Lilith už po mně určitě nechala pátrat. Jakmile se dozví, že jsme opustili Podivíny a tudíž už nejsme pod Merlinovou ochranou, přijde si pro mě. Takže, Tommy, je to na tobě."
„Cože?" opáčil Tommy. „Co je na mně?"
„Použij svoje nadání a ukryj nás. Nebo nás alespoň zamaskuj. Takového drobného použití tvého talentu si Lilith třeba nevšimne."
„Ano," řekl Tommy po chvíli přemýšlení. „Myslím, že bych to mohl dokázat…"
Zamračil se a zkoncentroval se. Chvíli mu trvalo, než přiměl svou mysl, aby se zabývala jen jedinou věcí a ignorovala šílenství a hrůzy kolem, ale nakonec se mu to povedlo a vnutil svou existenciální vůli světu. Pomalu a opatrně, okamžik po okamžiku, jsme se stali tak nejistí, jak si on představoval, až se sám svět nedokázal rozhodnout, jestli tam doopravdy jsme, nebo ne, a i kdyby ano, tak kdo vlastně jsme. Cítil jsem Tommyho nadání všude kolem nás jako pravděpodobnostní mlhu. Kamkoliv jsem se podíval, to bylo jako hledět přes závoj horkého vzduchu, jako kdybychom nebyli se svým okolím ve stejné fázi. Vzal jsem to jako dobré znamení a soustředil jsem se na jedinou věc, na které teď všechno záviselo – dostat se na stanici metra Cheyne Walk.
Zhluboka jsem se nadechl a vyrazil jsem hlavní třídou. Nepokoušel jsem se skrývat, dával jsem si načas a nedělal jsem nic, čím bych na sebe upoutal pozornost. Ostatní mne napodobili; drželi se těsně za mnou, aniž bychom vytvářeli nápadnou skupinku. Nikdo se na nás ani nepodíval. Šílený dav se prohnal kolem nás, aniž by třeba jen zpomalil. Razil jsem si cestu hlavní třídou skrze chaos, zabíjení a zvěrstva všeho druhu a nikdo se nás ani nedotkl. Občas nám někdo zastoupil cestu, aniž si vůbec uvědomil, že to dělá. Suzie se mi držela po boku a ostatní se za námi rozvinuli do vějíře. Snažil jsem se neztrácet povědomí o jejich přesných pozicích, aniž bych se musel pořád otáčet, ale Tommyho působení mi to značně ztěžovalo. V koncentrovaném poli nejistoty, které kolem sebe šířil, bylo těžké být si jistý čímkoliv. Děly se příšerné věci, ale nic z toho jako by nebylo skutečné nebo doopravdy blízko, a vůbec jsem neměl pocit, že nás to nějak ohrožuje. Dokud se z jedné postranní uličky nevynořil známý obličej.
Sestra Morfina, která teď utíkala přímo k nám jako o život, se stará o bezdomovce z Krysí uličky. Snaží se jim zajistit jídlo, teplo a trochu bezpečí. Je to dobrá žena na zlém místě a pečuje o ty, na které svět zapomněl. A teď běžela nocí v řádovém rouchu roztrhaném a potřísněném vlastní krví. Její tvář se leskla slzami a měla v ní výraz vyčerpání a šoku z příliš mnoha hrůz, kterých byla svědkem. V patách se jí hnal dav lačnící po její krvi. Vyrazila z postranní uličky a její zrak padl přímo na mne. A ani Tommyho nadání nebylo dost silné, aby nás ukrylo před jejím upřímným pohledem.
„Johne! Johne Taylore! Pomoz mi! Pro boha živého, pomoz mi!"
Dav se na ni sesypal a strhl ji na zem a v příštím okamžiku zmizela pod masou těl. Nocí se krátce zaleskly čepele nožů. Křičela dlouho, mnohem déle, než bych považoval za možné. A já jsem dovolil, aby se to stalo, zmítán mezi potřebou jí pomoci a naléhavější potřebou dostat se do Cheyne Walk. Dopustil jsem, aby ta dobrá žena zemřela, protože jsem měl důležitější úkol. Kráčel jsem dál ulicí, hleděl jsem přímo před sebe a nedovolil jsem si ani spěchat, abych na nás nepřipoutal pozornost. Morfinin křik konečně umlkl, ale já jsem věděl, že už ho budu slyšet po celý zbytek života. Suzie a ostatní se semkli trochu blíže ke mně, ale nikdo z nich nic neřekl. Měli za sebou stejnou volbu jako já. Pak jsem před sebou uviděl značku vstupu do metra na Cheyne Walk, přímo na konci ulice. Za normálních okolností bych o několik minut později sestupoval dolů.
Ale škoda už byla spáchána. Sestra Morfina na mne zavolala jménem a podkopala tak Tommyho nejistotu. Všude kolem nás se hlavy pomalu otáčely naším směrem, ne všechny lidské a ne všechny příčetné. Možná jim právě tohle pomáhalo nás vidět, vidět mne, mnohem zřetelněji.
Někteří ukazovali. Jiní vyslovovali moje jméno. Ta zpráva se rychle šířila ulicí a lidé i netvoři nechávali odpornností, které právě páchali, aby se podívali na mne. Na Lilithina syna.
„Co budeme dělat?" zeptala se Suzie.
„Utíkat," odpověděl jsem.
A tak jsme utíkali, co nám nohy stačily, prodírali jsme se davem a odstrkávali z cesty ty, kdo nám dost rychle neuhnuli. Tlak těl stále sílil, jak se lidé začali ze všech stran sbíhat a obkličovat nás. Mí přátelé kolem mne bez ptaní udělali ochranný kruh. Suzie prostřelila salvou z obou hlavní v davu před námi krvavou díru a mrtvoly létaly na všechny strany. Břitvák Eddie se přesunul do čela a zatímco Suzie znovu nabíjela, pobíhal sem a tam jako zuřivý duch, jeho břitva s perleťovou rukojetí divoce plála v šeru, jako kdyby se konečně dostala domů. Eddie se neohlížel na nikoho a nikdo nebyl schopen mu čelit.
Suzie nepřestávala pálit na každého, kdo se jen tvářil, že by se k nám mohl pokusit přiblížit, a dobíjela v běhu, třebaže už měla nábojnicové pásy skoro prázdné. Tu a tam hodila nějaký ten útočný nebo zápalný granát tam, kde si myslela, že napáchá největší škody, ale z toho, jak s nimi nezvykle šetřila, jsem pochopil, že ani těch už nemá nazbyt. Pořád se ještě divoce šklebila, jako by se náramně bavila, a nejspíš tomu tak i bylo. Mrtvý chlapec bil do všeho, co se mu dostalo na dosah, zatímco Tommy se ze všech sil snažil udržovat poslední zbytky svého kouzla, až mu soustředěním naskočily vrásky na čele. Nejspíš to fungovalo. Prozatím se nás nikdo ani nedotkl.
Všichni jsme teď běželi naplno, ale vchod do metra jako by se vůbec nepřibližoval. Srdce mi divoce bušilo v hrudi, plíce mě pálily nedostatkem vzduchu a nohy mě bolely jako čert. Byl to dlouhý a těžký den a už mi pomalu začínala docházet

pára. Nepřipadalo mi fér, aby ode mne svět vyžadoval další vypětí po tom všem, co jsem už udělal.
Vtáhl jsem hlavu mezi ramena a na špičce nosu jsem ucítil kapičku potu, který mi stékal z obličeje. Soustředil jsem se na běh. Dokážu to. Už jsem dokázal běžet rychleji a déle, když mne štval Herne s Divokým honem prvotními lesy staré Británie.
Davy a obludy se k nám sbíhaly ze všech stran, odevšad najednou, hnané nenávistí a krvežíznivostí stejně jako strachem z Lilithina hněvu, který je čeká, když mne nechají uniknout. Lilith věděla, že mne musí zastavit dřív, než já zastavím ji. Běžel jsem naplno, my všichni jsme běželi naplno, a přitom jsme se drželi těsně u sebe, odráželi jsme nepřátele, kteří se kolem nás svírali v obrovském množství, a Mrtvý chlapec z nás byl první, kdo padl. Ruce, které se vymrštily z beztvarého davu vyjících divochů zachytily jeho kabát a strhly ho k zemi pouhou váhou a silou svého počtu. Pořád kolem sebe bil svými silnými mrtvými pěstmi, jak padal, rozséval smrt každým úderem, ale bylo jich příliš mnoho.
Běželi jsme dál a zanechali jsme ho svému osudu. Neměli jsme na výběr. Přesto jsem se ohlédl. Dav vřel kolem Mrtvého chlapce, dupali na něj, kopali ho a bodali bezpočtem nejrůznějších zbraní. Věděl jsem, že nic z toho nemůže cítit, ale tím ten pohled nebyl o nic snesitelnější. Když jsem ho zahlédl naposled, pořád se ještě bránil. Vím skoro určitě, že jsem zaslechl, jak na mě křičí, abych se nezastavoval. Otočil jsem se a pokračoval jsem v běhu.
Břitvák Eddie se přesunul dozadu, aby nám kryl záda. Možná proto, že tam bylo víc nepřátel než před námi. Také se na něm možná už začala podepisovat únava. Jisté je, že i ta nejšílenější individua viditelně váhala přiblížit se na dosah jeho nechvalně známé břitvy. Prosekával se tím chaosem jako ponurý šedý duch nebo ponurý šedý bůh, a žádný člověk ani příšera se k němu nedostali tak blízko, aby se jej mohli dotknout. Ulice teď byla plná lidí a tvorů, kteří se lidem nepodobali ani vzdáleně, hrnuli se na nás z každé boční uličky, mávali zbraněmi a vykřikovali moje jméno jako kletbu. Stvůry se míhaly davem nebo nad ním visely na černém nočním nebi. Viděl jsem tesáky a drápy a blanitá křídla i obrysy, které vůbec nedávaly žádný smysl, jak vyrážejí ze zdí bortících se budov, jako by tam ani nebyly.
A pak bych přísahal, že jsem v noci zaslechl matčin hlas, jak odříkává slova moci v prastaré řeči předcházející všem lidským jazykům. V dlažbě přímo před Břitvákem Eddiem se otevřela padací dvířka, díra vedoucí ven z našeho světa někam jinam. Z ní vystřelila dlouhá chapadla pokrytá krokodýlí kůží s přísavkami připomínajícími ostnaté tlamy a ovinula se kolem Eddieho. Ten do nich začal zuřivě sekat svou břitvou, ale za každé uťaté chapadlo se objevilo tucet dalších. Nakonec mu znehybnila obě ruce, pevně mu je přitiskla k bokům, a potom ho protáhla dírou ven z našeho světa do toho jejich. Ani nevykřikl. Padací dvířka se za ním zabouchla a Břitvák Eddie byl pryč.
Běžel jsem dál. Všichni jsme běželi. Prohnilý bůh bleskové břitvy se o sebe dokázal postarat. Však on už si najde cestu zpátky. Věřil jsem tomu. Musel jsem tomu věřit.
Vstup do metra na Cheyne Walk už byl doopravdy blízko. Davy se kolem nás stahovaly a zoufale se nám snažily zatarasit cestu. Suziina brokovnice pálila stále znova a znova. Hlavně měla tak žhavé, že z jejích kožených rukavic stoupala pára. Tommy něco nesrozumitelného mumlal a silou vůle nutil svůj talent k vyššímu výkonu. V obličeji byl velice bledý, lapal po dechu a oči se mu nebezpečně leskly. Zahalil nás tři oblakem nejistoty a dav nás nemohl nalézt. A pak se na nás zřítila celá budova, kolem které jsme probíhali – ohněm ožehnutá zeď se proti nám náhle vyboulila a dopadla na nás jako kladivo. Suzie a já jsme ze sebe vymačkali poslední síly a utekli jsme tomu, ale Tommy se tak soustředil na to, co dělal, že si katastrofy nevšiml, dokud nebylo příliš pozdě. Cihly a suť ho zasypaly jako lavina, pohltily ho v jediném okamžiku a temný, hustý oblak prachu ho úplně zakryl našim pohledům.
Zastavil jsem se, abych se ohlédl, a skrze usazující se prach jsem uviděl Tommyho, jak tam leží napůl zavalený sutí. Byl zraněný, ale stále při vědomí, stále živý. Suzie stála vedle mě, tahala mne za ruku a volala moje jméno. Podíval jsem se na Tommyho a naše pohledy se střetly. Působení jeho nadání bylo pryč a všichni teď jasně viděli, kde jsme. Znovu se začalo ozývat moje jméno. Suzie mne táhla pryč a já jsem se naposledy ohlédl na Tommyho a znovu jsem se dal do běhu. Vchod do metra byl přímo přede mnou. Tommy jen jedenkrát zavolal moje jméno a pak už jsem slyšel jen křik, jak ho dav našel.
Nechal jsem Tommyho Zapomnění umřít. Nakonec jsem ho přece jenom nezachránil. A všechno, na co jsem dokázal myslet, bylo: Co jenom řeknu jeho bratrovi?
Vběhli jsme do vchodu na stanici metra Cheyne Walk a já jsem začal sbíhat po schodech dolů. Několik okamžiků mi trvalo, než jsem si uvědomil, že tam se mnou není Suzie. Ohlédl jsem se zpátky a uviděl jsem, že zaujala pozici nahoře na schodech a blokuje vchod. Blýskla po mně pohledem.
„Utíkej, Johne. Já ti kryju záda."
„Suzie, ne –"
„Někdo je musí zdržet dost dlouho, abys stačil nasednout do vlaku. A zbyla jsem už jenom já. Neprotahuj to, Johne. Ztenčují se mi zásoby munice a špinavé triky už mi prakticky došly."
„Přece tě tady nemůžu nechat!"
„Ale ano, můžeš. Musíš. Tak už odsud, k čertu, vypadni, Johne. A nedělej si starosti. Přece víš, že se o sebe dokážu postarat."
Naposledy se na mě usmála a pak už tu byl dav. Přivítala ho salvou z obou hlavní a hrstí tříštivých granátů k tomu. To už jsem sbíhal po schodech do podzemí. Takže měla zase pravdu. Na pořádné rozloučení nebyl čas.
* * *
Dole ve stanici metra to vypadalo na víc než tři hodiny po půlnoci. Páchlo to tam krví, potem, zoufalstvím a příliš mnoha lidmi natěsnanými na jedno místo. Seděli schoulení na schodech ve špinavých a krví potřísněných šatech, pomalu se kolébali dopředu a dozadu a vyděšeně se objímali rukama, jako kdyby to byla ta jediná věc, co je ještě držela pohromadě. Na mě se ani nepodívali a já jsem se prodral mezi nimi. Dole byli namačkaní ještě hustěji; utečenci z války nahoře. Podlaha byla špinavá, vlhká a kluzká nejrůznějším odpadem. Nedávný pokus o graffiti na vydlážděné stěně

říkal Konec je, ale dál byla jen skvrna zasychající krve.
Protlačil jsem se čím dál plnějšími chodbami a pak dolů po pojízdných schodech, které byly všechny mimo provoz. Polovina světel také nefungovala a vzduch byl horký a nevětraný. Na nástupišti stáli lidé namačkaní jako sardinky a já jsem se mezi nimi musel prodírat. Nikdo neměl dost sil mi v tom zabránit nebo jen protestovat. Na popisu trasy na tabuli naproti stálo ULICE BOHŮ, HACELDAMA, CARCOSA, STÍNOPÁD. Rozhlédl jsem se po nástupišti v naději, že někde objevím místečko, kde bych se mohl posadit a trochu si oddechnout, ale žádné tam nebylo. Pouze lidé namačkaní mnohem těsněji, než je pro ně za normálních okolností přirozené, lidé s prázdnými obličeji a vyhaslými pohledy. Nezbývala jim už žádná energie, žádná naděje. Našli místo, kde se mohli ukrýt před válkou a hrůzami, které viděli, a to jim stačilo. Místní a turisté se choulili k sobě stejně zdrcení, stejně ztracení se vzájemně utěšovali, jak uměli. Tu a tam shora pronikl zvuk nějaké mimořádně silné exploze a všichni zamrkali, zachvěli se nebo se k sobě jen přitiskli těsněji. Ve vzduchu byla spousta prachu a pachu kouře a pro něco studeného k pití bych vraždil. Všechny automaty na jídlo a nápoje byly už dávno rozbité a vydrancované, i když pochybuji, že se jejich obsah dostal skrze takovou spoustu lidí daleko. Nějaká žena mluvila se slzami v očích do nouzového telefonu, i když bylo zřejmé, že na druhé straně linky nikdo není. Nikdo se s nikým nerval a nepřel, nezaslechl jsem ani zvýšený hlas. Lidé byli pravděpodobně příliš unavení, vyčerpaní nebo zranění na to, aby chtěli vyvolávat potíže. Jedna část nástupiště byla vyhrazená raněným a umírajícím a hrstka sester a lékařů tam dělala, co bylo v jejich silách, přestože to byla práce pro Sysifa. Krev a jiné ještě horší věci pokrývaly podlahu a pach, který se odtamtud šířil, byl pachem zoufalství.
Začal jsem se lidí kolem vyptávat, kdy má přijet další vlak. Většina z nich mi vůbec neodpověděla. Někteří byli natolik mimo, že ani nepochopili mou otázku. Nakonec mi chlápek v potrhaném a ožehlém obleku, který si k hrudi pořád ještě tiskl kufřík, vysvětlil, že už žádné vlaky nejezdí. Obecně se mělo za to, že přestaly jezdit ve chvíli, kdy vypukla válka. To bylo vcelku pochopitelné. Vlaky se bály. (Původně to možná byly čistě mechanické výtvory, ale za ty roky se vyvinuly a nyní to nepopiratelně byly svým způsobem živé a uvědomělé bytosti.) Pravděpodobně se schovávaly někde za hranicemi Noční strany a měly strach se tu ukázat.
Použil jsem svoje nadání, našel jsem nejbližší vlak a zavolal jsem ho k sobě. S tím, že by mě mohla Lilith vyslídit, jsem si už starosti dělat nemusel. Než se sem dostane, budu už stejně někde úplně jinde. Vlastně jsem se svým darem zacházel mnohem snáze než dřív – teď, když jsem znal jeho pravou povahu. Jako kdyby… se mnou přestal bojovat. Zavolal jsem a vlak přijel, i když celou cestu hlasitě protestoval. Vypnul jsem svoje nadání a umlčel jsem mentální brblání vlaku. Konečně dorazil do stanice, takovou rychlostí, až se celé nástupiště roztřáslo, dlouhá lesklá stříbrná střela, chladná a neosobní. Jeho ocelové vagóny neměly okna a jejich jinak naprosto hladký povrch narušovaly jen pancéřové dveře. Přesto na něm byly škrábance a odřeniny, a dokonce i několik hlubokých promáčklin. Lidé užasle zvedali hlavy a mumlali. Ve shodě s dlouholetou tradicí měly být vlaky nedotknutelné. První vagón zpomalil a pak zastavil a jeho dveře se otevřely přímo přede mnou. Vešel jsem dovnitř. Lidé na nástupišti se pohnuli za mnou jako příboj, ale já jsem se otočil a zamračil jsem se na ně a něco z mé staré pověsti je alespoň na okamžik zadrželo. Stačilo to, aby se dveře zase se zasyčením zavřely. Vzápětí na ně zabubnovaly vztyčené pěsti a zoufalé hlasy na mě křičely kletby i prosby.
Ignoroval jsem je a posadil jsem se. Tam, kam míří já, oni jít nemohli. Byl to skvělý pocit zase jednou sedět, ulevit nohám od vší tíhy. Opřel jsem se rozbolavělými zády o kožené opěradlo. Byl jsem unavený, tak unavený… hlava mi spadla na prsa… ale usnout jsem si nedovolil. Musel jsem zůstat bdělý. Vlak už vyrazil a nechal za sebou vzteklé a zklamané vytí ozývající se z nástupiště.
Vzduch ve vagónu byl pořád ještě čistý a chladný, skoro jako v ledničce. Zhluboka jsem se ho nadechl; patřičně jsem si to vychutnával. Na podlaze z ocelového roštu bylo několik krvavých skvrn a stěna proti mně byla ožehlá, ale po tom všem, čím jsem prošel, jsem si toho sotva všiml. Pohodlně jsem se uvelebil na sedadle z tmavé kůže a řekl jsem hlasitě: „Víš, kdo jsem, vlaku, tak žádné odmlouvání. Odvez mne rovnou do Stínopádu. Žádné zastávky, žádné zajížďky.“
„Nechtěj to po mně,“ odpověděl tichý hlas z reproduktoru na stěně. Zněl jako vystrašené dítě. „Není to bezpečné. Pojeď raději se mnou, schováme se na bočních kolejích. Tam ve tmě budeme v bezpečí.“
„Nikde už není bezpečno,“ odpověděl jsem ohleduplně. „Musím se dostat do Stínopádu.“
„Pustiny už nejsou bezpečné,“ odpověděl vlak smutně. „Válka uvedla do pohybu místa mezi stanicemi. Nenuť mě tam jet, Johne Taylore.“
„Ani mně se tam nechce,“ odpověděl jsem. „Bojím se stejně jako ty. Ale jestli se dostanu do Stínopádu, možná se mi podaří tohle všechno zastavit.“
„Slibuješ?“
„Slibuji,“ zalhal jsem.
Vlak opustil Noční stranu a nabral rychlost.
Pustiny teď byly hodně zlé. V místech, která ležela mezi místy, byl vlak navzdory starým úmluvám, zvykům a ochranám znova a znova napadán. Zpočátku to byly jenom hlasité zvuky a občasný otřes, jak vlak narazil do něčeho na trati, co tam nepatřilo, ale pak něco zvenčí úmyslně udeřilo do vagónu, ve kterém jsem seděl, něco dostatečně velkého a těžkého, aby to promáčklo zesílenou ocelovou stěnu. Vytrhl jsem se z polospánku, do kterého jsem navzdory svým předsevzetím upadl, a narovnal jsem se. Něco znovu a znovu bušilo do vagónu; nejprve z jedné strany, pak z opačné, a na chvíli se to dokonce přemístilo na střechu, odkud to udělalo hluboké promáčkliny ve stropě. Údery byly čím dál silnější a zasahovaly čím dál hlouběji, přičemž prohýbaly ocelové stěny, jako by byly z papíru. Vstal jsem, až mi zapraskaly kosti, a pro všechny případy jsem se přemístil do uličky mezi sedadly.
Vtom stěna vagónu po mé levici praskla, vytvořila se v ní dlouhá zubatá trhlina od podlahy až ke stropu. Uslyšel jsem hlasy zvenčí, které volaly: Pusť nás dovnitř! Pusť nás dovnitř! Nebylo na nich nic lidského, nic tak přízemního. Zněly, jako když se srážejí pohoří, jako když staří bohové začnou být senilní a zlí. Trhlina v ocelové stěně se pomalu rozšiřovala, jak se do ní něco zvenčí snažilo násilím vtlačit. A skrze ni jsem uviděl jediné obrovské, obludné oko, které ji

zaplňovalo celou – něco, co udržovalo rychlost s uhánějícím vlakem, na mne civělo. A v jeho strnulém pohledu nebylo nic než strašlivé, zlovolné šílenství.
Přinutil jsem se přistoupit k tomu strašnému oku, nespouštěl jsem z něj pohled, a když jsem byl těsně u něho, vší silou jsem do něj udeřil pěstí. Ozvalo se zaječení jako od šílené parní píšťaly a oko bylo najednou pryč. Trhlinou jsem teď viděl jenom tmu a vzduch, který z ní fičel, byl tak mrazivý, že mi na obličeji vyrazila jinovatka. Žádné další hlasy se už neozvaly a bušení na stěny vlaku také ustalo.
Vlak ujížděl dál a brzy jsme to místo nechali za sebou. Ticho, které se rozhostilo, mělo svou vlastní tíhu, jako kdyby bylo jen předzvěstí něčeho daleko horšího. Netroufal jsem si znovu usednout na sedadlo, a tak jsem pochodoval úzkou uličkou sem a tam. Pořád jsem se musel ohlížet po trhlině ve stěně vlaku. Náhle se jí do vagónu vlilo podivné nezemské světlo, které ohlašovalo, že jsme vjeli do další fáze, do jiného prostoru. Světlo neustále nabíralo na intenzitě, až mi začalo bolestivě pálit kůži a mně nezbylo než před ním začít couvat. Tenké paprsky ostrého světla mne bodaly z menších trhlin ve stěnách a ve stropě, o kterých jsem předtím neměl ani tušení, takže jsem měl co dělat, abych se jim všem vyhnul.
Zvenčí se postupně začaly ozývat zvuky, které jsem nedokázal nikam zařadit ani rozpoznat. Ze všeho nejvíce mi připomínaly ptáky vyrobené z kovových součástek a jejich hlas mi dráždil nervy jako nehty přejíždějící po tabuli mé duše. Vnější atmosféra začala prosakovat zubatou trhlinou ve stěně dovnitř, pumpovaná vyšším vnějším tlakem. Páchla po rozmačkaných kopřivách, těžce a dusivě. Pálila mne v ústech a nose a znovu mne zahnala od trhliny. Stěží jsem přemáhal nutkání zvracet a zaječel jsem na vlak, aby jel rychleji. Potom jsem se schoulil do klubíčka na podlaze.
Krátce nato jsme to místo opustili pro nějaké jiné a jed ve vzduchu postupně slábl, spolu s příšernými bucharovými písněmi mechanických ptáků. Vystřídala ho nová atmosféra, zatuchlá a nevýrazná, ze zásob vagónu. Dychtivě jsem ji hltal a přitom jsem se pomalu narovnával ze své embryonální polohy. Ruce a obličej vystavené divokému světlu mne stále ještě svědily. Klesl jsem na nejbližší sedadlo, vyčerpaný a skoro bezvládný. Příliš mnoho se toho přihodilo příliš rychle, dokonce i na mě, a neměl jsem příležitost si ani na chvíli odpočinout. Byl jsem tak unavený… myslím, že bych prodal duši za noc klidného spánku.
Naštěstí nikdo neposlouchal.
Když se kvalita vzduchu ve vagóně náhle ostře zlepšila, prudce jsem vzhlédl. Trhlinou ve stěně dovnitř proudilo světlo jasného letního dne a s ním čerstvý vzduch bohatý na kyslík. Byl teplý a vlhký, prosycený vůněmi tisíců nejrůznějších květin. Ze všeho toho kyslíku se mi zatočila hlava a začal jsem se hloupě šklebit, zatímco jsem ten sladký vzduch polykal plnými doušky. Vstal jsem a zamířil jsem k trhlině a právě v tom okamžiku se dovnitř prodrala stovka tuhých šlahounů pokrytých ostrými trny. Tu a tam z nich vyrůstal květ jako malá upíří ústa. Svíjely se a divoce tápaly kolem sebe poháněné nějakou strašlivou energií.
Další a další popínavé rostliny se tlačily dovnitř, ovíjely se kolem sebe navzájem, šlehaly vzduchem jako biče a postupně zaplňovaly stísněný prostor vagónu, zatímco já jsem opatrně couval zpět. Sotva moje nohy zaskřípěly na ocelovém roštu podlahy, většina úponků vyrazila mým směrem. Květinová ústa táhle zaječela křikem neukojitelného hladu. Nejbližší šlahoun jsem přeťal kandarskou obětní dýkou, kterou mi Cathy věnovala k posledním narozeninám, a její tenké ostří bez potíží projelo rostlinou, trny a vším. Všechna květová ústa zavyla bolestí a vztekem. Uťatý úponek krvácel vazkou mízu a neustále se snažil doplazit ke mně. Půlka vagónu už byla plná zmítajících se popínavých rostlin a další se cpaly dovnitř trhlinou, kterou přitom ještě více roztahovaly.
Rychle jsem rozřezal jedno sedadlo dýkou, vytáhl jsem hrst vycpávky a vznítil jsem ji primitivním ohňovým zaklínadlem, které obvykle používám, když zapaluji cigarety svým známým. Vycpávka okamžitě vzplála a nažloutlé plameny vyšlehly v kyslíkem prosycené atmosféře vysoko.
Hodil jsem hořící masu mezi rostliny a dobrý tucet se jich okamžitě vzňal. Oheň se rychle šířil vegetací a květová ústa se jednohlasně rozječela. Všechny nezasažené rostliny se bleskově stáhly z trhliny a nechaly ostatní, aby zahynuly v plamenech. Květy přitom ječely jako zavržené duše.
Hustý černý dým zaplnil vagón. Šlahouny i květy byly všechny mrtvé, ale oheň se z nich rozšířil na sedadla. Z reproduktorů se ozvalo bolestné ječení vlaku. Křikl jsem na něj, aby nezpomaloval, ale umlčel mne záchvat kašle z kouře, který mi přitom vnikl do plic. Pomalu jsem couval od planoucího inferna a pak jsem se schoulil na podlaze, kde byl vzduch ještě relativně čistý. Oči mne štípaly a po tvářích mi stékaly slzy. Nic jsem neviděl, ale z hučení plamenů jsem usoudil, že se požár nezadržitelně blíží.
A pak se celý vagón zhoupl a otřásl, jak vlak prudce zastavil. Když se jeho dveře začaly se skřípěním otevírat, pomalu, centimetr po centimetru, jal jsem se po čtyřech plazit k nim. Rameny jsem se vklínil do otvoru a vší silou jsem ho rozšířil natolik, abych se mohl vykutálet ven. Moje plíce lapaly po dechu a přes slzy jsem pořád nic neviděl. Pod sebou jsem ucítil tvrdou podlahu a plazil jsem se stále vpřed, dál od ohně a kouře. Slyšel jsem, jak se dveře vagónu za mnou zavírají, a pak se vlak napůl šílený bolestí zase rozjel. Dunění jeho kol postupně sláblo spolu s jeho telepatickým křikem, který se mi ozýval v hlavě. Ubožák. Ale když se moje matka chopí otěží, musí ohledy stranou. Ležel jsem na tvrdé zemi, třásl jsem se reakcí na prožitá utrpení a čekal jsem, až se moje plíce a hlava vyčistí. Jen jsem doufal, že mě vlak dovezl až do Stínopádu.
Konečně jsem se posadil a rozhlédl jsem se. Nebyl jsem na žádném nástupišti. Trochu nejistě jsem vstal. Vlak mne vysadil v obrovské, staromódní síni, se dřevem obloženými stěnami a trámovým stropem klenoucím se znepokojivě vysoko nad mou hlavou. Síň se nalevo i napravo táhla tak daleko, kam až moje bolavé oči dohlédly, a byla dost široká, aby se v ní dal uspořádat fotbalový zápas. Samotná velikost síně by měla být ochromující, ale nebyla. Vlastně působila skoro… útulně. Jako kdybych se vrátil domů po dlouhém odloučení od rodiny a svých milovaných. Zalévalo ji příjemné nazlátlé světlo, ačkoliv nikde nebyl vidět jeho zdroj. A nevrhalo stíny. Nebyly tam ani okna nebo dveře, žádné obrazy na stěnách ani jiné dekorace. Jenom velký kamenný krb přímo přede mnou s tiše praskajícím ohněm, jako kdyby

ho rozdělali pro mne. Připadalo mi, že zvenčí slyším svištění větru. Ten zvuk způsobil, že jsem se mimoděk zachvěl, i když jsem nedokázal říct proč.
Věděl jsem, kde jsem. Co to musí být. O Stínopádu jsem toho hodně přečetl. Jako většina lidí na Noční straně, protože Stínopád je jediné místo na téhle zemi, které je ještě podivnější, ještě slavnější a ještě nebezpečnější než ona. Je to místo, kam odcházejí legendy umírat, když na ně svět přestane věřit. Nebo možná když přestanou věřit samy v sebe… A jelikož svět občas věřil v hodně divné věci a protože ne všechno, co přijde do Stínopádu, je připraveno prostě si lehnout a umřít, dokáže být tohle malé městečko v nejzastrčenějším koutě neznáma děsivější než všechno, co se dá najít na Noční straně. Takže se snažíme přečíst všechno, co o Stínopádu najdeme. Už jen pro to neblahé tušení, že bychom tam jednoho dne mohli skončit.
Byl jsem v Galerii kostí, Síni všech svatých. V domě v srdci světa. Tam, kde žije Čas.
Na krbové římse byly jednoduché hodiny zasazené do břicha velké černé bakelitové kočky. Jak hodiny tikaly, kočka vyplazovala a zase zatahovala ohnivě rudý jazyk a panenky jejích očí se pohybovaly sem a tam. Vypadalo to jako levný krám, který se dá vyhrát v kole štěstí na pouti. Po stranách kočky stály stylizované stříbrné sošky lva a jednorožce. A kolem nich byly rozestaveny malé vyřezávané postavičky, které na první pohled připomínaly šachové figurky, i když jimi určitě nebyly. Přistoupil jsem blíž, abych si je lépe prohlédl.
Byly vyřezané z čistého, skoro průhledného dřeva, a nečinilo mi žádné potíže určit, koho představují. Břitvák Eddie, Mrtvý chlapec, Walker, Suzie Brokovnice. Kdybych se na ně díval o něco déle… našel bych tam i sebe? Úmyslně jsem se odvrátil a zjistil jsem, že uprostřed síně teď stojí obrovské starodávné přesýpací hodiny. Byly o dobrých třicet centimetrů vyšší než já, měly přes půl metru v průměru a jejich nádobu z čirého skla podepíraly sloupky ze stejného průsvitného dřeva. Většina písku už propadla dolů, z horní části hodin do dolní, a to zjištění mne z nějakého důvodu naplnilo hlubokým smutkem.
Pomalu jsem obrovské hodiny obešel a setkal jsem se s někým, kdo přišel z druhé strany, přestože jsem si byl absolutně jistý, že ve chvíli, kdy jsem vyrazil, tam ještě nikdo nebyl. Okamžitě jsem se zastavil a ona také, chvíli jsme se vzájemně měřili podezíravými pohledy. Byla to mladá punkerka, vysoká a strašlivě hubená, s vystouplými provazci svalů na holých pažích. Na sobě měla černou koženou vestu pobitou cvočky a ověšenou řetězy oblečenou přes seprané bílé tričko a vybledlé džíny. Středem hlavy se jí táhl vysoký hřeben z nagelovaných černých vlasů, které měla po stranách vyholené, a obličej jí prakticky zmizel pod silnou vrstvou černého a bílého líčidla. V jednom uchu měla zavírací špendlík, zatímco na druhém se jí houpala rezavá čepel břitvy. Oči se jí divoce leskly a ústa s černými rty měla zkřivené do vzteklého zavrčení. Zírala na mne, dvě velké pěsti opřené o boky. Na kloubech obou rukou měla vytetované slovo HATE – nenávist.
„Jsem Mad," oznámila náhle hlubokým, chraptivým hlasem.
„To víš, že jo," snažil jsem se mluvit tiše a konejšivě.
„To je zkratka pro Madeleine, ty burane!" Zvedla pravou ruku a najednou v ní držela vystřelovací nůž, jehož čepel vyjela s velice nepříjemným cvaknutím. Myslím, že to na mě mělo udělat dojem, ale to bych nesměl znát Břitváka Eddieho. A Suzii Brokovnici. Punkerka na mě zavrčela: „Čemu se tak blbě šklebíš? Myslíš si, že bych to nepoužila? Tohle je dům Času. Já se o něj starám, protože… hm, někdo to prostě dělat musí. Hele, neočekávané a nezvané hosty tady nemáme rádi, takže můžeš rovnou udělat čelem vzad a táhnout, odkud jsi přišel. Nebo budou potíže."
„Vlastně se bojím, že jsem tady uvízl," odpověděl jsem. „Přijel jsem vlakem. Z Noční strany."
Hlasitě si odfrkla. „Z té prdele světa? Tam bych nechtěla zkejsnout ani po smrti."
„No, ehm, hodně lidí co znám, to vidí stejně, ale… poslyš, já si skutečně potřebuji promluvit se Starým otcem Časem."
„Jenomže on nepotřebuje mluvit s tebou, tak vodprejskni, než z tebe začnu uřezávat malé kousky."
Chvíli jsem se nad tím zamyslel. „Je tady někdo jiný, s kým bych si mohl promluvit?"
„Ne! Já jsem Mad!"
„Ano, na tom jsme se už dohodli… Není tu třeba někdo, kdo dohlíží na tebe, aby sis neublížila a tak podobně?"
„No jasně! Jen tak dál! Na Noční stranu se vrátíš v sedmatřiceti zavařovačkách!"
Myslím, že jsme oba právě dospěli k bodu, kdy bychom mohli udělat něco nešťastného, takže bylo jen dobře, že se Starý otec Čas konečně rozhodl dát o sobě vědět. Objevil se náhle a odnikud a vypadal přesně tak, jak jsem si ho pamatoval z našeho posledního setkání ve Věži času. Vysoký hubený padesátník oblečený podle viktoriánské módy. Julien Advent by měl radost. Čas měl na sobě dlouhý černý frakový kabát nejortodoxnějšího střihu, stejně ortodoxní šedé kalhoty a až na zlatý řetěz od hodinek, který mu volně visel přes ploché břicho, byla jediným jeho barevným doplňkem meruňkově oranžová vázanka. Byl docela pohledný takovým tím starosvětským způsobem, s rozhodnou bradou, ocelovým úsměvem a velice starýma očima. Řídnoucí hřívu dlouhých bílých vlasů měl sčesanou dozadu ze vznešeného čela a pak ponechanou samu sobě. Kolem něj se vznášelo ovzduší klidné autority jako starý pohodlný plášť, jen sotva znatelně zpochybněné jistou roztěkaností v jeho pohledu.
„To je v pořádku, Madeleine," řekl klidně. „Já ho znám. Očekával jsem ho. Teď jdi a najdi si nějaké užitečnější zaměstnání, moje milá, a já zatím povím tady pánovi to, co skoro určitě nechce slyšet."
Madeleine si znovu hlasitě odfrkla a schovala nůž. „No tak to je tedy něco, nejspíš. Víš určitě, že se mu dá věřit?"
„To v žádném případě, ale tak už to chodí několik století."
Madeleine zamířila k přesýpacím hodinám a rozplynula se, takže jsme ve velké síni zůstali jen já a Čas. Krátce se na mě usmál a pak se na sebe podíval.
„Vážně už bych měl vyměnit tenhle vzhled za nějaký vhodnější. Jsem koneckonců tranzitivní bytost… ale tolik z vás to podle všeho uklidňuje. Myslím, že vím proč, a Venkovský lékař toho má tolik na svědomí…"
„Tak, tak," řekl jsem, protože se odmlčel a prostě se nedalo něco nepoznamenat. „Omlouvám se, že jsem sem tak vtrhl, ale –"

„Ano, ano, chlapče. Já vím. Lilith se vrátila na Noční stranu a ta se teď rozpadá na kusy. Ale naneštěstí nemůžu nijak zasáhnout. Nemůžu ti pomoct. Nikdo nemůže."
„Aha." Tak to jsem doopravdy slyšet nechtěl. „Přišel jsem sem kvůli –"
„Ale já přece vím, proč jsi tady, Johne Taylore. Vím, co ode mne chceš. Mám to tady. Ale líbit se ti to nebude."
Nedbale mávl levou rukou a najednou se ve vzduchu před námi vznášela malá černá skříňka s matným povrchem. Víko se samo zvedlo a odhalilo Mluvící pistoli, uloženou na krvavě rudé podušce. Klidně si tam ležela, nejodpornější zbraň, která kdy byla vyrobena. Pouhý pohled na ni ve mně vzbuzoval pocit, jako by do síně vběhl vzteklý pes. Pistole byla vyrobená z masa, kosti a z temně žilkované chrupavky pospojovaných šlachami a všechno to držela pohromadě skoro průsvitná kůže. Živá tkáň vytvarovaná do vražedného nástroje. Spouští byl dlouhý tesák. Tmavé maso hlavně se vlhce lesklo. Napadlo mne, jak velkou část svého těla asi moje matka obětovala, aby vyrobila tuhle příšernou věc, Mluvící pistoli. Zblízka ta stará zbraň páchla jako hárající fena. A zřetelně jsem slyšel, jak ve své schránce dýchá.
„Představa tak mocné zbraně v rukou smutně proslulého Johna Taylora se mi nijak zvlášť nezamlouvá," řekl Starý otec Čas ostře. „Příliš velké pokušení pro jakéhokoliv smrtelníka. Natož pro tebe. Ale… stejně ti ji dám." Krátce pohlédl na obrovské přesýpací hodiny. „Částečně proto, že Noční straně pomalu dochází čas. A také proto, že jakkoliv usilovně o tom přemýšlím, nedokážu najít nikoho vhodnějšího, komu bych ji dal… Ale hlavně proto, že mne navštívila budoucí verze mého já a řekla mi, abych ti ji dal. Vážně bych si přál, abych si takové věci nedělal."
Víko zaklaplo a černé pouzdro mi bez dalších cavyků spadlo do rukou. Čas si zhluboka povzdechl, potřásl hlavou a luskl prsty. A najednou jsem byl někde úplně jinde.

Třináct
Mateřská láska

Byl jsem zpátky na Noční straně, na náměstí Věže času, a moje první myšlenka byla, jak je všude kolem najednou ticho a klid. Pomalu jsem se rozhlédl a nikdo mi pohled neoplatil. Davy i netvoři se přesunuli někam jinam, nejspíš proto, že na náměstí už nezbylo nic, co by se dalo zničit, a nikdo, na kom by si zchladili žáhu. Z budov zbyly jen ohořelé trosky zborcené tu dovnitř, tu ven, popraskané kameny a rozdrcené zdivo. Mrtvoly ležely úplně všude, muži, ženy a ostatní, tak znetvořené nebo roztrhané na kusy, že se těžko dalo říct, kdo nebo co byly původně. Vypadaly jako rozbité hračky, se kterými si už nikdo nechtěl hrát. Nikde se nic nehýbalo. Dokonce ani potkani neslídili mezi mrtvolami. Možná že byli taky všichni pobiti. V dálce ale válka stále zuřila. Slyšel jsem slabý křik, řev a detonace, a tu a tam intenzivní záblesk světla na okamžik rozptýlil temnotu. Ale náměstí bylo tiché a klidné.
Nemohl jsem si zase nevzpomenout na zpustošenou Noční stranu budoucnosti, kterou jsem viděl tolikrát. Mrtvou krajinu, zničený svět, a to všechno kvůli mně. Budoucnost, která se tvrdohlavě stále přibližovala bez ohledu na to, jak moc jsem se snažil ji zažehnat. Maličkost po maličkosti byla čím dál reálnější a nevyhnutelnější. Možná že některé budoucnosti prostě nastat musí.
Pomalu jsem začal vnímat tichý, opakující se zvuk, a když jsem se ohlédl, uviděl jsem svou matku, jak pohodlně sedí na hromadě suti, která kdysi bývala Věží času. Ve svých bledých, bezkrevných rukou držela utrženou lidskou hlavu. Z tváře zůstala jen krvavá kaše, ale to jí podle všeho nijak nevadilo. Vytrhávala hlavě zuby jeden za druhým a házela je za sebe. Její černá ústa se přitom tiše pohybovala, jak říkala: Má mě rád, nemá mě rád… Najednou zvedla hlavu a pohlédla přímo do mých očí. Krátce se pousmála, vstala a lhostejně zahodila hlavu na zem.
„Johne, zlatíčko! Můj nejmilovanější synu –"
„Nepřibližuj se," řekl jsem. „Jsem ozbrojený. Mám Mluvící pistoli."
„Ale jistěže ji máš, drahoušku. Proto jsem přece tady."
Vykročila přímo ke mně. Zvedl jsem černé pouzdro tak, aby ho viděla, a ona se zastavila těsně mimo dosah. Byla klidná, vyrovnaná, dokonale uvolněná a ve mně se pomalu začala vzdouvat vlna hněvu. Kývl jsem hlavou k mrtvolám, pobořeným budovám, k válce, která v dálce stále zuřila.
„Jak jsi mohla tohle všechno udělat?"
Lhostejně pokrčila rameny. „Je to moje. Já jsem to udělala. Můžu si s tím dělat, co chci."
„Kde jsou tvoje děti?" zeptal jsem se. „Všichni ti tví příšerní potomci? Kde jsou tví milující nohsledi, ti šílenci a vrazi?"
„Baví se, jak umí. Tady je nepotřebuji. Řekla jsem si, že je čas, abychom si ty a já popovídali hezky v soukromí."
Zamračil jsem se, jako kdyby mě najednou napadlo něco jiného. „Jak jsi věděla, že mě tady najdeš? Ani já jsem nevěděl, že tu budu."
Kývla hlavou k plochému černému pouzdru v mých rukou. „Mluvící pistole mě zavolala. Já vždycky vím, kde je. Koneckonců, je to tělo mého těla a moje milované dítě stejně jako ty. Ve všech ohledech, na kterých doopravdy záleží, je to tvoje sestra, Johne. Díky, že jsi mi ji přinesl. Mám pro ni uplatnění. Stejně jako mám uplatnění pro tebe."
Otevřel jsem černé pouzdro, popadl jsem Mluvící pistoli a namířil jsem jí na Lilith. Ani nezamrkala, natož aby ucouvla. Pak Mluvící pistole protlačila svou jedovatou přítomnost do mé mysli a já jsem pustil pouzdro na zem. Byla v mé dlani teplá a ulepená potem, zatímco v mozku mne pálila jako horečka, zlá a nelítostná, neovladatelná jako útočný pes škubající za vodítko. Vlhce v mé ruce dýchala, toužila být použita. Chtěla vraždit, ničit, roztrhat na kusy celý svět i všechno, co v něm žije. Mluvící pistole nenáviděla, ale nemohla nic dělat, dokud někdo jiný nezatáhl za její spoušť, a to nenáviděla ze všeho nejvíce. Její odporné myšlenky se mi zavrtávaly do mysli jako červi a přižívovaly vztek a zuřivost, které tam nalézaly… ale já už jsem znal její ničivou povahu a ovládl jsem ji. Nedošel jsem tak daleko, abych se nakonec nechal zlomit nenávistným kusem zbrojního inventáře.
Ale přes všechen ten vztek a nenávist jsem také cítil, jak Mluvící pistole touží po doteku mé matky. Chtěla jít k ní a uhnízdit se jí v dlani, chtěla pro ni dělat hrozné, příšerné věci. Stiskl jsem její pažbičku tak, že mě rozbolela ruka, a ani na

okamžik jsem přitom nespustil oči z Lilith. Ta se mi bezhlesně smála a přitom pomalu vykročila ke mně. Namířil jsem na ni Mluvící pistoli a stiskl jsem spoušť.
A nic se nestalo.
Zkoušel jsem to znova a znova, ale dlouhý tesák, který sloužil jako spoušť Mluvící pistole, se ani nehnul. Zatřásl jsem tou prokletou zbraní a pak jsem do ní praštil druhou rukou, ale nebylo to k ničemu. Ve své mysli jsem slyšel, jak se mi směje.
„Mluvící pistole na mě neúčinkuje, Johne," řekla Lilith klidně. „Nikdy by se nevzepřela přání svého stvořitele. Malá bezpečnostní pojistka, kterou jsem do ní zabudovala tenkrát Na počátku. Víš, ona mě miluje. Touží mi sloužit a činit mne šťastnou. Taková hodňoučká dceruška… Ne jako ty. Dej mi tu pistoli, Johne. Pro tebe jsem ji nestvořila. A v mých rukou přeříká tvoje tajné jméno a předělá tě v řádného, poslušného syna, kterého jsem si v tobě vždycky přála mít."
Natáhla ruku a Mluvící pistole sebou nedočkavě trhla, jak si zoufale přála jít k jediné osobě, která ji nechá dělat to, po čem tak dlouho touží.
Nemohl jsem jí Mluvící pistoli dát. Proto jsem vyvolal svoje nadání a přinutil jsem ho najít jedinou věc, která ji mohla zničit. Odpověď byla triviální: stačilo ji přinutit, aby vyslovila pozpátku svoje vlastní tajné jméno a odetvořila se. Moje nadání mne od toho zrazovalo a Mluvící pistole v mé ruce se vzpínala, ale v posledních letech jsem urazil dalekou, obtížnou cestu a na okamžiky, jako byl tenhle, jsem byl dobře připravený. Možná právě o to šlo. Napřel jsem celou svou vůli a duši proti nadání a pistoli, tlačil jsem je milimetr po milimetru tam, kam jsem je potřeboval dostat, až ze sebe konečně pistole vyplivla jediný příšerný zvuk a pak zavyla zoufalstvím, jak byla sama její existence zvrácena a ona byla anulována. Odetvořena.
Najednou jsem měl ruku prázdnou a zapotácel jsem se tak, že jsem málem upadl. To strašné vypětí sil mne vyčerpalo. Cítil jsem se, jako kdybych právě holýma rukama zvedl pohoří a pak jsem si ho nechal spadnout na hlavu. Lilith zavrčela překvapením a pak si přitiskla ruku k nahému boku. Pozoroval jsem ji velice obezřetně, ale najednou se zase usmála.
„Jejda, děkuji ti, Johne. Za to že jsi mi vrátil moje maso a kost. Už jsem skoro zapomněla, jak mi to žebro chybí, ale teď, když ho mám zpátky, je to skvělý pocit. Ty jsi vždycky věděl, jaký dárek potěší tvou mamku nejvíce."
„Mluvící pistole je pryč," řekl jsem. „Bez ní mne nemůžeš přetvořit, což znamená, že nemůžeš přetvořit ani Noční stranu. Je po všem. Tvůj velkolepý plán je mrtvý a pohřbený. Stáhni svoje armády. Tohle už není tvoje Noční strana. Nepatříš sem. Takže… jdi pryč a nech nás na pokoji."
Ale ona se už zase usmívala a vrtěla hlavou. „Ty pořád uvažuješ tak přízemně, Johne. Mluvící pistole pro mě nikdy nebyla příliš důležitá. Jenom ti to mohla ulehčit. Teď to budu muset udělat mnohem… bezohlednějším způsobem. To je vše. Tím bolestivým způsobem. A neopovažuj se brečet. Můžeš si za to sám. Mluvící pistole nikdy nebyla moje hlavní zbraň proti Noční straně, Johne. Tou jsi byl a stále jsi ty. Proto jsem tě koneckonců porodila."
„Cože?" zakoktal jsem. Z tolika zvratů mi začínala jít hlava kolem. „Nerozumím…"
„Samozřejmě že ne. Udělala jsem to tak, abys ode mne zdědil jedno konkrétní nadání, Johne, takže pro mne bude připravené k použití, až nastane správný čas. A teď tě přinutím udělat to, pro co ses narodil. Přinutím tě použít tvůj talent k tomu, abys pro mne našel dokonalou podobu Noční strany, původní nekontaminovaný model, kterým vždycky měla být. A až to uděláš, vnutím tu podobu celému světu."
„To neudělám," řekl jsem a ze všech sil jsem se snažil nedívat se na ni, do jejích hlubokých temných očí, ale nešlo to. „To nikdy neudělám!"
„Nebudeš mít na výběr, zlatíčko. Rozhodla jsem o tvém osudu ještě dřív, než ses narodil, pracovala jsem na tobě, když jsi vznikal v mé děloze. V prvních letech tvého dětství jsem všechno vtiskla hluboko do tvé mysli, abych to mohla použít dnes, na tomto místě. Geis, který podrobí tvou vůli mé. Proto ses nikdy nedokázal rozpomenout na první roky svého života se mnou. Musela jsem sice opustit láskyplnou náruč své milované rodinky dřív, než jsem s tebou byla úplně hotová, ale i tak to stačilo. Vidím jej, jak se ukrývá hluboko ve tvé mysli a obtáčí se kolem tvé duše jako had."
„Ty strašně ráda posloucháš svůj vlastní hlas, co?" řekl jsem. Nikdy na sobě nedej znát, že tě někdo vyděsil… „Proč mi nic z toho neprozradilo moje nadání, když jsem se ho na to vyptával?"
„Protože to není tvoje nadání, ale moje. Já jsem ti ho dala, abys naplnil mou vůli." Vytočila drobnou piruetu s rukama roztaženýma, paní všeho, co přežilo, usmívala se jako kočka s kanárkem v tlamě. „Řekla bych, že je čas to tady zmodernizovat. Stará Noční strana už byla příšerně promořená. Teď ji roztáhnu po celé Zemi a osvobodím ji od vlivu Nebe i Pekla. Ukradnu tento svět oběma tyranům a udělám si z něj svůj zábavní park na věky věků. A všechno, co tady žilo, včetně těch otravných lidí, bude smeteno a nahrazeno něčím, co mi bude vyhovovat lépe. Včetně tebe, můj nejdražší chlapečku. Budeš o tolik šťastnější, až tě předělám ke svému vlastnímu obrazu. Budeš klečet u mých nohou a pět na mne chválu až do skonání světa. Nebude to báječné? Maminka a její synáček, spolu, navždy."
A já jsem právě zničil Mluvící pistoli, jedinou zbraň, která ji mohla zastavit.
Jedině že by… když jsem se s Lilith střetl tváří v tvář posledně, dávno, velice dávno, při stvoření Noční strany, našel jsem způsob, jak jí ublížit a oslabit ji. V duchu jsem se zlověstně zašklebil. Jsem John Taylor. Vždycky mám v rukávu nějaký ten trik. Vyvolal jsem svoje nadání, nemilosrdně jsem ho napojil posledními zbytky své vůle a použil jsem ho k nalezení pouta mezi mnou a mou matkou. Fyzického, mentálního a magického spojení mezi matkou a jejím jediným synem. Trik, který jsem použil tenkrát, abych z ní vysál její životní energii.
Jenomže když jsem se po ní přes to spojení natáhl, už tam na mě čekala. Její vůle projela tím tenkým vláknem a odhodila mne stranou, příšerně silná a absolutně ochromující. Vykřikl jsem a padl jsem na kolena a ona začala pít mou životní energii navzdory všemu, co jsem dělal, abych jí v tom zabránil. Shovívavě se na mě usmála.
„Přece jsi nemyslel, že mě dostaneš stejným trikem dvakrát, že ne? Ne když jsem měla tolik roků na to, abych přemýšlela o tomto dni, o tomto okamžiku, plánovala ho do posledního detailu… Ubohý chlapče. Tohle není tvůj příběh, Johne; je

můj. Myslím, že je čas začít s tvou rekonstrukcí. A pak si spolu užijeme spoustu legrace, až budeme trhat na kusy všechno, v co jsi kdy věřil. Pořádně se otevři a řekni aaa!, Johne. Bolet to bude jenom chviličku…“

Čtrnáct
Co všechno obětujeme z lásky

Čas se zpomalil, až se doslova plazil. Lilithina natažená ruka se zastavila několik centimetrů od mého obličeje. Její slova se změnila v dlouhé zavrčení, které náhle ztichlo, jako když utne, když se před námi z ničeho nic objevil Sběratel v nějakém podivném vynálezu. Od něj se dá čekat, že je schopen zastavit sám čas, aby jeho nástup působil co nejimpozantněji. Sběratel, šejdíř, zloděj a člověk neváhající sebrat cokoliv, co se dá sbírat a není to přibité nebo střežené vzteklými vlčicemi. Můj starý známý, ale ne takový, kterého byste nazvali přítelem. Nemyslím, že by Sběrateli ještě nějací přátelé zůstali. Překáželi mu ve sbírání.
Je to podsaditý muž středního věku s brunátným obličejem a na sobě měl tentokrát stylový tmavě modrý blejzr s bílým lemováním a velkou plackou na klopě, na níž byla číslice šest. Dřepěl v nějakém podivném stroji, který visel ve vzduchu nepříjemně blízko mé hlavy. Vypadalo to jako nějaká hodně složitá průlezka vyrobená z dlouhých křemíkových a křišťálových tyčí, které jiskřily a zářily proti nočnímu nebi. Celá ta věc nemohla být víc než tři metry široká, ale bylo na ní něco zvláštního, jako kdyby zasahovala do více než tří obvyklých dimenzí. Ve vzduchu byl cítit ozon.
Sběratel se ze svého dopravního prostředku natáhl a popadl mne za límec trenčkotu. Potom mne vtáhl k sobě na plošinu a vzápětí jsem zjistil, že se zase můžu hýbat. Jelikož se mi pořád ještě trochu točila hlava, přidržel jsem se nejbližší tyče a zjistil jsem, že se mi nepříjemně kroutí pod rukama, jako kdyby tam tak úplně nebyly. Nebyl jsem si tak docela jistý, jestli právě necestuji z louže do bláta. O Sběrateli každý věděl, že není na ničí straně a vždycky bojuje výhradně jen za sebe. Pod námi Lilith pomalu otočila hlavu a podívala se na nás.
„Zatraceně,“ zaklel Sběratel. „Pole se hroutí. Drž se pořádně, Taylore, padáme odsud!“
Oběma rukama se chopil řízení, které vypadalo jako nějaká expresivní křišťálová květina, a celé zařízení uhnulo prostorem do strany. Pak jsme se začali točit dokola a náměstí Věže času zmizelo; prostorové dimenze se před námi začaly střídat stále rychleji. Pokusil jsem se zavřít oči, ale k ničemu to nebylo. Cítil jsem ten pohyb na nějaké základní duchovní úrovni a mému žaludku se to nelíbilo ani trochu. Zoufale jsem se držel křišťálových tyčí, které se mi jakoby úmyslně snažily vyklouznout z rukou. Pořád jsem ještě slyšel, jak Lilith křičí: Ne… a její hlas se postupně měnil ve vytí, jež se táhlo donekonečna. Křišťálové zařízení se divoce zmítalo silou jejího hněvu a solidní tyče, které ho tvořily, praskaly a tříštily se. Sběratel se potýkal s řízením a vztekle klel, a najednou celý ten vynález zastavil a já z něj vypadl přímo do baru U Podivínů.
Dlouho jsem tam jen tak seděl a vychutnával jsem si bezpečí podlahy, která se ani trochu nepohybovala, a pak jsem velice opatrně vstal. Nemyslím, že bych se kdy dříve cítil tak unavený. Podíval jsem se na Sběratele, který chodil kolem dokola svého křišťálového stroje a vzteklým klením kvitoval každý další odpadlý kousek. Vlastně mu zlostí přeskakoval hlas a vztekle kopal do věcí na podlaze.
„Zatracená věc! Druhou takovou už nikdy nezískám! Určitě ne po všech těch nových bezpečnostních opatřeních, co zavedli po mojí poslední návštěvě… Raději ať tahle cesta stojí za to, Henry!“
Walker se přišoural blíž a konejšivě ho poplácal po rameni. „Strategii nech na mně, Marku. Víš, že jsem na tohle byl vždycky expert. Ale ještě jsi mi nevysvětlil, co to vlastně je?“
„No, původně to byla čtyřrozměrná průlezka pro skutečně nadané děti ve třicátém století. Přivlastnil jsem si ji, když se nikdo nedíval, a přizpůsobil jsem si ji k cestování mezi dimenzemi. Není tak přesná jako některé z mých ostatních strojů času, ale dost neobvyklá, aby Lilith překvapila. A podívej se, jak vypadá teď! Pevně doufám, že mi ji nahradíte.“
„Osobně se postarám, abys byl po zásluze odměněn,“ opáčil Walker a obrátil se ke mně. „A jak se vede tobě, Taylore?“
„Mizerně,“ odsekl jsem a dopadl jsem na nejbližší židli. „Proč jsi poslal toho šmejda, aby mě zachránil?“
„Protože bylo na první pohled jasné, že sám se zachránit nedokážeš, ty nevděčný malý parchante!“ odsekl Sběratel. „Sledovali jsme, jak se vybavuješ s Lilith, pomocí vize, kterou nám zprostředkoval Merlin, hned jak zachytil tvoje znovuobjevení na Noční straně, a všem nám bylo jasné, že se v tom plácáš jako ryba na pánvi. Takže mě Henry poslal jako tu příslovečnou kavalerii. A jestli nemůžeš pochopit, proč se někdo tak rozumný jako já přidal k tomu vašemu zatracenému hnutí odporu, i když velice váhavě a víceméně proti své vůli, tak ti rovnou říkám, že v tom byla spousta citového vydírání.“
„Jenom jsem mu vysvětlil, že až Lilith skončí s Noční stranou, už nebude co sbírat,“ řekl Walker.
„Zatracený vandal!“ zaklel Sběratel. „Nestrávil jsem nejlepší léta života shromažďováním největší sbírky pokladů a divů v tomto nebo kterémkoliv jiném vesmíru, aby mi ji teď ta Velká bílá Čubka zničila. Ženské nikdy nedokázaly ocenit vznešenost sběratelské vášně…“
„Věděl jsem, že přijdeš, když tě o to požádám,“ řekl Walker. „K čemu by byli staří přátelé?“
Sběratel mu věnoval mrazivý pohled. „Nepřeháněj to, Henry. Nejsme přátelé už dobrých dvacet let a ty to víš. Už od toho nešťastného incidentu s kupolí svatopavelské katedrály jsi dělal, co jsi mohl, abys mne dostal za katr. K čertu, osobně jsme se nesetkali od Charlesova pohřbu.“ Podíval se na mne a pak zpátky na Walkera. Jeho hlas o poznání změkl. „Zestárl jsi, Henry. Stal ses úctyhodným.“
„A ty jsi zase ztloustl.“
Nechal jsem je jejich dojemnému shledání, s jistou námahou jsem se zvedl ze židle a odpotácel jsem se k barovému pultu. Lilith mi dala pořádně zabrat. Alex stál na svém obvyklém místě za barem a věřte, nebo ne, velká sklenice pelyňkové brandy tam na mě už čekala. Dokonce mi do ní strčil pestrobarevné paraplíčko, čistě proto, že věděl, jak je nenávidím. Nechtěl, abych si o něm myslel, že měkne. Hodil jsem paraplíčko na podlahu, pořádně jsem se napil a

vděčně jsem se na něj podíval. Mlčky kývl hlavou. Na žvanění jsme si nikdy moc nepotrpěli.
„Vrátil se někdo z mých lidí?“ zeptal jsem se nakonec.
„Jenom já,“ odpověděla mi Suzie Brokovnice.
Otočil jsem se a tam stála ona. Suzie Střelkyně, černá kožená bunda na ní sotva držela, jak byla pořezaná a rozsekaná, celá prosáklá zaschlou krví. Nábojnicové pásy na prsou měla prázdné a z opasku jí nevisely žádné granáty. Zmizela dokonce i brokovnice, kterou vždycky nosila v pouzdře na zádech. Napůl se posadila a napůl svalila na barovou stoličku vedle mě a Alex jí pohotově přistrčil láhev ginu. Byl jsem příliš vyčerpaný, abych udělal něco víc, než se na ni usmál na znamení, jak jsem rád, že to přežila, a ona mi odpověděla lehkým kývnutím.
„Měl jsi vidět, v jakém byla stavu, když se vrátila bez tebe,“ řekl Alex. „Dát ji jakž takž dohromady mě stálo tři moje nejlepší opravářská kouzla. Připsal jsem ti je na účet, Taylore. I když, jak se věci vyvíjejí, možná bychom se měli vyrovnat hned, dokud to ještě jde.“
„Rozbila jsem si brokovnici,“ postěžovala si Suzie, ignorujíc Alexe s lehkostí danou dlouholetou praxí. „Musela jsem ji používat jako kyj, když mi došla munice. A svou nejlepší dýku jsem nechala v oku nějakého parchanta. Všechny moje zbraně jsou pryč. Cítím se jako nahá.“
„Jak se ti podařilo dostat se sem, přes všechny ty vražedné maniaky?“ zeptal jsem se.
„S pomocí nejrůznějších tupých nástrojů a obrovské dávky mizerné nálady,“ odpověděla Suzie.
„Viděla jsi někoho z ostatních?“
„Ne,“ řekla Suzie a upírala oči do láhve ginu, aniž se jí dotkla. „Ale Mrtvý chlapec už byl mrtvý a Břitvák Eddie je bůh. Nijak by mě nepřekvapilo, kdyby se tu některý z nich časem objevil.“
„Ale ne Tommy Zapomnění,“ řekl jsem.
„Ne. Jeho bratr Larry ho šel hledat, hned když se dozvěděl, co se stalo. Od té doby nikdo neslyšel ani o jednom z nich.“
„Julien Advent je v terénu a činný,“ ozval se Alex. „Podle všeho shromažďuje zbylé Walkerovy lidi, aby se s nimi pokusil o poslední zoufalý útok na Lilithiny síly.“
„Ne!“ řekl jsem. Odstrčil jsem se od barového pultu a vrávoravě jsem došel k Walkerovi. Úmyslně mne ignoroval a dál si povídal se Sběratelem, takže jsem ho popadl za rameno a otočil jsem ho k sobě. Nevím, kdo z nás tím byl víc překvapený. Už to bylo hodně dlouho, co si někdo troufl s ním takhle jednat. „Nemůžeš proti Lilithině armádě bojovat vlastní armádou,“ řekl jsem tak přesvědčivě, jak jsem to svedl. „Zničili byste Noční stranu při tom, jak byste o ni bojovali. Nikdo by nevyhrál. Viděl jsem to.“
„Víš to určitě?“ zeptal se Walker.
„Ale ano. Mluvil jsem s lidmi z budoucnosti, s lidmi, kteří to přežili. Byli poslední, kdo zůstal. Některé z těch jmen bys poznal, kdybych ti je prozradil, ale raději mi v tomhle věř, Walkere – bude lepší, když je znát nebudeš. A věř mi, tahle válka se s vojskem vyhrát nedá.“
„Tak co navrhuješ?“ opáčil Walker a přísahám, že jeho hlas zněl stejně klidně, zdvořile a civilizovaně jako kdykoliv jindy, přestože jsem ho právě připravil o poslední naději. „Co jiného můžeme dělat, když ne válčit?“
„Něco udělat musíte,“ prohlásil Merlin hlasem, který byl sotva víc než chrapot. „A raději rychle. Moje ochrany jsou pod neustálým tlakem. Nevím, jak dlouho je ještě dokážu udržet.“
Rozhlédl jsem se. Doopravdy jsem velkého čaroděje, který seděl zhroucený u stolu v koutě, přehlédl. Vypadal velice starý a velice unavený, dokonce i na patnáct set let starou mrtvolu. Sinalý obličej měl propadlý a rudé plamínky v jeho prázdných očních důlcích skomíraly.
„Vzdorovat Lilith, zabránit jí, aby sem pronikla, mne stojí všechny síly, co mi ještě zbývají,“ řekl Merlin, aniž se na mě podíval. „Jsem vymačkaný jako citron. Potřebuji svoje srdce. Pořád je ještě čas. Najdi mi moje ukradené srdce, přines mi ho a vrať mi ho zpátky do hrudi a já se znovu stanu Mocností. Dokážu se znovu vrátit mezi živé, odít se slávou a postavit se Lilith tváří v tvář.“
„To není dobrý nápad,“ odpověděl jsem. „Jsi jediný Satanův syn zrozený k tomu, aby se stal Antikristem, a já nemám v úmyslu přivést něco takového na Noční stranu.“
„To je ono, jen mi vyčítej můj původ! Ty ze všech lidí bys měl nejlépe vědět, že všichni nejsme děti svých rodičů. Chceš, abych škemral, Taylore? Já tě prosím! Ne za sebe, ale za Noční stranu. Za nás za všechny.“
„Nemůžu to udělat,“ řekl jsem. „Já vím, kde je tvoje srdce. A neexistuje žádný způsob, jak bych ti ho mohl vrátit.“
„V tom případě jsme všichni mrtví,“ řekl Merlin. „Mrtví a prokletí.“
„Koukněte se, jestli mě nedokáže dál chránit, tak odsud okamžitě padám,“ prohlásil Sběratel. „No tak, Henry, víš, že jsem souhlasil sem přijít jedině proto, že jsi mě ujistil, že je tenhle bar bezpečnější než jakákoliv jiná skrýš. A Taylora jsem zachránil jenom proto, že jsi mi řekl, že je nezbytný pro naše přežití.“
„Zavři klapačku,“ utrhl jsem se na něj a cítil jsem, jak se ve mně znovu vzdouvá vlna hněvu. „Ty máš nejméně co si stěžovat, Sběrateli. Stejně je to všechno jenom tvoje chyba! To ty jsi umožnil invokaci Babalon, která vysvobodila Lilith z Limbu! Dal jsi mého otce dohromady s mou matkou, a tak to všechno začalo!“
Sběratel se mi nedokázal podívat do očí. „Udělal jsem chybu,“ řekl nakonec. „Tehdy mi to připadalo jako dobrý nápad.“
„Nech Marka na pokoji,“ ozval se Walker a postavil se mezi mne a Sběratele. „Všichni jsme si tenkrát mysleli, že děláme správnou věc. Včetně tvého otce. Nikdo z nás nechtěl, aby se stalo něco takového… Proč se na mě tak díváš, Johne? Co se stalo?“
„Jenom mě právě něco napadlo,“ řekl jsem. Cítil jsem, jak se mi po tváři rozlévá úsměv, a najednou jsem se vůbec necítil unavený. „Jsem přece John Taylor, ne? Vždycky mám ještě nějaký ten trik v rukávu. A tenhle je doopravdy parádní! Je to způsob, jak zastavit Lilith a přitom s ní neválčit. Stačí jenom dát zase dohromady tři muže, kteří Lilith vyvolali prostřednictvím invokace Babalon. Ti mohou zopakovat zaklínadlo a pak ho obrátit tak, aby Lilith poslali zpátky do Limbu! Dveře, které jste při invokaci vytvořili, jsou přece stále otevřené, ne?“

„Vlastně ano," řekl Walker. „Už jsme neměli příležitost je zase zavřít. Než jsme si uvědomili, že se nezabouchly samy, byl každý z nás někde jinde a všichni jsme byli pevně odhodlaní už nikdy nic společně nepodnikat. Ne že by na tom doopravdy záleželo; dveře byly vlastně jen pootevřené a kromě nás tří je nikdo nevnímal. Nikdo jiný je nemohl použít. Lilithin vstup do tohoto světa byl vyladěn jen pro ni a nikoho jiného."
„Ale kdybyste vy tři zase spolupracovali, mohli byste jejich magii restartovat," řekl jsem. „Otevřít dveře dokořán, donutit Lilith jimi projít do Limbu a pak je za ní zase zavřít! To by přece šlo! Nebo ne?"
„Teoreticky ano," odpověděl Sběratel zamračeně. „I když by jeden z nás musel dveřmi projít s ní, aby se ujistil, že je nedokáže otevřít z druhé strany, dokud je úplně neuzavřeme. A ten by byl… uvězněn s Lilith v Limbu navěky. Takže na mě se nedívejte. Já mám příliš mnoho věcí, pro které stojí za to žít. A navíc jsem s ní nikdy příliš nevycházel, ani když ještě byla jen Charlesova manželka."
„Ty jsi nikdy neměl smysl pro povinnost," řekl Walker. „Já to udělám."
„Ne," řekl jsem. „Půjdu já. Ty víš, že to musím být já."
„Ne, to tedy nemusíš!" zvolala Suzie skoro divoce. „Proč to vždycky musíš být ty, Johne? Copak jsi už neudělal dost?"
„Naneštěstí je tohle všechno naprosto irelevantní," řekl Walker. „Je to dobrý plán, Johne, ale neexistuje způsob, jak bychom ho mohli uskutečnit. K invokaci Babalon bylo třeba tří lidí a pouze tito tři lidé mohou doufat, že se jim podaří ji znovu zopakovat. A tvůj táta je mrtvý, Johne."
„Už ne," odpověděl jsem. „Lilith přece probudila mrtvé na hřbitově Nekropole, vzpomínáš? Všechny je zase probudila k životu a poslala je na Noční stranu." Viděl jsem, jak se v očích všech rozsvěcují světélka poznání. „Je tam někde venku. Můj otec. Charles Taylor. A kdo se hodí lépe k tomu, aby ho našel, než já?"
Probudil jsem k životu svoje nadání a to mi ukázalo vizi mého zmrtvýchvstalého otce. Něco hledal v pamětní knihovně Prospera a Michaela Scotta, prohrabával se troskami a vytahoval knihy z převržených regálů. Pak si je odnesl ke stolu a tam v nich horečně listoval, snaže se nalézt… já nevím co. Chvíli jsem ho pozoroval. Nevypadal o mnoho starší, než jsem byl já. Vlastně se mi hodně podobal. Vzal jsem Walkera a Sběratele za ruce, aby ho také mohli vidět.
„Typický Charles," řekl Sběratel skoro melancholicky.
„Nikdy si od nikoho nenechal poroučet. Jak je vidět, ani od své exmanželky, která ho znovu probudila k životu. Už by mohla vědět, že on si vždycky půjde svou vlastní cestou."
„Nemyslím, že o něm vůbec ví," řekl Walker. „Zrovna teď má na práci úplně jiné věci."
„Co to vlastně dělá, válí se v knihách, zatímco se svět chýlí ke konci?" zeptal se Sběratel.
„Dělá to, co dělal vždycky," odpověděl Walker. „Pátrá. Hledá odpovědi."
Podíval jsem se na Merlina. „Otevři pro mě dveře mezi tady a tam. Potřebuji si promluvit se svým otcem."
Mrtvý čaroděj se na mě zamračil. „Když se byť jen na okamžik přestanu soustředit na ochranu baru, Lilith se v tu chvíli dozví, co se tady děje."
„Tak ať," opáčil jsem. „Teď je nejdůležitější dostat tyhle tři staré kamarády zase dohromady. Aby mohli napravit svůj starý omyl."
„Bože, ty jsi někdy vážně jako tvůj táta," zavrčel Sběratel. „On taky dokázal být pěkná osina v zadku."
Merlin vztekle mávl roztřesenou rukou a vize knihovny se stala skutečnou, jako kdyby se mezi ní a barem najednou otevřelo okno. Můj otec byl tak zabraný do knih, že si ničeho nevšiml. Opatrně jsem vešel otvorem v prostoru do knihovny a významně jsem zakašlal. Můj otec vyskočil ze židle a začal přede mnou vyděšeně ustupovat, přičemž neopomněl popadnout ze stolu těžítko jako zbraň. Pomalu jsem zvedl ruce, abych mu ukázal, že jsou prázdné.
„Uklidni se," řekl jsem. „Nepřišel jsem sem, abych ti ublížil. Potřebuji tvou pomoc."
Charles Taylor si mě podezíravě prohlédl a pak položil těžítko zpátky na stůl. „Připadáš mi povědomý. Měl bych tě znát?"
Uslyšet hlas svého otce po tolika letech byl pro mne větší šok, než jsem si představoval. Jako by se tím stal definitivně reálný způsobem, kterým to pouhý pohled na něj nedokázal. Spustil jsem ruce a najednou jsem nevěděl, co mám říct. Chtěl jsem, potřeboval jsem mu povědět příliš mnoho věcí, ale nedokázal jsem nalézt správná slova.
„Jak jsi mě tu našel?" zeptal se. „Nevypadáš jako jedna z Lilithiných stvůr. Ačkoliv vím skoro určitě, že už jsem tě někde viděl… ale na tom nezáleží. Nemůžu ti pomoct. Musíš hned odejít. Mám moc práce."
„Znáš mě," řekl jsem. „I když jsme se už dlouho neviděli. Jsem John. Tvůj syn John."
„Můj Bože," řekl a klesl na židli, jako by se mu z nohou ztratila všechna síla. „Johne… podívej se na sebe… Vždyť už jsi dospělý. Vypadáš… vypadáš jako můj táta. Tvůj děda. Toho jsi samozřejmě neznal –"
„Odešel jsi," řekl jsem. Snažil jsem se nedávat najevo vztek, který se mě znovu začal zmocňovat, ale o to to znělo mrazivěji. „Opustil jsi mě a nechal jsi mne napospas mým nepřátelům, když jsem byl ještě dítě. Odešel jsi ode mne, když jsem tě potřeboval nejvíce. Raději ses upil k smrti, než bys mne vychoval. Proč?"
Charles si ztěžka povzdechl. Podíval se na svoje knihy, jako kdyby v nich hledal odpověď, a pak se přinutil podívat se mi znovu do očí. „Musíš mě pochopit… tolikrát jsem byl zrazen: přáteli, o nichž jsem si myslel, že jim mohu věřit, ženou, kterou jsem miloval. Tvoje matka… byla moje poslední příležitost. Být zase muž, zase duševně vyrovnaný. Dělat něco, na čem doopravdy záleží. Byla můj život, moje naděje, moje sny. Nikdy jsem nikoho nemiloval tak, jak jsem miloval ji. Když mi Kostelní lavice pověděl pravdu a ukázal mi přesvědčivé důkazy… skoro jsem ho zabil. Okamžitě jsem se vydal za ní, ale už byla pryč. Bohudík. Nevím, co bych udělal… A ty, Johne, ty jsi pro mě znamenal tolik, že jsem dostal strach, abys mne také nezradil. Protože jestli jsem se nemohl spolehnout na to, že je moje manželka skutečně mou manželkou, jak jsem si mohl být jist, že jsi doopravdy můj syn? Bál jsem se, že se z tebe stane stejná stvůra, jakou byla tvoje matka."
„Ne," odpověděl jsem. „Se svou matkou nemám nic společného."
Usmál se a bylo to, jako kdyby něčí ruka sevřela moje srdce. Najednou jsem si na ten úsměv vzpomněl; znal jsem ho z

dávných dob, i když jsem si ho vybavil teprve teď, když jsem ho znovu uviděl.
„Četl jsem o tobě, synu. Popisy tvých starých případů v Night Times. Vypadá to, že vedeš docela dobrodružný život. Pomáháš lidem, kteří si nedokážou pomoct sami, řešíš záhady, pronásleduješ záporáky… Četl jsem i některé články Juliena Adventa. Velkého viktoriánského dobrodruha. Připadá mi, že se ještě nerozhodl, jestli s tebou souhlasí, nebo ne, ale uznává, čeho jsi dosáhl, a to mi docela stačí. Stal ses hrdinou, kterým jsem vždycky toužil být, ale život rozhodl jinak…“
„Ještě není příliš pozdě,“ řekl jsem. „Existuje způsob, jak můžeš zastavit Lilith. Pojď se mnou. Dva staří přátelé se s tebou chtějí pozdravit.“
Vstal ze židle a nejistě se na mne podíval. Byli jsme přesně stejně vysocí. Dva muži přibližně stejného věku, ale s více životními zkušenostmi, než nám po právu příslušelo.
„Existuje způsob?“ zeptal se. „Opravdu?“
„Já tomu věřím.“
„Tak jdeme na to.“ Váhavě mi položil ruku na rameno. „Je mi líto, že jsem tě opustil, synu. Omlouvám se… že jsem nebyl dost silný.“
„Všichni ostatní opustili tebe,“ řekl jsem. „Všichni ti lhali. Zradili tě. To teď skončí.“
„Přečetl jsem všechno, co jsem tu o tobě našel,“ řekl Charles Taylor. „Vedl sis v mé nepřítomnosti velice dobře. Jsem na tebe hrdý, synu.“
„To je všechno, co jsem kdy chtěl,“ odpověděl jsem.
Myslím, že by mě v tu chvíli objal, ale ještě jsem na to nebyl připravený. Musel jsem být silný. Vrátil jsem se otvorem v prostora zpátky do baru a on mne následoval.
Merlin za námi otvor okamžitě zavřel. Můj otec se rozhlédl.
„Můj Bože, to jsou Podivíni! Ta stará putyka ještě existuje? Zatraceně, tady jsem si kdysi užíval…“
„To můžu potvrdit,“ prohlásil Walker suše. „I když si matně vzpomínám, že jsem to byl vždycky já, kdo nakonec zaplatil účet. Tehdy jsi byl pověstný tím, že jsi u sebe nikdy neměl peněženku.“
Můj otec se otočil a podíval se na Walkera, pak na Sběratele. Zamračil se, jako by si nebyl jistý, co má dělat, ale pak se mu po tváři rozlil úsměv a všichni tři se rozesmáli. Byl to bezstarostný, šťastný smích, který odnesl pryč všechny staré křivdy a spory, a ti tři muži si padli navzájem do náručí, začali se poplácávat po zádech a ramenou a přitom mluvili jeden přes druhého. Bylo zvláštní vidět Charlese Taylora o tolik mladšího než jeho dva současníky, ale nebylo sporu o tom, jak přirozeně se k sobě hodili. Jako kdyby k sobě odjakživa patřili. Nakonec od sebe poodstoupili a začali se navzájem prohlížet.
„To je dobře, že ses zase vrátil, Charlesi,“ řekl Walker. „Vypadáš vážně dobře. Být po smrti ti očividně prospělo.“
„Chyběl jsi mi, Charlesi,“ přidal se Sběratel. „Doopravdy. Nikdo nedokáže v hádkách trvat na svém jako ty. Takže – jaké to je být mrtvý?“
„Skutečně si nevzpomínám,“ odpověděl Charles. „Pravděpodobně bohudík. Ale podívejte se na sebe… oba! Henry… co se to s tebou stalo? Vždyť ty vypadáš úctyhodně! A to jsi vždycky přísahal, že bys raději zemřel, než abys na sebe vzal oblek a kravatu jako ostatní městští trubci. Takže ty jsi teď doopravdy součást systému moci?“
„K čertu,“ řekl Sběratel. „On je systém moci.“
‚A Marku… Deset z deseti za styl, ale kdy se ti podařilo tak ztloustnout?“
„Ještě ty s tím začínej,“ opáčil Sběratel. „Líbí se ti ten blejzr? Dostal jsem ho od jednoho tajného agenta na penzi. Zatímco ho hledal, vzal jsem si taky jeho zázračné auto.
Až bude tohle všechno za námi, musíš si prohlédnout mou sbírku. Shromáždil jsem víc slavných krámů a serepetiček než kdokoliv jiný na světě.“
„Vždycky jsem věděl, že na to máš, Marku,“ odpověděl můj otec vážně a všichni tři se znovu rozesmáli.
„Tohle je úplně nový element,“ řekl mi Merlin tiše. „Nepředvídaný a neočekávaný. Kdo ví, co z toho může vzejít?“
„Ty jsi nepředvídal, co se tady stane?“ podivil jsem se.
„Nemyslím, že to vůbec někdo předvídal, chlapče! K tomu, aby se tihle tři zase po tolika letech setkali, bylo třeba příliš mnoha náhod a nepravděpodobných událostí. A nakonec k tomu došlo jen díky tobě, Johne Taylore.“
„Takže přece jenom máme šanci?“ zeptal jsem se.
„To ne,“ odpověděl Merlin a odvrátil se. „I tak zemřeme nebo budeme zničeni spolu se zbytkem Noční strany.“
„Invokace Babalon,“ řekl Charles Taylor a já jsem okamžitě znovu zpozorněl. Můj otec se zamyšleně mračil. „Náš nejslavnější čin a největší zločin. Doopravdy bychom se měli odvážit začít s tím znovu?“
„Máme dost času?“ zeptal se Walker. „Tenkrát nám to trvalo celé dny, abychom ten obřad provedli správně, a skoro jsme se přitom zabili. A to jsme byli mladší, silnější a lépe připravení.“
„Nemusíme znovu projít celým obřadem,“ řekl Sběratel sebejistě. „Ty jsi nikdy doopravdy neposlouchal, když jsem ti to vysvětloval, Henry. Magie stále pracuje v infraprostoru, protože jsme rituál nikdy neuzavřeli. Visí tam, zmrazená v okamžiku, kdy jsme přestali. Proto jsou dveře stále pootevřené. Postačí, když s tou magií znovu navážeme spojení.“
„A to by mělo být dost snadné,“ prohlásil Charles. „My tři jsme jediné klíče, které do toho zámku pasují.“
„Na druhé straně,“ řekl Sběratel, „se může spousta věcí pokazit. Navazovat na přerušenou magii je vždycky ošidná věc. Mohlo by nás to stát život.“
„Smrt je o mnoho příjemnější než to, co pro nás chystá Lilith,“ ujistil ho Walker.
„To je pravda,“ řekl Sběratel. „A já si myslím… rád bych měl ještě jednou naposled šanci být takový, jaký jsem býval dřív. Pojďme na to.“
Nakonec ani nebylo třeba kreslit žádné křídové obrazce, zaříkávat nebo vyvolávat duchy; tři staří přátelé jednoduše zavřeli oči a soustředili se, a vzápětí zaplnila mocná přítomnost pulzující ve vzduchu celý bar. Zmocnil se mě pocit

něčeho chyceného na okraji, co se snaží být osvobozeno, dokončeno. A po více než třiceti letech se tři staří přátelé bez nejmenší námahy znovu vpravili do svých rolí, zapadli do sebe jako jednotlivé součástky mocného stroje, který zapomněl, co všechno může dokázat. Ve vzduchu kolem nich jiskřila a prskala surová magie a invokace Babalon byla znovu v plném proudu, jako kdyby s tím nikdy neskončili.
Ale skoro okamžitě pronikla do baru jiná přítomnost, která prorazila Merlinovy ochrany. Tam, kde předtím nikdy nebyly, se ve zdi objevily dveře, vlastně jen nepravidelný otvor ve zdivu připomínající ústa nebo ránu, a za ním se táhla do nekonečna úzká, nepředstavitelně dlouhá chodba. Vedla směrem, který jsem nedokázal určit, ale neměl nic společného s vpravo a vlevo, nahoře a dole. Moje mysl se s ním nedokázala vypořádat ani ho pojmenovat jinak než Pryč. A tou nepochopitelnou chodbou se k nám pomalu, ale nevyhnutelně blížila jediná postava. Byla příliš daleko v tom nepřijatelném prostoru, než aby se dala rozeznat, ale já jsem okamžitě věděl, kdo to je, kdo to musí být. Lilith věděla, co děláme, a přicházela nám v tom zabránit.
Merlin vstal a postavil se před ústí chodby, aby jí zastoupil cestu. Vypadal… menší, oslabený. Zvedl své mrtvé šedé paže nyní poseté skvrnami rozkladu a vykreslil do vzduchu vířící tvary, živoucí znamení, která prskala a sršela výboji energie. Z rozpadajících se úst se mu vydrala prastará slova moci, vzýval dávné síly a příšerné stvůry autoritou svého strašného jména, ale nic se nestalo. Knížata Pekla se bála více Lilith než jeho. Merlin se pokusil otevřít pod Lilithinýma nohama interdimenzionální dveře, kterými by propadla do nějaké jiné, nebezpečné dimenze, odkud by si musela probojovat cestu… ale Lilith přes ně prostě přešla, jako kdyby tam vůbec nebyly. A pro ni možná nebyly. Byla Lilith, vtisknutá do materiálního světa vypětím své vůle, a on byl jen mrtvý čaroděj. Krok za krokem se blížila k nám, na tváři svůj příšerný úsměv, a Merlin ji přes všechno, co uměl, nedokázal ani zpomalit. Nakonec vešla do baru a chodba za ní zmizela, takže zeď byla zase jenom obyčejná zeď.
„Ahoj, Merline," řekla. „Co to, prosím tě, mělo znamenat? Ještě by si někdo mohl myslet, že mě nevidíš rád. A to jsem si našla čas na to, abych ti přinesla hezoučký dáreček." Zvedla levou ruku a ukázala mu zčernalou nekrotickou hmotu svalové tkáně. Okamžitě pochopil, co to je, a vyrazil ze sebe dušený výkřik. „Ano, je to tvé dávno ztracené srdce, kouzelníčku. Tohle jsem dělala po celé ty roky, když jsem rezignovala na funkci manželky a matky. Věděla jsem, že musím najít tvoje srdce dřív, než se k němu dostaneš ty, protože jsi byl jediný, kdo vůbec měl šanci se mi postavit. To bys ale zase musel být celý. Merlin Zplozenec Satanův, zrozený, aby se stal Antikristem, ale neměl na to žaludek. Mimochodem, nedávno jsem mluvila s tvým tátou a pořád ještě běsní vzteky."
„Dej mi moje srdce," zachroptěl Merlin.
„Bylo velice dobře ukryté," řekla Lilith. „Nevěřil bys, kde jsem ho nakonec našla."
„Co ode mne chceš?" zeptal se Merlin.
„To už zní lépe," řekla Lilith a usmála se na něj jako učitelka na pomalu chápajícího žáčka. „Můžeš zase dostat svoje srdce, Merline. Stačí, aby ses mi poklonil, poklekl u mých nohou a přísahal na své nesvaté jméno, že mi budeš do konce svých dnů věrně sloužit."
Merlin se rozesmál neveselým, odporným smíchem a Lilith sebou cukla jako kdyby jí plivl do obličeje. „Poklonit se tobě?" řekl Merlin a jeho hlas překypoval pobaveným opovržením. „Pokleknu jen před jedinou osobou. A ty nejsi hodná ani vyleštit jí zbroj."
Lilith sevřela levou ruku a rozmačkala rozkládající se srdce na rudofialovou kaši. Merlin vykřikl a svalil se na podlahu, jak z něj v jediném okamžiku vyprchala magie, která ho udržovala po celá staletí. S kňučením se svinul do klubíčka a z jeho prastarých kostí se začalo odlupovat maso. Ohníčky v jeho očích pohasly. Lilith si ukousla sousto z jeho rozmačkaného srdce a zamyšleně ho žvýkala.
„Chutné," řekla. „Teď zemři, blázne, a odeber se na místo, které je ti určeno. Tvůj taťka už na tebe čeká."
Merlin se ještě chvíli třásl a zmítal, ale nakonec znehybněl a krátce nato se proměnil v obyčejnou rozkládající se mumii. Ale já bych přísahal, že těsně předtím, než to skončilo, jeho rty zašeptaly jediné slovo: Artuši? Takže možná přece jen unikl svému osudu. Rád bych tomu věřil.
Lilith se beze spěchu rozhlédla po baru. Zatímco jsem pořád ještě uvažoval, čím bych odpoutal její pozornost od toho, že se tři její známí zase spojili, Alex vytáhl zpoza baru opakovací brokovnici a podal ji Suzii.
„Udělej s tím něco, Suzie. Pomsti mého předka. Možná byl osina v zadku, ale patřil do rodiny. V zásobníku jsou stříbrné kulky potřené česnekem, napalmové střely okořeněné svěcenou vodou a srnčí broky vyrobené z rozemletých kostí svatých. Něco z toho by ji mohlo na chvíli zaměstnat. Používám tu směs na zklidnění davu, když se mi vědomostní kvíz vymkne z rukou."
„No Alexi," řekla Suzie a namířila brokovnici na Lilith. „Začínám tě vidět v úplně novém světle."
Začala pálit po Lilith jednu dávku za druhou, přičemž pumpovala nabíjecím mechanismem brokovnice s rychlostí až neuvěřitelnou a během několika vteřin do ní vyprázdnila celý zásobník. A Lilith tam jenom stála a držela, jako kdyby to na ni nemělo nejmenší účinek. Když Suzie sklonila prázdnou zbraň, Lilith jí zahrozila prstem. Pak se otočila a podívala se na tři muže, kteří byli tak zabraní do magie, kterou prováděli, že si jejího příchodu ani nevšimli. Chvíli si je prohlížela s hlavou nakloněnou na stranu.
„Copak to tady děláte, vy ošklivý chlapci? Nějaké poslední zoufalé čáry máry proti mně? Připadá mi to… povědomé."
Náhle zmlkla a obličej jí strnul. „Henry? A Mark a… Charles. No ne… můj drahý manžílek. Úplně jsem zapomněla, že tě zahrabali na hřbitově Nekropole. Přestaň s tím nesmyslem a podívej se na mě, Charlesi. A poslechni si, co jsem připravila pro našeho mimořádně nadaného a mimořádně nevděčného syna."
„Tak povídej," řekl jsem. „Jestli si troufneš."
Vykročil jsem přímo k ní a přitom jsem se snažil tvářit velice sebevědomě a arogantně. Musel jsem na sebe strhnout její pozornost, získat těm třem trochu času, aby mohli dostat invokaci zase pod kontrolu. Pohlédl jsem Lilith přímo do očí a ona se na mě usmála.

„Neměla jsi sem chodit," řekl jsem jí. „Tohle je moje území, moje teritorium a já jsem tady mnohem silnější. Myslela sis, že si mě podrobíš svou vůlí a přinutíš mne, abych ti našel Noční stranu, po které toužíš? Tak ukaž, co umíš, drahá matinko."
„Oč ostřejší než hadí zub je úděl povít pitomého potomka," opáčila Lilith. „Uděláš všechno, co budu chtít, abys udělal, Johne. Nemáš na výběr. Postarala jsem se o to už dávno. Takže co kdybychom začali s něčím jednodušším? Udělej radost své mamince, Johne. Zabij svého otce."
Její rozkaz oslovil přímo geis, který vložila hluboko do mé mysli. A přestože jsem na to byl připraven a všechny moje mentální štíty byly na místě, stejně jsem se zachvěl a málem jsem se zhroutil. Protože ta její malá časovaná bomba byla umístěná uvnitř mých štítů… Ale vydržel jsem, odmítl jsem se pohnout, odmítl jsem se na otce byť jen podívat. Cítil jsem, jak se její vůle snaží zmocnit mého těla, její mysl na mne tlačí jako nesnesitelné závaží. Ruce se mi sevřely v pěsti tak silně, až mne bolely, a já jsem se nemohl ani hnout. Až na to, že jsem se už pohyboval, pomalu jsem otáčel hlavu, abych se navzdory všemu úsilí podíval na otce. Geis mne pálil v mozku jako zlomyslný zrádce. A pak jsem najednou nebyl ve své hlavě sám. Byli tam Suzie a Alex, kteří přidali sílu své vůle k mé a tak mne podepřeli.
Vidíš, řekla Suzie, to je něco jiného. Drž pozice, Johne, kavalerie právě dorazila.
Jak? zeptal jsem se.
Něco málo z magie znám, odpověděl Alex potutelně. Koneckonců, jsem přece Merlinův potomek. Jak si myslíš, že jsem celé ty roky dokázal vést tenhle zatracený podnik?
Zmlkni a soustřeď se, okřikla ho Suzie.
Tak jsme tam stáli všichni tři vedle sebe a bojovali jsme proti Lilith vší silou svých vůlí, zocelených celoživotními ztrátami, těžkostmi a nepřízní osudu a vycizelovaných nechutí podrobit se moci, která se nás snažila zlomit. Tři staří přátelé, nyní si navzájem bližší než kdykoliv jindy, kterým záleželo na těch ostatních víc, než kdy dokázali říct nahlas. Společně jsme potlačili geis v mé mysli, společným vypětím vůlí jsme zlomili moc, kterou nade mnou měl, a on se zaječením odumřel. Lilithina vůle na nás zaútočila otevřeně jako rozbouřený oceán proti osamocenému skalisku, ale my jsme nepovolili.
Přesto že nás to kousek po kousku zabíjelo. Magii, která nás držela pohromadě, jsme museli napájet svou životní energií, a ani společná energie nás tří nebyla nic proti zdrojům, z nichž čerpala Lilith. Cítili jsme, jak naše životy pomalu odtékají, jak se kolem nás svírá temnota, ale nikdo z nás nezakolísal. Suzie a Alex se ode mne mohli kdykoliv oddělit a zachránit se, ale ani je to nenapadlo. Byl jsem na ně pyšný.
Přesto jsme nemohli doufat, že budeme Lilith vzdorovat dlouho. Věděli jsme to. Bojovali jsme o čas pro jiné tři staré kamarády, kteří se mezitím pokoušeli otevřít dveře do Limbu. Zaměstnávali jsme Lilithinu pozornost, aby si neuvědomila, co se děje, dokud nebude příliš pozdě. Mohla je snadno zastavit, kdyby se tak umíněně nesnažila zlomit mého ducha. Ale i tak jsme umírali a věděli jsme to, a nedbali jsme o to. Byli jsme přátelé a dělali jsme něco, na čem záleží, něco, v co jsme věřili. Možná poprvé ve svých životech jsme věřili, že děláme správnou věc, za kterou má cenu zemřít.
A pak, najednou, se invokace Babalon projevila v celé své nádheře a nádherná skutečně byla. Její přítomnost obsáhla celý bar, prostoupila všechno a způsobila, že jsme najednou byli až nesnesitelně živí a důležití. Dveře tak dlouho pootevřené teď byly dokořán a dovnitř začaly proudit podivné energie z neznámých dimenzí. Neviděl jsem to, ale naplnilo to mou mysl a bylo to, jako kdyby někdo odhrnul stranou oponu a poodhalil mi tak, co leží za scénou světa. Lilith, která si konečně uvědomila, co se stalo, zavyla vztekem a hrůzou a pokusila se napadnout tři muže, kteří to způsobili, ale Suzie, Alex a já jsme ji zbytkem svých sil přidrželi na místě. A drželi jsme ji pevně, přestože jsme umírali. Otevřenými dveřmi zavál z Limbu mocný vítr vonící jinými světy, jinými místy, pak se obrátil a vzduch začal proudit opačným směrem. Zmocnil se Lilith a strhl ji s sebou, a my jsme ji pustili. Obrovskou silou ji táhl ke dveřím, přestože bojovala o každý krok. Na samotném okraji našeho světa se zastavila a bylo zřejmé, že dál nepůjde. Někdo ji bude muset protlačit těmi dveřmi a odejít s ní do Limbu, aby přidržel dveře zavřené, dokud nebude invokace Babalon patřičně ukončena a uzavřena. A bylo čím dál zřejmější, že to musím být já. Protože jedině tak jsem si mohl být jistý, že už nikdy neohrozí bezpečí Noční strany. Zapřísahal jsem se umírajícímu Břitvákovi Eddiemu, že bych raději zemřel, než bych dopustil, aby kvůli mně byla zničena Noční strana, a myslel jsem to smrtelně vážně.
Jenomže jsem k tomu nedostal příležitost. Můj otec se vytrhl svým přátelům, popadl exmanželku za ramena a spolu s ní se vrhl do Limbu. Dveře se za nimi zabouchly; ale ještě předtím se na mne otec podíval a usmál se.
„Pro tebe, Johne! Pro mého syna!"
Zavřené dveře Limbu uťaly Lilithin poslední výkřik. Jelikož ji už nikdo neudržoval, invokace Babalon se sama zhroutila a Walker se Sběratelem ji rychle zapečetili navěky. A bylo to. U Podivínů zavládlo ticho a klid. Walker a Sběratel stáli vyčerpaně bok po boku, vzájemně se o sebe opírali a vypadali starší, než kolik jim doopravdy bylo. Suzie a Alex už opustili mou mysl a připotáceli se ke mně. Díval jsem se tam, kde ještě před okamžikem zely dveře, a myslel jsem na svého tátu a mámu a na to že jsou zase spolu, tentokrát navěky.
A na věci, které jsme obětovali z lásky.
Jakmile Lilith zmizela, armáda jejích přívržen ců se brzy rozpadla a jednotlivé skupinky se začaly rvát mezi sebou. Walkerovi lidé pod velením Juliena Adventa je snadno přemohli a rozprášili. Ti z Lilithiných potomků, kteří přežili, okamžitě vycítili, kam vítr vane, a nenápadně se stáhli do Ulice bohů. Válka o Noční stranu skončila stejně rychle a snadno, jako začala.
Jelikož nikdo z Autorit nepřežil, řídí teď Noční stranu Walker. Pokud vůbec někdo. Sběratele nikdo neviděl od té noci v baru. Zmizel, když se nikdo nedíval, a s ním se ztratilo i to, co zbylo z Merlinova srdce. Alex se vrátil za barový pult. Suzie a já pomýšlíme na to, že se staneme partnery v mé detektivní agentuře. A i v jiných věcech. Pěkně jedno po druhém, není kam spěchat.

Mnoho starých přátel i nepřátel se stále pohřešuje a všechno nasvědčuje tomu, že jsou mrtví.
Noční strana žije dál. Příšerná budoucnost, kterou jsem poprvé zahlédl v časovém skluzuje teď jen jedna z mnoha časových linií, o nic pravděpodobnější nebo nevyhnutelnější než kterákoliv jiná vize budoucnosti. Noční strana má poprvé ve své dlouhé existenci volnost vytvářet si svůj vlastní osud.
A já také.